

Sách tháng Đức Bà (2e éd.)

I . Sách tháng Đức Bà (2e éd.). 1933.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d'une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».

- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l'exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

[CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter utilisation.commerciale@bnf.fr.

16°
INDO-CHINOIS

241

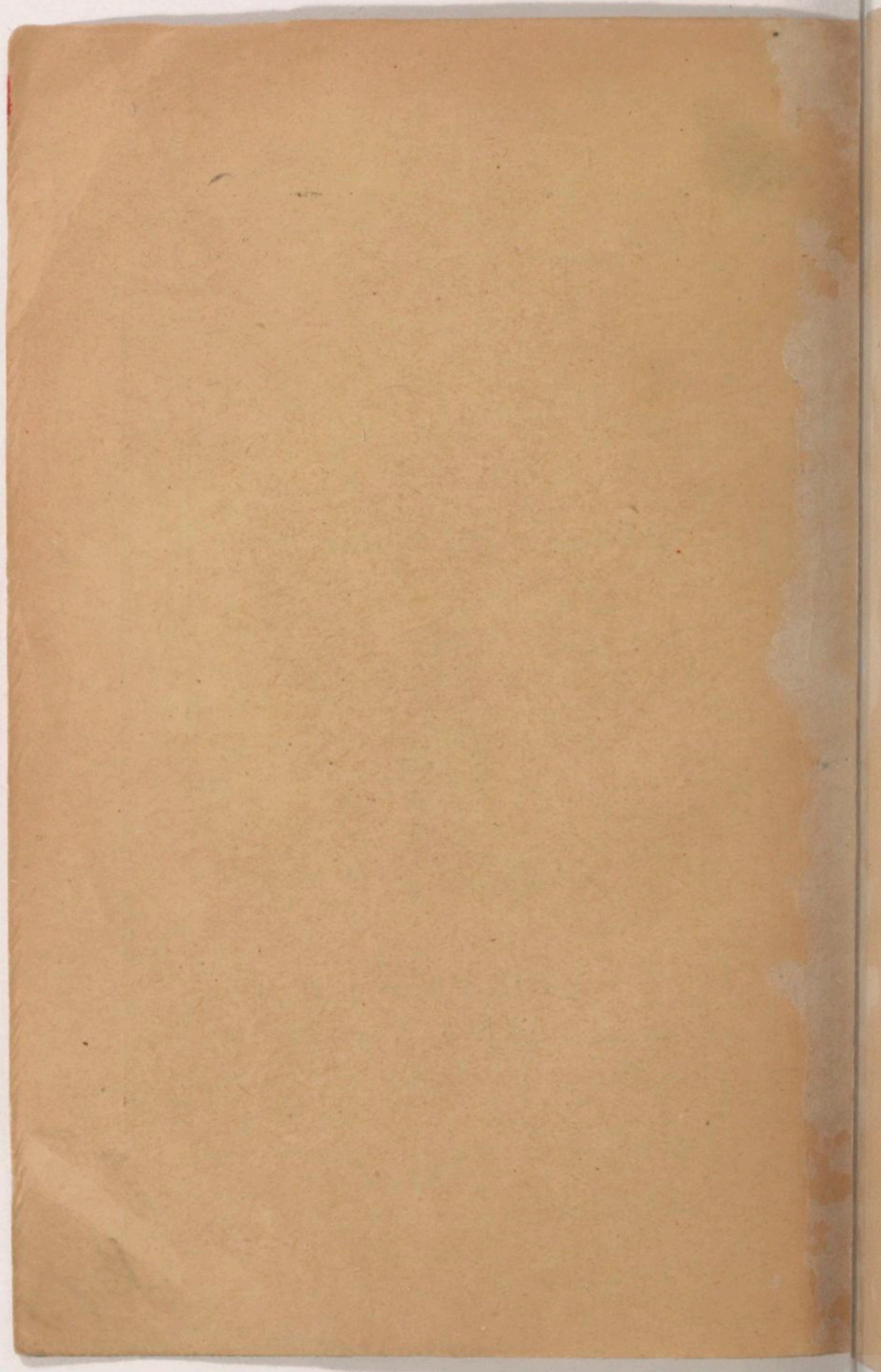

SÁCH
THÁNG ĐỨC BÀ

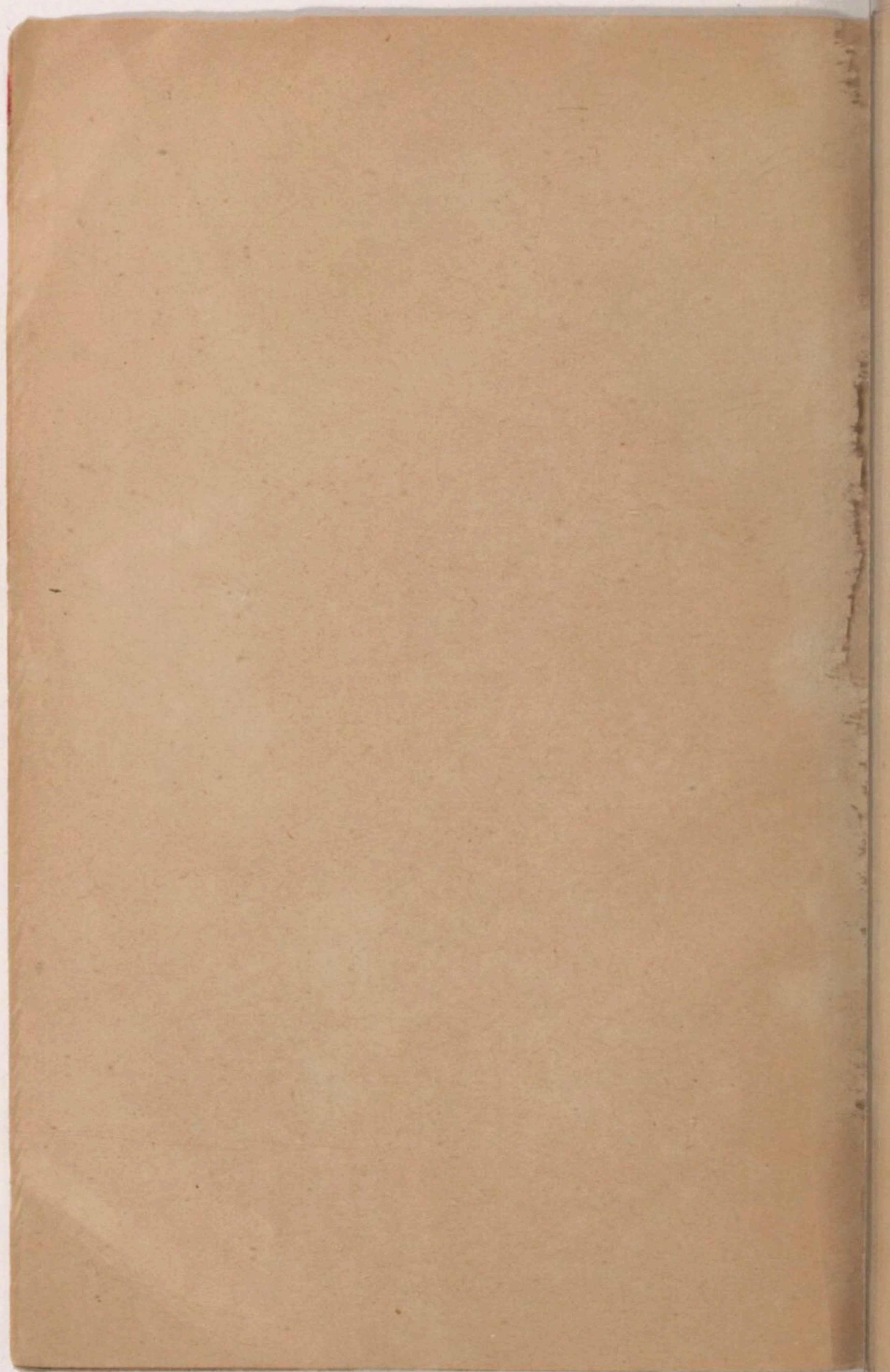
DEUXIÈME ÉDITION

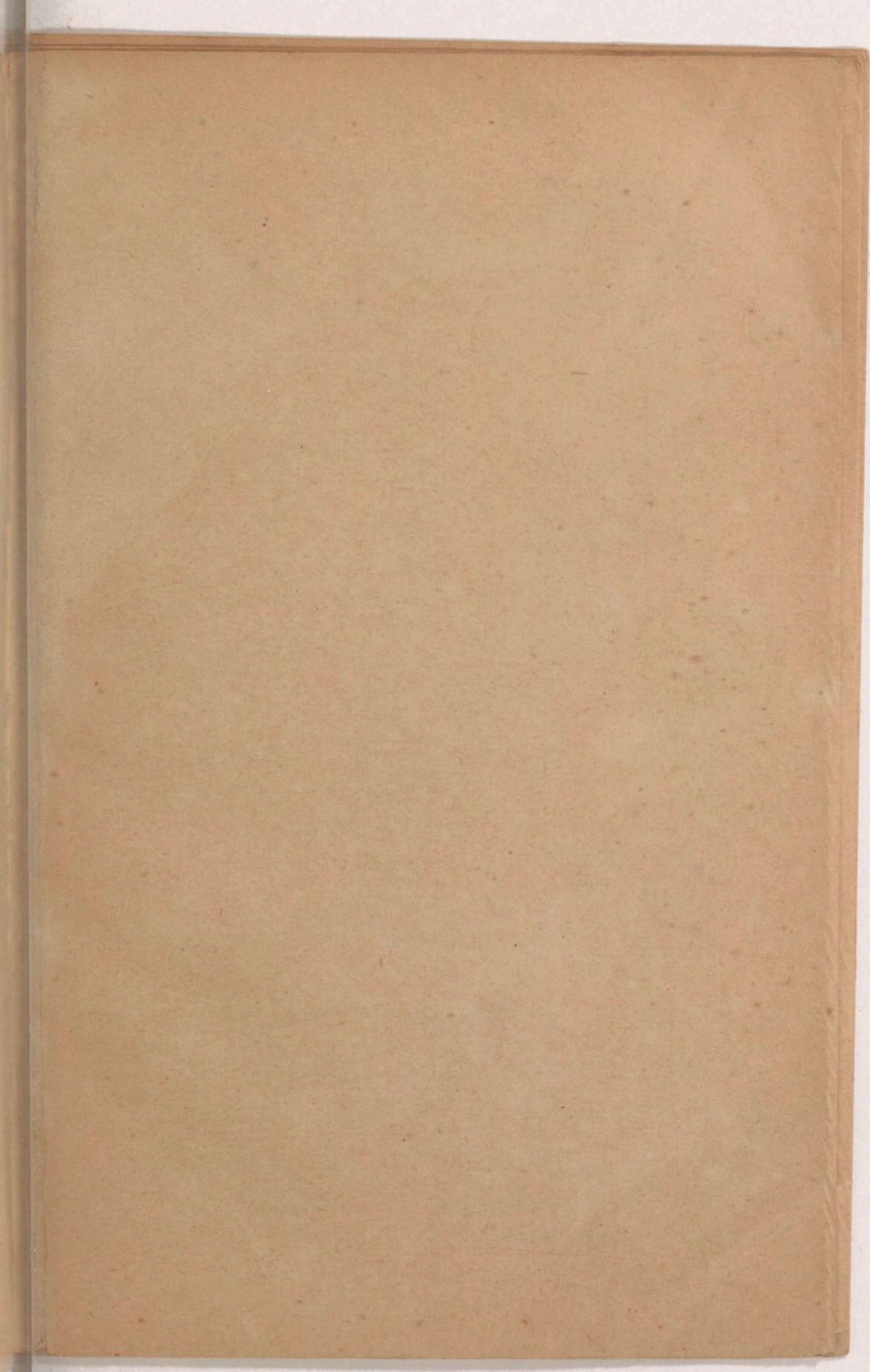

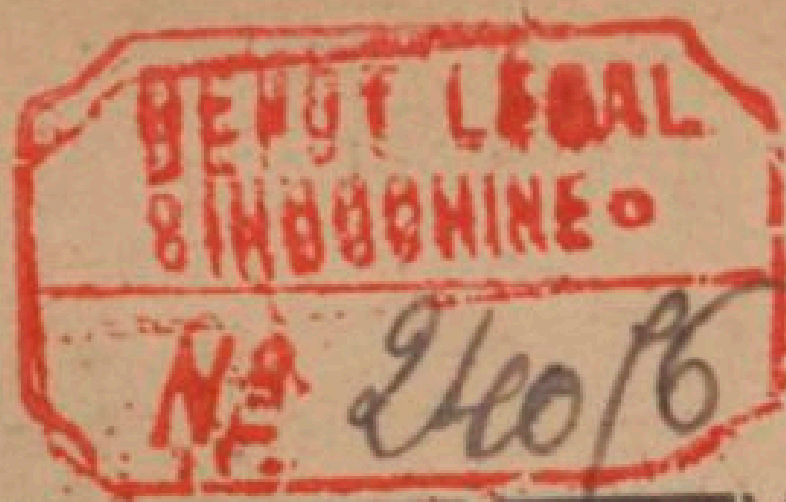
TRUONG-AN
IMPRIMERIE DE LA MISSION HUÉ
1933

0/26

SÁCH
THÁNG ĐỨC BÀ

DEUXIÈME ÉDITION

TRUONG-AN
IMPRIMERIE DE LA MISSION HUÉ
1933

16° Indoch.
241

NIHIL OBSTAT

Sém. d'An-ninh 22 Juin 1914

† E. M. J. ALLYS

Vic. Ap.

Imprimatur

† E. M. J. ALLYS

Ep. Vic. Apost.

Hué, le 19 Mars 1929

SÁCH THÁNG ĐỨC BÀ

TỰA

Sách này nguyên bốn là chữ nôm, ai đã dọn không biết, dọn đời nào cũng chẳng ai hay ; chỉ biết rằng : Địa phận Huế đã quen sao đi chép lại mà dùng với nhau đã lâu đời, mà ai ai cũng đều thích dùng.

Tôi nghĩ vậy, nên đã đành soạn ra chữ *Quốc-ngữ* cho ai nấy dễ dùng, vì đời nay chữ nôm ít người đọc được, mà chữ quốc ngữ thì đã thông dụng khắp nơi, ở họ nào cũng có người biết đọc.

Cả quyển này phần nhiều tôi cứ sao lại y nguyên bốn ; chỉ giảm bớt mấy lẽ găm có hơi dài cùng đổi mấy Truyện thánh không được gọn, để cho mỗi ngày ngó cũng vừa cân nhau, kéo có ngày xem ra nhiều quá.

Vậy ta nên dùng sách này mà làm việc kinh Đ. Mẹ trong tháng Maiô, còn cách kiểu phải làm việc Tháng Đ. Bà thế nào thì hãy cứ y như trong nhật khóa đã dạy.

Đ. HỒ-NGỌC-CĂN

linh mục

**Kinh đọc trước khi gẫm
mà dâng mình cho Đ. Bà.**

Lạy rất thánh Đ. Bà Maria là Mẹ cùng là Chúa tôi Đ. Bà là đấng lòng lành hay thương kẻ có tội, thì tôi phó thác mình tôi xin Đ. Bà thương mà chịu lấy tôi hôm nay và hằng ngày sau này, nhất là khi tôi gần sinh thì.

Vậy tôi phó thác linh hồn và xác tôi trong tay rất thánh Đ. Bà; tôi trông cậy sự gì, hay là đấng sự gì lành, hay là khi phải sự gì khốn khó và sự sống chết, thì tôi xin dâng những sự ấy cho Đ. Bà, cho đấng nhờ công nghiệp Đ. Bà thương tôi, và bầu chữa cho tôi đấng chỉ mọi sự thuộc về tôi, mà vâng theo thánh ý Con Đ. Bà và thánh ý Đ. Bà nữa. Amen.

Lạy Đ. Bà Maria chẳng hề mắc tội tổ tông truyền cho.

Xin Đ. Bà cầu cho chúng tôi.

Đoạn ngồi xuống mà nghe đọc bài gẫm.

Đến câu HOA THIÊN LƯƠNG thì quỳ dậy hết

KINH ĐỌC SAU KHI GẤM.

Lạy Đ. C. T. lòng lành vô cùng, tôi
đội ơn ngợi khen Chúa tôi vì những ơn
riêng Chúa tôi đã đủ lòng thương,
mà ban cho tôi trong giờ nguyện gẫm.
Chúa tôi đã soi sáng trí khôn và mở
lòng tôi, cho đặng chịu về sự lành, cùng
chừa những sự dữ thì tôi đội ơn Chúa
tôi vì những sự ấy hết lòng hết sức, cùng
xin dâng cho Chúa tôi những sự lành
tôi đã dốc lòng làm; mà bởi tôi hèn
sức yếu đuối, thì xin Chúa tôi lại ban
ơn thêm sức giúp tôi cho đặng giữ trọn
các điều đã dốc lòng mà sửa mình lại,
cùng tập đi đàng như đức trọn lành
tôi lại xin Chúa tôi đủ lòng thương,
mà tha các điều tôi đã sai lỗi trong giờ
nguyện gẫm, vì hoặc chia lòng, chia
trí ra tư tưởng đàng khác hay là vì ơ
hờ khô khan chẳng hay hiệp một ý
một lòng cùng Chúa tôi.

Lạy rất thánh Đ. Bà Maria là Mẹ rất

lành hay thương cùng là Chúa tôi, tôi lấy lòng trông cậy vững vàng mà phủ trót mình tôi trong tay Đ. Bà, và xin Đ. Bà ghé mắt lại, phủ hộ cho tôi đăng khỏi các sự hiểm nghèo phần linh hồn và phần xác.

Lạy Mẹ rất nhơn lành, xin hãy nhìn giữ che chở tôi, hãy soi sáng trí khôn tôi cho đăng hằng nhớ những điều tôi đã dốt lòng, và ban ơn giúp sức cho tôi đăng giữ các điều ấy cho trọn. Amen

KINH ĐỌC NGÀY CUỐI THÁNG.

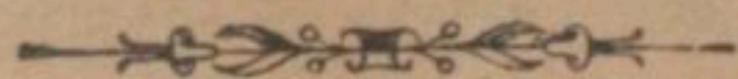
MÀ DÂNG MÌNH CHO Đ. MẸ.

Lạy Đ. Bà Maria, Mẹ Chúa tôi, cùng là Mẹ riêng tôi, Đ. Bà là nữ vương cai trị trên trời dưới đất cùng là Đấng trọn hơn các loài Đ. C. T. đã lấy phép tắc vô cùng mà dựng nên, cùng là Đấng Đ. C. T. Ba Ngôi yêu dấu, vì đã nên gương sáng các nhơn đức, xin Đ. Bà ban phép cho tôi sắp mình xuống dưới chơn Đ. Bà, mà đội ơn ngợi khen Đ.

Mẹ. Lạy Mẹ rất nhơn từ, tôi ước ao chớ chi tôi đặng muôn vàn lòng mà dâng cho Đ. Mẹ. Lại các thiên thần và các thánh nam nữ thờ lạy mừng hát Đ. Mẹ ở trên trời thể nào, thì tôi cũng ước ao hằng thờ lạy hát mừng Đ. Mẹ cũng thể ấy. Song tôi là kẻ phạm hèn, tôi có sức ngăn nào, thì tôi xin thờ lạy và kính mến Đ. Mẹ hết sức tôi ngăn ấy mà thôi. Nay tôi hết lòng cung kính sắp mình xuống trước tòa Đ. Mẹ, và xin thánh thiên thần giữ mình và các thánh trên trời làm chứng tỏ tường tôi đã chọn Đ. Mẹ làm đấng cai trị riêng tôi, và làm quan thầy cùng làm Mẹ tôi, tôi xin dâng trót lòng tôi, trót trí khôn tôi, trót linh hồn và xác tôi, cùng mọi sự thuộc về tôi cho Đ. Mẹ cho đến trọn đời. Tôi dóc lòng từ nay về sau chỉ một lòng làm tôi Đ. Mẹ chẳng hề quên, chẳng dám bỏ qua ngày nào mà chẳng làm một hai việc lành mà kính thờ tạ ơn Đ. Mẹ. Kia Đ. Mẹ đã

lấy lòng hơn từ mà thương đến tôi và hằng ban ơn cho tôi, thì có lẽ nào mà tôi dám quên Đ. Mẹ sao? Lay Mẹ đồng trinh sạch sẽ, nay tôi đã dâng mình làm tôi Đ. Mẹ, thì đã đủ cho tôi trông cậy mọi sự lành. Vậy Đ. Mẹ có thần thể trước mặt Đ. C. T., và hay ban phát ơn Đ. C. T. cho người ta thể nào, thì xin ghé mắt lại mà thương đến tôi thể ấy; vì chung tôi phải những sự hiểm nghèo, và kẻ thù linh hồn tôi ghét tôi thể nào, thì Đ. Mẹ đã biết tỏ. Lại ma quỷ ước ao cho tôi mất linh hồn bao nhiêu, thì xin Đ. Mẹ ước ao cho tôiặng rồi là bấy nhiêu.

Lay Mẹ hơn thay, khoan thay, xin cứu lấy tôi, hãy ban ơn thêm sức cho tôiặng thắng trận kẻ thù, cho ngày sau tôiặng kính mến, ngợi khen Mẹ làm một cùng các thánh nam nữ ở trên trời đời đời. Amen

NGÀY ÁP NGÀY MỒNG MỘT
THÁNG MAI-Ô

**Gẫm về những lễ buộc ta phải
sốt sắng làm việc tháng Đ. Bà.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : -- Rất thánh Đ. Bà rất đáng cho ta kính mến và trông cậy là thể nào, vì trong các loài Đ. C. T. đã dựng nên, chẳng có đấng nào sang trọng hơn Người ; Người là Nữ Vương cai trị trên trời, dưới đất, cùng là Mẹ lành phù hộ cho các giáo nhơn, và cũng là Đấng ban phát mọi ơn Đ. C. T. cho loài người ta nữa.

Người cũng là Mẹ Đ. C. T., vì Đ. C. G. đã mặc lấy tính loài người trong lòng cực thanh cực sạch 'Người.

Bởi đó cho nên ta phải hết lòng trông cậy kính mến Người ; như lời ông thánh Bê-na-đô dạy rằng : ta có sức ngăn nào, thì phải kính mến Đ. Mẹ Chúa Trời ngăn ấy ; kia Đ. C. T. đã chẳng nệ tỏ lòng cung kính Người

dường ấy ; mà ta chẳng hết lòng kính thờ Người thì làm sao ?

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Các đấng thánh xưa nay hằng lấy sự kính mến rất thánh Đ. Bà làm vui sướng quá sức mình ; cho nên những việc các đấng ấy đã làm, những lời các đấng ấy đã nói, và những sách các đấng ấy đã chép, mà ngợi khen rất thánh Đ. Bà thì vô ngần vô số. Mà bởi các đấng ấy hết lòng làm cho sáng danh Đ. Bà và xui giục người ta sốt sắng làm tội Người, thì đã đặt nhờ ơn Người phù hộ mà nên thánh cả. Vậy ta hãy ra sức bắt chước các đấng ấy mà thêm lòng sốt sắng trông cậy, kính mến rất thánh Đ. Bà, và dốc lòng làm tội Người trót tháng này cách riêng.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : — Các đấng khôn ngoan dạy rằng : sự sốt sắng kính thờ rất thánh Đ. Bà là cội rễ sinh ra mọi ơn lành, cùng là dấu riêng kẻ Đ. C. T. đã chọn ngày sau đặt rồi linh

Ngày áp ngày mồng một tháng Mai-ô 11

hồn : vì rất thánh Đ. Bà hằng thương kẻ có lòng tin cậy Người cách riêng, và sẽ phù hộ cho những kẻ ấy đừng lo việc rồi linh hồn chẳng sai. Có lời ông thánh Am-rô-xi-ô dạy rằng: thà Đ. C. T. để cho trời đất tan nát ra không mà chẳng thà để kẻ trông cậy Đ. Bà phải mất linh hồn. Lại ông thánh An-xen-mô dạy tỏ tường rằng: Chẳng có lẽ nào mà kẻ thật lòng làm tội Đ. Bà phải mất linh hồn. Bởi đó cho nên nếu ta thật lòng sốt sắng làm việc thánh Đ. Bà, thì ta phải tin thật ta sẽ đừng nhờ nhiều ơn riêng chẳng sai nhưng mà ta phải biết: vì bằng ta muốn Đ. Bà thương, thì phải ra sức bắt chước các nhơn đức thì Người. Vậy ta hãy dốc lòng giữ mình sạch tội trót tháng này, và hãy tập các nhơn đức ta có lòng cầu xin Người ban cho ta nữa.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH CA-RÔ-LÔ GIÁM MỤC TRUYỆN.

Ông thánh Ca-rô-lô có lòng sốt sắng kính thờ Đ. Bà lắm: hằng ngày Người quen quì gối mà đọc kinh, lần hạt và kinh Officium riêng kính Đ. Bà; các ngày thứ bảy quanh năm và các ngày áp lễ Đ. Bà thì cũng ăn chay nữa. Lại hề khi ông thánh ấy nghe chuông nhứt một, thì dầu ở giữa đang trước mặt thiên hạ, dầu gió mưa bùn lấm thề nào mặc lòng, thì ông thánh ấy cũng quì gối mà đọc kinh. Sau nữa người có ý cho các con chiên người dâng thêm lòng sốt sắng kính mến trông cậy Đ. Bà hơn nữa thì người đã lập một bàn thờ kính Đ. Bà trong nhà người cùng lập họ Rô-sa nữa.

Vả lại ông thánh ấy làm việc gì hay là lập một phép nào, thì đều phú trong tay Đ. Bà thấy thấy; vì có ý trông Đ. Bà phù hộ cho nên việc. Sau nữa ông thánh ấy cũng dạy đặt ảnh Đ. Bà trên cửa các nhà thờ địa phận mình, cho bốn đạo hiểu; nếu có ơn Đ. Bà là cửa thiên đang phù hộ cho, thì mới có lẽ mà trông vào

đặng đền thờ thật, là nước thiên đàng mà chớ.

HOA THIÊN LIỀNG : Có lời đấng khôn ngoan kia dạy rằng: chẳng ai đặng nên thánh và đặng chức trọng cho bằng rất thánh Đ. Bà; song cũng chẳng ai đặng lòng khiêm nhượng cho bằng Người. Lại có lời ông thánh Phan-xi-cô dạy rằng: ta hãy hết lòng kính tôn yêu mến rất thánh Đ. Bà, và hãy hết lòng trông cậy Người, như con trẻ triu mến trông cậy mẹ vậy; bởi đó cho nên hằng ngày hằng, giờ dầu khi ta gặp sự gì lành, hay là khi mắc phải sự gì khốn khó, thì hãy chạy đến cùng Đ. Bà và phú mình trong tay Người.

LỜI THAN THỞ : Lạy rất thánh Đ. Bà Maria, xin Đ. Bà ban ơn cho tôi hằng đặng lòng trông cậy vững vàng mà chạy đến cùng Đ. Bà.

NGÀY MỒNG MỘT THÁNG MAI-Ô

Gẫm về sự Đ. C. T. đã chọn R. T. Đ. Bà từ trước vô cùng, mà cho Người đặt lên quyền chức rất trọng là thế nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Từ trước vô cùng Đ. C. T. đã định sai Đ. C. G. xuống thế làm người, cho đặt cứu lấy thiên hạ thì cũng một khi ấy Người đã chọn trong các con cháu ông Adong một người nữ là Maria, để hầu làm Mẹ Đ. C. G. Bởi đó cho nên Đ. Bà đặt chức rất cao rất trọng chẳng có chức cao trọng hơn nữa; các loài trọng trên trời dưới đất ví cùng Đ. Bà, thì ra như không vậy. Rất thánh Đ. Bà đặt chức làm Mẹ Đ. C. G. thì liền đặt quyền Nữ vương cai trị các thánh Thiên thần, cùng các thánh Nam Nữ, lại làm Mẹ khắp hết giáo nhơn nữa. Vậy ta hãy đội ơn Đ. C. T., vì đã ban cho Đ. Bà đặt

chức quyền cao trọng đương ấy; lại Người đã cho Đ. Bà nên sang trọng làm vậy, thì có một ý cho ta đặng cậy nhờ mà chớ. Lại ta hãy sắp mình xuống trước tòa cực trọng Đ. Bà, mà kính lạy ngợi khen Người hết lòng hết sức ta.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM: -- Đ. Bà có phước lạ hơn mọi người nữ, vì Đ. C. T. đã chọn Người làm mẹ; ấy là dấu tỏ ngày sau Người sẽ nên thánh cả, và nên trọn lành là đương nào. Đ. C. T. sẽ ngự xuống trong lòng Người như ngự trong đền thánh; cho nên Người sẽ đặng vẹn sạch các giống tội lỗi cùng khỏi các tính hư nết xấu, lại đặng gồm no mọi giống phước đức, cùng đầy đầy mọi ơn Đ. C. T. hơn các thánh Thiên thần cùng cả và loài người thế; và những công nghiệp Người sẽ lập ngày sau thì vô ngần vô số.

Vậy ta hãy cầu xin cùng Đ. Bà, cho đặng phần thông công các nhơn đức lạ lùng ấy. Lại ta có sức ngần nào, thì hãy học đòi bắt chước các nhơn đức

Người ngấn ấy.

LỄ THỨ BA THÌ GẦM : — Đ. C. T. đã tiền định từ thuở đời đời, cho Đ. Bà ngày sau sẽ đặng sang trọng vinh hiển trên trời hơn mọi loài, là Người sẽ ngự tòa rất sáng láng bên hữu Đ. C. Con, trên chín phẩm thiên Thần, dưới một Đ. C. T. mà thôi, và mọi loài trên trời dưới đất và trong hỏa ngục, khi nghe đến tên cực trọng Người, thấy đều kinh sợ và quì gối xuống hết. Lại các thánh thiên Thần cùng các thánh nam nữ ở trên trời sẽ cung kính ngợi khen hát mừng Người đời đời chẳng cùng.

Vậy ta hãy mừng Đ. Bà, vì Người đã đặng chức quyền cao trọng dường ấy ; ta hãy ra sức ở cách xứng đáng cho Người thương. Vì bằng Người thương ta thì nào có ơn nào mà ta chẳng đặng ; mà vì bằng ta thật lòng kính mến Người, thì Người sẽ thương ta chẳng sai.

Truyện Thánh

ÔNG THÁNH AN-RÊ TRUYỆN.

Khi ông thánh An-rê Cô-xi-nô chưa sinh ra, mà mẹ mới có thai, thì đã phú Người cho Đ. Bà cách riêng; song khi đã sinh ra, cũng đã nên khôn lớn, thì ra như chẳng đặng nhờ lời khấn hứa là bao nhiêu, vì An-rê chẳng biết gì đến việc đạo đức; một lo sự chơi bời theo tính xác thịt mà thôi. Mẹ thấy con làm vậy, thì lo buồn đau đớn quá trí khôn lường, cũng hằng khuyên con ăn năn trở lại; song An-rê chẳng nghe, mẹ càng khuyên bảo, con càng ra cứng lòng hơn nữa. Mẹ thấy con càng cứng lòng, thì mẹ càng sốt sắng cầu nguyện cùng Đ. Bà phù hộ cho con đặng ăn năn trở lại. Đến sau mẹ tỏ sự thật mà bảo con cho biết mẹ đã dâng con cho Đ. Bà. An-rê nghe nói thì ngạc nhiên, hồi tâm tủi lại, và thống hối ăn năn dóc lòng chừa tội; ấy là dấu Đ. Bà đã nhậm lời mẹ kêu van,

mà ghé mắt lại với con. Bởi đó cho nên An-rê có ý đền ơn, thì chạy vào sắp mình xuống trước ảnh Đ. Bà, mà khóc lóc ăn năn tội và khấn dâng mình làm tội Đ. Bà cho đến trọn đời. Từ ấy về sau An-rê đổi cách ăn nết ở; khi trước có lòng mê sự thế gian bao nhiêu, thì rày yêu sự hãm mình đền tội cùng tập đi dâng như đức bấy nhiêu. Người đã biết tỏ mình trở lại thể ấy là vì mẹ đã dâng mình cho Đ. Bà, nên người đã bỏ hết mọi sự thế gian mà dâng mình làm tội Đ. C. T. cùng Đ. Bà cách trọn trong dòng Đ. Bà gọi là dòng Ca-ra-mê-lô. Đến sau đã đăng lên chức giám mục và đã nên thánh cả nữa.

HOA THIÊNG LIÊNG : Sự sang trọng thật và phước thanh nhân thật là vâng theo thánh ý Đ. C T cho trọn trong mọi sự. Ai có lòng khiêm nhượng thật thà và thanh tịnh, thì mới đẹp lòng Đ. C. T. mà chớ.

LỜI THAN THỞ : Lạy rất thánh Đ. Bà Maria, tôi xin dâng linh hồn và xác

cùng mọi sự trong ngoài tôi, để làm tôi Đ. Bà cho đến trọn đời. Lạy rất thánh Đ. Bà Maria là Mẹ riêng tôi, xin Đ. Bà cai trị trong lòng tôi, làm một cùng Đ. C. G. là Con Đ. Bà.

Ngày mồng hai

GẤM về sự Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông truyền cho, từ thuở đầu thai trong lòng mẹ.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Trong các ơn Đ. C. T. đã ban cho Đ. Bà thì chẳng có ơn nào quý trọng cho bằng ơn này là định cho Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông truyền. Vốn luật chung trong thiên hạ, ai ai hề mới sinh trong lòng mẹ, thì đã mắc tội tổ tông truyền, chẳng ai khỏi đặng; có một mình Đ. Bà khỏi luật chung ấy mà thôi, vì những lễ sau này: 1° Là vì Đ. C. T. chọn Đ. Bà làm Mẹ Đ. C. G.; mà Đ. C. G. là Đ. C. T. thật, cũng là đấng cực thanh cực thánh thì đấng làm Mẹ Người cũng phải vẹn

sạch khỏi các bợn nhơ. 2° Là vì Đ. C. T. đã chọn Đ. Bà mà giúp việc chuộc tội, cứu lấy thiên hạ ra khỏi tay ma quỷ, cùng giày đạp trên đầu và phá tuyệt quyền phép nó, thì có lẽ nào mà Đ. C. T. để cho đấng ấy lại phải làm tội ma quỷ, là mắc tội lỗi tông, thì làm sao cho phải. Ấy là những lẽ ta phải năng suy đi gẫm lại, cho đặng giục lòng ta tin thật vững vàng Đ. Bà đã đặng ơn rất trọng ấy, thì rất phải lẽ là dường nào.

Sau nữa, năm từ Chúa ra đời 1854, thì Đ. Giáo tông Phiô thứ IX đã ra sắc chỉ dạy cùng buộc mọi người ai nấy phải tin Đ. Bà chẳng hề mắc tội lỗi tông truyền bao giờ và ai chẳng tin thì đã lạc đàng rồi linh hồn.

Vậy ta hãy hiệp một ý một lòng cùng Hội-thánh mà mừng Đ. Bà vì đã đặng phước trọng dường ấy.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM: — Đã hay chức làm Mẹ Đ. C. T. là chức rất cao rất trọng; song Đ. Bà lấy sự khỏi tội tông truyền

làm trọng hơn bội phần; vì sự ấy làm cho đẹp lòng Đ. C. T. hơn. Bởi đó cho nên có nhiều đảng khôn ngoan dạy rằng: ví bằng Đ. C. T. để cho Đ. Bà phải chọn trong hai điều này: một là đảng khởi tội tổ tông truyền, mà chẳng đảng chức làm Mẹ Đ. C. T.; hai là mắc tội tổ tông truyền, mà đảng làm Mẹ Đ. C. T., thì ắt là Đ. Bà đã chọn sự sạch tội hơn là chức làm Mẹ Đ. C. T., bởi vì người chẳng lấy sự gì làm gớm ghiếc cùng khốn nạn hơn cho bằng sự mắc tội làm phản nghịch cùng Đ. C. T.; lại người đã biết tổ tông dầu đảng mọi sự lành và mọi sự sang trọng vinh hiển thì cũng chẳng đến đảng sự thiệt hại bởi mắc tội một giây một phút mà ra. Hỡi ôi! lòng ta khác xa lòng Đ. Bà, là thế nào! có nhiều lần ta liêu mình ở trong sự tội chẳng những là một giây một phút, mà lại trót tháng trót năm, mà ta chẳng lo chẳng sợ thì làm sao?

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Dầu rất thánh

Đ. Bà đã đặng khỏi tội tổ tông truyền, cùng đã khỏi các tính hư nết xấu, lại lòng Người đầy đầy mọi ơn Đ. C. T. hằng ban xuống phủ phê, cho đặng vững chiu về sự lành mặc lòng; song Người hằng lo sợ tội luôn, cho nên Người hết sức giữ mình, cùng giữ ngũ quan nghiêm nhất, và xa lánh các dịp tội chẳng có khi dừng. Lại Người hằng ăn chay hãm mình đền tội, và ra sức tập mình đi đàng hơn đức một ngày một hơn.

Vậy ta phải hỏi thẹn là thế nào, vì chưng ta hèn hạ yếu đuối, hằng chiu về đàng tội lỗi luôn luôn, mà ta chẳng hay giữ mình, lại liêu mình trăn vào dịp tội, nên ta vấp phạm, cùng sa đi ngã lại thì nào có lạ gì. Vậy ta phải dốc lòng bắt chước rất thánh Đ. Bà, mà sửa mình lại, cùng hằng ra sức giữ mình và giữ ngũ quan cho nghiêm nhất, lại lánh các dịp tội cho xa, nhưt là các dịp hay mở đàng phạm đến hơn đức sạch sẽ, là hơn đức ta phải yêu chuộng cảnh riêng

Truyện thánh

ÔNG THÁNH PHÊ-RÔ PHÔ-RIE TRUYỆN.

Trong sách truyện ông thánh Phê-rô Phô-rie ở nước Pha-lang-sa đã chép rằng: Có một lần ông thánh ấy đi qua thành kia phải bệnh dịch, người ta và loài vật chết vô ngần vô số, cho nên thiên hạ khốn cực lắm, thì chạy đến xin ông thánh ấy an ủi. Bấy giờ người khuyên ai nấy lấy lòng trông cậy mà kêu xin cùng Đ. Bà là đáng hay an ủi kẻ âu lo; cùng dạy viết trong lời những lời này rằng: « *Rất thánh Đ. Bà Maria chẳng hề mắc tội tổ tông truyền cho.* » và tin thật kẻ có lòng trông cậy vững vàng mang tờ ấy trong mình, thì sẽ nhờ chẳng sai. Người ta vâng cứ làm vậy mà viết những lời ấy trong tờ và mang trong mình, thì đãặng nhờ lắm; vì chẳng khỏi bao lâu đãặng khỏi bệnh dịch mà đặng bình yên trong thành.

Thiên hạ mọi nơi nghe đều ấy thì

bắt chước, liền đua nhau tỏ lòng sốt sắng kính thờ phép mầu nhiệm Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông; mà những kẻ đã dặng nhờ vì sự ấy thì nhiều lắm. Bởi đó cho nên đã sinh thói quen khi phải sự gì khốn khó chung hay là riêng phần hồn hay là phần xác, thì cậy công nghiệp Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông truyền, cho dặng khỏi; mà những ơn lành rất thánh Đ. Bà đã ban cho những kẻ có lòng kính phép mầu nhiệm ấy, thì chẳng có lẽ nào mà kẻ cho xiết dặng.

HÒA THIÊN LIÊNG: Sự thanh tịnh sạch tội thì đẹp lòng Đ. C. T. và quý giá hơn mọi sự sang trọng thế gian. Ta phải bắt chước Đ. Bà mà xa lánh các dịp tội thì mới trông giữ mình cho khỏi sa ngã phạm tội.

LỜI THAN THỞ: Lạy rất thánh Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông truyền, cầu cho chúng tôi. Lạy rất thánh Đ. Mẹ đồng trinh sạch sẽ, tôi xin vì nhơn đức đồng trinh Đ. Mẹ, và vì Đ. Mẹ chẳng hề mắc tội tổ tông truyền, hãy làm cho lòng và xác tôi dặng trở nên trong sạch.

Ngày mồng 3

Gãm về lễ sinh nhật Đ. Bà.

LỄ THỨ NHẤT THÌ GÃM: — Khi Đ. Bà sinh ra thì Đ. C. T. Ba Ngôi yêu chuộng là thế nào: Đ. C. Cha thì nhìn Người là con rất yêu dấu; Đ. C. Con thì nhìn lấy Người là mẹ; Đ. C. T. Thần thì yêu dấu Người như bạn cực tốt, cực lành, cực thanh, cực sạch, cùng sắm đủ mọi giống ơn rất trọng mà ban cho Người; các thánh thiên thần ở trên trời đều lấy Người làm nữ vương cai trị mình và hết lòng mừng rỡ tỏ dấu cung kính mến yêu mọi đàng.

Vậy ta hãy hiệp một ý một lòng cùng các đấng ở trên trời mà hát mừng Đ. Mẹ mới sinh ra, cùng nhìn lấy Người là Nữ vương cai trị ta, cùng là Mẹ ta rất yêu dấu và cũng là Đấng ta phải trông cậy hết lòng. Lại ta hãy phú trót mình ta xin làm tôi Người cho đến trọn đời.

LỄ THỨ HAI THÌ GÃM: — Vốn thiên hạ trông mong Đấng Cứu thế ra đời đã lâu

năm trăm ; vậy khi đã đến kỳ Đấng ấy toan ra đời, thì rất thánh Đ. Bà sinh ra trước, khác thể như rạng đông chỉ mặt trời thật là Đ. C. G. hòng mọc lên cho đặng soi sáng tri khôn mọi người và phá sự tối tăm lầm lạc bởi sự tội mà ra, cùng ban mọi ơn lành cho thiên hạ. Vậy ta hãy lay màng Đ. Mẹ là sao mai mới mọc, mà xin Người phù hộ cho ta đặng nhờ ánh sáng thiêng liêng bởi mặt trời hằng sống, là Đ. C. G., soi thấu vào lòng cho ta hằng cứ đảng ngay lẽ chính, kéo lạc đảng rồi linh hồn. Lại xin che chở phù hộ cho ta đặng vượt qua biển hiểm thế này, khỏi phong ba sóng gió, là khỏi tay giặc dữ ba thù hầu đặng vào cửa thật là nước Thiên đảng, mà hưởng phước vui vẻ vô cùng.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: — Các đấng ở trên trời cùng cả và loài người dưới thế khi thấy Đ. Bà sinh ra càng vui mừng là bao nhiêu, thì ma quỷ trong hỏa ngục càng giận ghét là bấy nhiêu :

vì nó đã biết tỏ Người nữ cực trọng ấy là chính đấng ngày sau sẽ giày đạp đầu nó, như lời Đ. C. T. đã phán trước lâu đời. Nó thấy Đ. Bà đang đầy dẫy những ơn rất lạ, là chẳng khỏi bao lâu Người sẽ sinh để Đấng cứu thế, cho đấng đánh phá quyền nó và cứu loài người ta ra khỏi tay nó, thì nó trời phách hăm hét giận ghét Người là thể nào.

Vậy ta hãy hết lòng cảm đội ơn Đ. C. T., vì đã thương đoái đến ta, mà ban cho ta đấng có nơi nương cậy khỏi sợ tay ma quỷ : và hễ bao giờ ta phải chước cảm dỗ cách nào, thì ta phải chạy đến cùng Đ. Bà mà xin cứu giúp, thì ta sẽ đừng trận chẳng sai.

Truyện thánh.

ÔNG THÁNH NI-CÔ-LA-Ô TRUYỆN.

ÔNG THÁNH NI-CÔ-LA-Ô là người thuộc về dòng ông thánh Au-cu-xi-tinh, rất có lòng sốt sắng kính thờ Đ. Bà lắm, khi ông thánh này mới có tri khôn, thì hằng

ngày hằng cầu nguyện cùng Đ. Bà cách rất sốt sắng, cùng ra sức bắt chước các nhơn đức Người, nhứt là nhơn đức sạch sẽ. Đến sau khi đã làm thầy cả hể khi nào người toan làm việc gì thuộc về đẳng bậc mình, thì hằng cầu xin cùng Đ. Bà phù hộ, cho đặng làm việc ấy cho nên. Sau nữa ông thánh ấy đã phải nhiều sự khốn khó lắm, vì năng đau và năng phải nhiều chứng bệnh dữ dần đau đớn quá sức mình; nhưng mà khi đau đớn làm vậy, thì lòng người hằng kết hiệp cùng Đ. C. T., cách riêng; xác người càng yếu, thì linh hồn người càng mạnh, và lòng càng sốt sắng hơn nữa, vì hay gẫm sự thương khó Đ. C. G. và lấy sự kính thờ Đ. Bà làm như bài thuốc linh đơn chữa mọi tật nguyên. Vậy có một lần người phải bệnh rất nặng, ngờ là đã gần chết, cho nên người run rẩy cả và mình, vì sợ lý đoán công thẳng Đ. C. T., chỉ còn trông cậy một Đ. Bà mà thôi, nên người hết lòng sốt sắng

chạy đến cùng Đ. Bà. Bảy giờ Đ. Bà hiện ra mà an ủi người; và từ ấy về sau người hằng đặt an lòng an trí, chẳng còn sợ nữa; vả lại Đ. Bà cũng dạy người lấy một cái bánh Đ. Bà đã làm phép, mà ăn, liền đặt lành đã tức thì. Bởi đó cho nên từ ấy về sau người càng thêm lòng sốt sắng kính thờ Đ. Bà, và một ngày một thêm công nghiệp trước mặt Đ. C. T., và đến sau đã đặt nên thánh nữa.

HOA THIÊN LIÊNG. -- Có lời bà thánh Tê-lê-xa dạy rằng: một việc lành mà làm cách sốt sắng, thì có ích hơn một trăm việc khác làm ơ hờ nguội lạnh. Lại có lời ông thánh A-lê-phon-sô dạy rằng: cũng có khi làm một việc lành cho đặt vâng theo thánh ý Đ. C. T. cách trọn, thì đã đủ cho đặt nên thánh. Lại có lời ông thánh Phan-xi-cô dạy rằng: kẻ hay phú mình trong tay Đ. C. T. cách trọn, thì đặt sống vì một Đ. C. T.

LỜI THAN THỞ: — Tôi lạy rất thánh Đ. Bà là con C. C. Cha; tôi lạy Đ. Bà là Mẹ Đ. C. Con; tôi lạy Đ. Bà là bạn Đ. C. T. T.; tôi lạy Đ. Bà là đền thờ Đ. C. T. Ba Ngôi ngự; tôi lạy Đ. Bà Maria là Chúa, cùng là đấng tôi trông cậy, xin Đ. Bà hãy ban ơn cho tôi được làm tôi Đ. Bà cho trọn.

Đoạn đọc kinh: Lạy Đ. C. lòng lành v. v.

Ngày mồng 4

Gẫm về tên cực thánh Đức Bà Maria

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Có lời ông thánh Bê-na-đô dạy rằng: Chẳng có tên nào xứng đáng Mẹ Đ. C. T. cho bằng tên Maria, cùng chẳng có tên nào có sức chỉ sự sang trọng quyền phép Đ. Bà cho bằng tên ấy: Vì tiếng Maria có nghĩa là ngôi sao hay soi ngoài biển.

Vậy Đ. Bà là chính đấng soi sáng, chỉ đường dẫn nẻo cho ta ở giữa biển hiem thế này. Cho nên ông thánh Bê-na-đô

lại rằng: Ở loài khốn nạn kia, chớ thì bay có muốn cho khỏi phải đắm tàu ngoài biển chẳng? Ví bằng bay muốn thì bay hãy ngửa mặt nhìn xem Đ. Bà, hãy xem ngôi sao rất lạnh ấy; khi bay phải chước ma quỷ cám dỗ, hay là khi phải sự gì hiểm nghèo, thì bay hãy nhìn xem ngôi sao, hãy kêu tên cực trọng Maria; hoặc tính kêu ngạo nổi lên, hay là khi phải sự gì khốn khó phần hồn hoặc phần xác, thì hãy nhớ đến Đ. Bà, hãy kêu tên Người, hãy in tên cực trọng Người trong lòng bay: vì kẻ kêu tên Đ. Bà, thì chẳng còn sợ lạc; kẻ có lòng sốt sắng kêu xin cùng Đ. Bà, thì chẳng nên ngã lòng trông cậy: Ví bằng Người nâng đỡ thì chẳng, còn sợ ngã; ví bằng Người phù hộ cho, thì chẳng còn sợ sự gì nữa.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM: – Tiếng Maria, cũng có nghĩa là bà Chúa. Vậy Đ. Bà Maria là thật bà Chúa cai hết mọi loài trên trời dưới đất. Nhon vì sự ấy các bôn

đạo mọi nơi quen gọi Người là Đ. Bà thì đều có ý chỉ tên Người là đáng sang trọng, phép tắc hơn hết mọi loài Đ. C. T. đã dựng nên. Lạy Đ. Bà Maria, tôi ước ao chớ chi các thánh ở trên trời cùng cả và loài người ở dưới đất đều tôn kính Đ. Bà cho xứng đáng, và quỉ trong hỏa ngục thấy đều kinh oai, sợ phép Đ. Bà nữa. Tôi cũng ước ao cho Đ. Bà cai trị hết mọi loài, và nhứt là cai trị lòng tôi cách riêng. Vậy xin Đ. Bà hãy an ủi tôi khi lâm cơn hiểm nghèo, hãy thêm sức giúp tôi mọi khi yếu đuối; hãy soi sáng cho tôi khi rối trí rối lòng, và hãy cứu giúp tôi chừng thì lâm tử.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: — Có lời ông thánh Phan-xi-cô than thở rằng: Lạy rất thánh Đ. Bà Maria đừng kể tên cực trọng Đ. C. G., thì trên trời dưới đất chẳng còn có tên nào hay sinh ơn thiêng liêng cho người ta và hay làm cho người ta đặng thêm lòng trông cậy cùng vui vẻ cách thiêng liêng cho bằng tên Đ. Mẹ.

Lại có lời ông thánh Eo-na-ven-tu-ra than thở rằng: Lay Đ. Bà Maria là Đấng rất thánh, kẻ có lòng kính thờ tên cực trọng Đ. Mẹ, thì có phước là dường nào, vì Đ. Mẹ sẽ phù hộ cho kẻ ấy khỏi mọi sự gian nan khốn khó, và đặng đầy dẫy mọi sự lành. Lại tên cực trọng Maria, chẳng có lẽ nào ai kêu đến tên ấy mà chẳng vui lòng, vì là tên rất sang rất trọng, và có phép phá tan các chước ma quỷ.

Hỡi ôi ! phải chi xưa nay khi tôi phải chước ma quỷ cám dỗ, mà tôi đã kêu đến tên cực trọng ấy, thì tôi đã chẳng phải ngã thua cách xấu hổ đời này. Vậy tôi dóc lòng từ nay về sau hễ khi lâm phải sự gì hiểm nghèo phần hồn hay là phần xác, thì tôi sẽ lấy lòng trông cậy vững vàng mà kêu tên cực trọng Maria.

Truyện các vua thánh.

Thuở xưa bốn đạo có lòng kính tên Maria lắm, đến đời đã cấm ngặt chẳng

cho đặt tên Maria cho ai sốt, vì người ta đời ấy ngờ rằng : đặt tên Marià cho ai, thì là phạm đến tên Mẹ Chúa Trời. Bởi đó cho nên khi ông thánh A-lê-phong-sô thứ bốn là vua nước Y-pha-nho toan lấy vợ chưa có đạo, thì giao kết hệ khi bà ấy chịu phép rửa tội, thì chẳng dặng lấy tên Maria. Lại vua thánh Ca-di-mi-rô, là vua nước Phô-lô-ni-a toan kết bạn với bà Maria là con vua nước Rus-xi-a, thì buộc bà ấy phải đổi tên thánh ấy.

Song rày thói quen ấy chang còn nữa, vì người ta chẳng những là chẳng còn kiêng tên Maria, mà lại có nhiều người, dầu đờn ông đờn bà, đều lấy tên thánh là Maria, phần thì vì có ý tỏ ra lòng kính Đ. Bà, phần thì có ý trông cậy Người phù hộ cho mình cách riêng. Vậy dầu người ta đời trước kiêng tên Maria, dầu người ta đời bây giờ quen lấy tên thánh là Maria, thì đều có ý tỏ ra lòng kính Đ. Bà thấy thấy. Sau

nữa ông thánh Xi-tê-pha-nô là vua nước Hun-ga-ri-a đã có lòng kính tên cực trọng Maria lắm, cho đến đôi chẳng dám kêu tên ấy tỏ tường; cho nên khi nào ông thánh ấy có ý nói đến tên Đ. Bà, thì gọi Người là bà chúa cả. Các bôn đạo nước ấy bắt chước vua, thì kiêng tên Maria nữa; song khi hoặc có ai vô tình mà nói đến tên Maria, thì bao nhiêu kẻ nghe đều qui gối và cúi đầu xuống mà tỏ ra lòng cung kính tên cực trọng ấy thấy thấy.

HOA THIÈNG LIÊNG. — Hãy tập cho quen hễ khi đọc đến tên Maria, thì phải có lòng cung kính. Có lời ông thánh E-phê-rem dạy rằng: Sự đồng trình sạch sẽ là chính hương sắc các đấng thánh, cũng là hoa rất thơm tho hay bay ra những mùi rất thanh tho ngọt ngào.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đ. Bà đồng trình sạch sẽ, cầu cho chúng tôi, lạy Đ. Bà Maria, kẻ hay kêu tên Đ. Bà thì chẳng nên ngã lòng trông cậy bao giờ.

Ngày mồng năm.

**Gẫm về sự Đ. Bà phú mình
vào đền thánh.**

LỄ THỨ NHẤT THÌ GẤM : -- Các việc Đ. Bà đã làm, thì dầu trọng dầu hèn đều có ý mầu nhiệm và có sức dạy dỗ ta cùng nên gương cho ta bắt chước thấy thấy.

Vậy khi Đ. Bà mới nên ba tuổi, thì đã dâng mình cho Đ. C. T. mà giúp trong đền thờ thành Giê-ru-sa-lem. Vậy dầu Người còn niên ấu, và cha mẹ triu mến thương tiếc thể nào, thì Người cũng dứt tình ra đi dâng mình chịu khó giúp việc trong đền thờ. Lại bởi Người đã biết các việc ấy đều thuộc về việc thờ phượng Đ. C. T. thấy thấy, cho nên việc dầu trọng dầu hèn Người chẳng lấy việc gì làm nặng, một vui lòng chóng vánh mà làm, chẳng bao giờ tránh trút việc gì. Lạy Đ. Bà Maria là Đức Nữ đồng trinh khôn ngoan thật,

kia Đ. Bà đã dâng mình làm tôi Đ. C. T. cách vội vàng chóng vánh thế ấy, mà tôi thì ơ hờ nguội lạnh, chẳng muốn làm việc lạnh, mà ghe phen lần lửa rày mai, chẳng muốn làm những việc Đ. C. T. dạy tôi phải làm, thì tôi rất đáng hổ thẹn là dường nào. Vậy tôi xin Đ. Bà hãy ban ơn giúp sức cho tôi hằng dâng vui lòng vâng theo thánh ý Đ. C. T. cho trọn.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Khi rất thánh Đ. Bà dâng mình cho Đ. C. T., thì Người đã dâng cách trọn, nghĩa là Người đã dâng trót cả và mình, và bỏ hết mọi sự vì Đ. C. T. Người bỏ hết của cải, bỏ hết ý riêng, và bỏ hết mọi sự vui sướng thế gian, cùng ước ao chớ chi Người dâng muôn vạn lòng mà dâng cho Đ. C. T.; song bởi Người có một lòng mà thôi, thì Người hết sức vui mừng, cùng sốt sắng mà dâng trót lòng ấy. Ấy là gương sáng ta phải soi cho biết! xưa nay ta đã ăn ở thế nào. Hỡi ôi! biết mấy lần ta

đã dễ đuổi Đ. C. T., vì ta cũng đã gá tiếng dâng mình làm tôi Người; song ta đã dâng cho Người một phần mà thôi; còn phần khác thì để lại cho đảng theo ý riêng ta. Chớ thì cách ta ăn ở làm vậy chẳng phải là phạm đến Đ. C. T. lắm sao? chẳng phải là làm tôi hai chủ, chẳng muốn nhìn Đ. C. T. là Đảng trọng hơn hết mọi sự sao? Lại ta phải biết cách ăn thói ở làm vậy rất đối thiệt hại cho ta lắm; vì hễ việc gì ta chẳng dâng cho Đ. C. T. hay là chẳng làm vì Đ. C. T. thì phải kể là việc mất công vô ích mà chớ.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Khi Đ. Bà đã dâng mình cho Đ. C. T. đoạn, thì Người vững vàng cứ một trực cho đến trọn đời chẳng hề thay đổi chút nào. Người đã tra tay cầm cày, thì chẳng hề trở mặt lại đảng sau bao giờ; Người một bước tới trong đảng như đức trọn lành, và càng ngày càng thêm sốt sắng kính mến Đ. C. T. hơn nữa mà thôi.

Vậy cách ta ăn ở thì khác xa là dường nào; có nhiều lần ta cũng đã dóc lòng sửa mình lại, và dâng mình làm tôi Đ. C. T. cùng tập đi đảng nhưn đức; song chẳng dặng mấy lâu, vì nhẹ trí nhẹ dạ, chóng quên những điều ta đã dóc lòng, cùng ra ơ hờ nguội lạnh trở về đảng cũ, hôm nay đứng dậy, mai lại ngã xuống; ngã đi ngã lại làm vậy thì ra dâng mình cho Đ. C. T. mà chơi, hay là nhạo cười Đ. C. T. mà thôi.

Vậy ta hãy khóc lóc kêu xin Đ. Bà phù hộ cho ta dặng thật lòng ăn năn trở lại cùng dóc lòng từ nầy về sau phù trót mình làm tôi Đ. C. T. bền vững cho đến trọn đời.

Truyện thánh.

BÀ THÁNH TÊ-LÊ-XA TRUYỆN

Khi bà thánh Tê-lê-xa mới có trí khôn, thì đã hết lòng sốt sắng dâng mình làm tôi Đ. Bà cách riêng, cùng đã làm nhiều việc lành mà tỏ lòng kính

mến Người nữa.

Vậy bà thánh ấy lập một nhà thờ nhỏ trong vườn cha mẹ, cùng đặt tượng ảnh Đ. Bà trong ấy, và năng đến thăm viếng và dâng những hoa thơm tho, hay là của khác như vậy, cùng đọc kinh nọ kinh kia mà kính Đ. Bà. Khi người mới nên mười tuổi, thì mẹ người phải bệnh mà chết, bấy giờ người đau đớn thương tiếc, liền chạy đến sắp mình xuống trước ảnh Đ. Bà trong nhà thờ ấy, mà cầu nguyện cách thật thà rằng:

« Lạy rất thánh Đ. Bà, kia mẹ tôi chết rồi, thì tôi xin Đ. Bà làm Mẹ tôi và nhậm lấy tôi làm con riêng Đ. Bà. » Mà bởi lòng người thật thà, cho nên Đ. Bà đã nhậm lời xin, cùng đã phù hộ cho người cách riêng. Vì vậy bà thánh ấy hằng trông cậy Đ. Bà cách vững vàng và khi toan tra tay làm việc gì, nhứt là khi lập những nhà dòng mới, thì phù những việc ấy trong tay Đ. Bà cùng chọn Đ. Bà làm chính bề trên cai dòng ấy.

HOA THIÈNG LIÈNG : — Có lời ông thánh Lu-y dạy rằng : Khi ta làm việc lành, thì chớ tìm thể làm cho đẹp lòng người ta làm chi, một phải có ý cho đẹp lòng Đ C T mà thôi : kìa con mắt thế gian là đưa kẻ trộm hay cướp công nghiệp ta. Lại có lời bà thánh Tê-lê-xa rằng : Việc quét rơm rác tuy là việc nhỏ mọn mặc lòng; song làm vì có một ý vâng lời chịu lụy, thì có công hơn là khi theo ý riêng mà chịu tử vì đạo.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đ. Bà là Đấng có lòng kính mến Đ. C. T. cách trọn, hãy ban ơn cho chúng tôi dâng thật lòng sốt sắng kính mến Đ. C. T. Lạy rất thánh Đ. Bà là Đấng hay thương kẻ có tội, hãy ghé mắt lại đoái đến chúng tôi.

Ngày mồng sáu

GẤM về cách Đ. Bà quen ở trong đền thờ thành Giê-ru-sa-lem là thể nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: -- Ta hãy cầm trí lại mà suy cách Đ. Bà ở trong đền thánh, thật là cách rất lạ, rất đáng khen ngợi là thể nào; vì Người biết mình ở trong đền thờ là nhà Đ. C. T. thì Người sống vì một Đ. C. T., mà lo tưởng một sự tập đi đàng nhơn đức mà thôi; chẳng khác gì như khi trời mới rạng đông, một lâu một thêm sự sáng thể nào, thì các nhơn đức Đ. Bà càng ngày càng thêm thể ấy. Vậy ta hãy ra sức bắt chước gương sáng Người đã làm, và học cùng Người cho biết phải lo lắng tấn tới trong đàng nhơn đức là thể nào. Đã hay Đ. C. T. chẳng buộc mọi người phải dâng mình làm tôi người cách riêng thể ấy vì là ơn trọng Người ban cho những kẻ

Người đã chọn cách riêng mặc lòng; song dầu ta ở bậc nào, thì Đ. C. T. cũng buộc ta phải ăn ở cho xứng người có đạo; lại phải ăn năn đền tội và tấn tới trong đạo hơn đức một ngày một hơn. Kia khi ta chịu phép rửa tội, thì ta đã khẩn giữ bấy nhiêu điều; mà xưa nay ta đã ăn ở thế nào? có ra sức nắm giữ bấy nhiêu điều ấy chăng?

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM: — Rất thánh Đ. Bà ở trong đền thờ, thì hằng nhớ mình ở trước mặt Đ. C. T., và Đ. C. T. ở trước mặt mình luôn, cho nên lòng trí Người hằng kết hiệp cùng Đ. C. T. chẳng có khi dừng. Như lời ông thánh Am-bô-lô-xi-ô khen Đ. Bà rằng: Người cầm trí cầm lòng mà suy gẫm thì nhiều; song Người nói chuyện thì rất có ít. Lại bởi Người sốt sắng kính mến Đ. C. T. lắm, nên Người yêu ở nơi vắng vẻ mà nói khó cùng Đ. C. T. mà thôi.

Hỡi ôi! phải chi ta biết nhớ biết suy ta hằng ở trước mặt Đ. C. T. và Đ. C.

T. ở khắp mọi nơi, thông biết mọi sự, dầu những sự kín nhiệm trong lòng ta thì Người cũng soi thấu nữa; ắt là chẳng bao giờ ta dám liều mình phạm tội Thương ôi ! Biết mấy lần ta chẳng dám phạm tội chán chường, vì sợ con mắt người thế gian, ta lại tìm nơi thanh vắng mà chẳng sợ con mắt Đ. C. T. thì ta u mê đại đột là dường nào. Vậy ta hãy cầu xin cùng Đ. Bà phù hộ cho ta đừng nhớ ta ở trước mặt Đ. C. T. luôn.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : — Đ. Bà làm việc gì, thì đều có ý làm vì một Đ. C. T. mà thôi : lại Người chẳng hề ở nhưng bao giờ; khi thì Người đọc kinh nguyện gấm hay là coi sách sấm truyền, khi thì làm việc phần xác khi thì làm việc lành giúp người ta; cho nên hằng giây hằng phút Người hằng thêm công thêm đức trước mặt Đ. C. T.

Vậy ta hãy học đòi bắt chước Đ. Bà mà dùng năm tháng ngày giờ cho nên, vì là của rất châu báu Đ. C. T. đã ban

cho ta dặng lập công đền tội. Phải chi xưa nay ta đã dùng năm tháng ngày giờ cho nên, ắt là ta thêm tuổi, thì phước càng thêm. Song ví bằng ta xét mình lại, mà thấy ta lại thua kém, không bằng khi ta mới dóc lòng trở lại thì ta phải sợ hãi là dường nào. Lại ta hãy cầu xin Đ. Bà phù hộ cho ta dặng xa lánh sự ở nhưng cho dứt, vì sự ở nhưng là cội rễ mọi sự dữ.

*Truyện thánh**ÔNG THÁNH ĐÔ-MI-NI-CÔ TRUYỆN.*

Đời ông thánh Đô-mi-ni-cô, thì các nước bên tây phải khốn khó nhiều đảng lắm, phần thì loạn lạc giặc giã, cho nên bốn đạo đã ra khò khan và đi đảng tội lỗi; phần thì có nhiều bè rối đạo nổi dậy trong các nước ấy, mà làm hư mất muôn vàn linh hồn. Bởi những quân rối đạo ấy ghét Hội thánh hết lòng, thì phá phách mọi nơi, cùng giết người, đốt nhà thờ; nó đi qua nơi nào, thì khốn

nơi ấy. Nhưng mà Đ. C. T. lòng lành vô cùng đã ghé mắt lại cùng Hội thánh liền sai một người rất sốt sắng đạo đức là ông thánh Đô-mi-ni-cô mà chống trả những quân rối đạo và sửa sang mọi sự. Ông thánh ấy chịu khó nhọc quá sức mình mà đi viếng những nơi quân rối đạo ở, cũng giảng giải cách sốt sắng; song người lấy việc làm mà khuyến dụ người ta hơn là dùng lời nói bội phần: vì người chỉ làm gương các nhơn đức và làm nhiều phép lạ, cho nên những lời ông thánh ấy giảng, thì như than lửa kinh mến Đ. C. T. ở trong lòng người lán ra mà đốt lòng người ta nữa.

Mà trong các việc ông thánh ấy đã làm cho đặng uốn lòng quân rối đạo trở lại, thì chẳng có việc gì có sức cho bằng việc sốt sắng kính thờ Đ. Bà. Ấy là lời ông thánh ấy đã xưng tỏ tường làm vậy. Vì hễ khi người toan giảng, thì trước hết người sắp mình xuống trước ảnh Đ. Bà mà than thở rằng:

Lạy Đ. Mẹ đồng trinh sạch sẽ, hãy tha phép cho tôi ngợi khen Đ. Mẹ, và hãy ban sức mạnh cho tôi đặng chống trả kẻ nghịch cùng Đ. Mẹ. Vậy ông thánh Đô-mi-ni-cô có lòng trông cậy Đ. Bà thế ấy, thì khuyên đặng muôn vàn người rồi đạo trở lại cùng Hội thánh. Nhưng mà lòng người chưa an, thì lại kêu xin năn nỉ cùng Đ. Bà. Bấy giờ Đ. Bà đã hiện ra mà an ủi người, cùng dạy người lập phép lần hạt Rô-sa-ri-ô và phán rằng: nếu có lòng sốt sắng mà làm như vậy thì Người sẽ phù hộ cho. Vậy ông thánh Đô-mi-ni-cô vui mừng mà vâng cứ như làm vậy; người chẳng còn tìm những kẻ khôn ngoan mà giảng dạy, hay là cải cùng quân rồi đạo nữa, người một giảng thường và khuyên người ta lần hạt Rô-sa-ri-ô mà thôi, cùng dạy cho biết lần hạt là làm sao, và cắt nghĩa các phép mầu nhiệm người ta phải có ý kinh khi lần hạt là những phép nào. Vậy những ơn rất lạ Đ. C. T.

đã ban vì phép lần hạt Rô-sa-ri-ô, thì chẳng có lẽ nào mà kể cho xiết đặng, vì chẳng những là ông thánh Đominicô đã an ủi đặng muôn vàn người rồi đạo trở lại mà thôi, mà lại cũng đã làm cho kẻ có tội trở lại ăn năn tội vô ngàn vô số nữa.

HOA THIÊN LIÊNG: -- Như đức trọn lành chẳng phải tại hãm mình ăn chay quá lẽ hay là đọc kinh lần hạt lâu dài đâu; một tại làm các việc đấng bậc mình phải làm cho nên mà chớ. Có lời ông thánh Phan-xi-cô dạy rằng: Hoa huệ đẹp hơn các giống hoa khác thế nào, thì nhưn đức sạch sẽ đẹp hơn các nhưn đức khác thế ấy; vì nhưn đức ấy làm cho người ta nên giống thiên thần.

LỜI THAN THỞ: -- Lạy Đ. Bà Maria là đấng tốt lành hơn các loài Đ. C. T. đã dựng nên, tôi trông cậy và kính mến Đ. Bà hết lòng hết sức. Lạy rất thánh Đ. Mẹ đồng trinh sạch sẽ, hãy tha phép cho tôi ngợi khen Đ. Mẹ, và hãy ban sức mạnh cho tôi đặng đánh trả kẻ nghịch thù cùng Đ. Mẹ.

Ngày mồng bảy

**Gẫm về sự Đ. Bà chịu
truyền tin.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : — Khi đã đến kỳ Đ. C. T. định cứu lấy thiên hạ, thì Người đã dùng phép rất mầu nhiệm lạ lùng, là cho Ngồi thứ Hai mặc lấy tính loài người trong lòng cực thanh cực sạch Đ. Bà. Vậy phép mầu nhiệm này dạy ta cho biết tội là giống rất độc địa gồm ghieếc là đường nào ; vì Đ. C. T. phép tắc vô cùng toan cứu lấy loài người cho khỏi tội, thì phải dùng phép rất lạ lùng đường ấy.

Vậy ta hãy đội ơn ngợi khen Đ. C. T. vì đã cho Đ. Bà làm Mẹ Đấng Cứu thế là Đ. C. G. Lại ta phải hiệp một ý cùng đức thánh thiên thần Ga-bi-ri-ê mà lay mừng rất thánh Đ. Bà, vì đã đặt trước trong đường ấy, và tôn kính Người cho xứng đáng chức quyền đấng làm Mẹ Đ. C. T. nữa.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM: Ngồi thứ Hai chẳng nệ hạ mình xuống mặc tính loài người thể trong lòng rất thánh Đ. Bà, thì đã làm gương như đức khiêm nhượng là dường nào. Đấng phép tắc vô cùng, hằng sống vô cùng, chẳng hay chịu khó, mà chịu chết như loài hèn mạt. Đấng vô thi vô chung rày hoá nên trẻ phạm hèn; Đấng tạo sinh rày lại hóa nên giống thọ sinh. Mà Đ. C. G. chẳng nệ hạ mình xuống đôi ấy, thì có một ý đền vì tội lỗi ta mà chớ Người cũng có ý dạy ta như đức khiêm nhượng. Vậy ta là loài hèn mạt, mà ta còn dám cậy mình kêu ngạo thì làm sao? Lay Đ. Mẹ, Đ. Mẹ thấy Đ. C. G. là con Đ. C. T. hạ mình xuống đôi ấy, thì Đ. Mẹ suy nghĩ làm sao? Vậy Đ. Mẹ có lòng khiêm nhượng và hay hạ mình xuống thể nào, thì xin hãy dạy dỗ chúng tôi biết đang ở khiêm nhượng mà hạ mình xuống thể ấy.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: --- Phép mẫu

niệm này đã làm cho rất thánh Đức Bà nên sang trọng là dường nào; vì Người đã nên thật Mẹ Đ. C. T. là Chúa chí tôn chí đại quá khỏi các Đấng Thiên thần cùng cả và loài người thế; và dầu Đ. C. T. phép tắc vô cùng, thì cũng chẳng có phép đặt ai lên bậc cao trọng hơn Đ. Bà đặng. Nhon vì sự ấy có lời ông thánh kia dạy rằng: Đ. C. T. muốn dựng nên trời đất khác trọng hơn trời đất này thì đặng; song dựng nên một người khác trọng hơn Mẹ Đ. C. G. thì chẳng đặng đâu.

Vậy ta hãy vui mừng cùng sắp mình xuống dưới chơn Đức Bà mà kính lạy và nhìn lấy Người là nữ vương ta, hãy dâng mình làm tôi Người trọn đời.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH LU-Y TRUYỆN

Ông thánh Lu-y thuộc về dòng ông thánh I-na-xi-ô, rất sốt sắng kính mến Đ. Bà lắm; hằng ngày quen đọc kinh, lần

hột kinh Đ. Bà ; lại đêm ngày hằng mang chuỗi trong mình; đến bữa ăn, thì hôn tràng chuỗi ấy cách sốt sắng cho đặn tỏ lòng nhớ đến Đ. Bà. Ông thánh ấy cũng quen nói rằng: Mình đặn ba giống của trọng và ước ao chớ gì khi chết, đặn cầm ba giống ấy trong tay; một là ảnh chuộc tội, hai là tràng hạt, ba là sách lễ luật trong nhà. Mà Đ. C. T. đã nhậm lời người, nên đến sau ông thánh ấy đã đặn chết khi đang cầm ba giống ấy trong tay.

Khi ông thánh này mới đặn chín tuổi, thì đã sắp mình xuống trước bàn thờ Đ. Bà tại thành Phô-lô-ren-xi-a mà khẩn giữ mình đồng trinh sạch sẽ trọn đời. Mà bởi ơn Đ. Mẹ hằng phù hộ cho người cách riêng, nên người đã giữ đặn đức ấy tuyền vẹn cách phi thường đến đôi ai nấy đều lấy người làm như một thiên thần mặc lột người thế; và chưa đặn bao nhiêu tuổi, mà đã no đầy công đức mà về cùng Chúa đang thì

hai mươi ba tuổi. Ấy kẻ có lòng kinh mẫn cây trồng Đ. Bà, thì đảng nên thánh là thế nào.

HOA THIÈNG LIÈNG : — Có lời ông A-
vila là đảng rất khôn ngoan dạy rằng :
kẻ chịu lấy ơn Đ.C.T. mà cây mình kiêu
ngạo, thì nó là kẻ trộm. Lại có lời đảng
khác dạy rằng : Đ. Bà đã đẹp lòng Đ C T.
chẳng phải vì đã làm Mẹ ĐCG. đâu ; song
vì Người có lòng khiêm nhượng mà chớ.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đức
Bà là đảng rất khiêm nhượng, hãy ban
cho chúng tôi đảng lòng khiêm nhượng
như Đ. Bà. Tôi kính lạy Đ. Bà là sự
sống, sự vui mừng chúng tôi, cùng là
chính Đảng chúng tôi trông cậy, hãy
phù hộ cho chúng tôi đảng kết hiệp
cùng Đ. Bà trên nước thiên đàng.

Ngày mồng tám

Gẫm về sự Đ. C. G. mặc lấy tính loài người ta trong lòng Đ. Bà, thì Đ. Bà nên sang trọng là dường nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : — Khi Đ. C. G. hạ mình xuống mà mặc lấy tính loài người ta trong lòng Đ. Bà, thì đã làm cho Đ. Bà nên sang trọng là thế nào. Vậy Người chẳng còn phải là tôi tá nữa, một nên thật nữ vương cai trị trên trời dưới đất mà chớ. Vì Đấng ngự trong lòng Người là Vua trên hết các vua, là Chúa tạo thành nhơn vật ; mà Đấng ấy đã nhìn lấy Người làm Mẹ mà vâng lời Người như con cái vâng lời cha mẹ vậy.

Vậy ta thấy Đ. Bà nên sang trọng dường ấy, thì ta hãy vui mừng ; lại ta hãy ngợi khen Ngôi thứ Hai chẳng nề chịu lụy Đ. Bà cách khiêm nhượng dường ấy. Ta lại hiệp làm một cùng các thánh thiên thần, mà ngợi khen

Đ. C. T., vì ơn rất trọng Người đã ban cho rất thánh Đ. Bà nữa.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM: — Khi Đ. C. G. ngự xuống trong lòng rất thánh Đ. Bà, thì Đ. Bà nên giàu có phú quý là ngần nào, chẳng phải là vì Người đặt vàng bạc, hay là đặt mọi giống châu báu ở đời này đâu; song vì người đặt đầy đầy những ơn thiêng liêng bởi trời ban xuống mà chớ. Đã hay khi Đ. C. G. chưa ngự xuống trong lòng Người, thì Người cũng đầy đầy mọi ơn mọi phước mặc lòng; song khi ấy Người chưa đặt những ơn ấy như của riêng mình; một đặt nhờ như của tạm gởi mà thôi. Bằng khi Người đã làm Mẹ Đ. C. G. đoạn, thì ơn ấy hoá nên của riêng Người, và Người muốn dùng làm sao, và phân phát cho ai thì mặc ý Người.

Vậy ta hãy lấy lòng trông cậy mà chạy đến cùng rất thánh Đ. Bà, mà xin người ban phát cho ta những ơn ta thiếu thốn phần hồn và phần xác nữa.

LỄ THỨ BA THÌ GẦM : — Vốn trước Đ. Bà cũng là tôi tớ Đ. C. T. như mọi người khác mà thôi; song khi Đ. C. G. đã xuống thai trong lòng người đoan thì người liền lên chức làm Mẹ Đ. C. T. là chức rất cao rất trọng; cho nên mọi đấng trên trời dưới đất thấy đều kính tôn vâng phục.

Lạy Đ. Bà Maria là Đấng rất sang rất trọng quá trí tự nhiên; dầu các thiên thần hằng ngợi khen Đ. Mẹ cho đến đời đời, thì cũng chưa xứng đáng quyền cao, chức trọng dường ấy. Vậy ta phải hết lòng mắng rở và tôn kính mến yêu cùng trông cậy Người là thể nào.

Truyện Thánh

ÔNG THÁNH HI-MA-NÒ TRUYỆN.

Ông thánh Hi-ma-nô có lòng sốt sắng kính mến Đ. Bà lắm mà bởi người năng lấy lòng cung kính mà kêu tên Đ. Bà, thì đãặng nhờ nhiều ơn thiêng

liêng; vì lẽ người kêu đến tên cực trọng ấy khi nào, thì thêm lòng sốt sắng nóng nảy khi ấy. Vả lại khi nào ông thánh ấy ở một mình trong phòng, thì sắp mình xuống đất mà đọc đi đọc lại rằng: « Lạy Đ. Bà Maria, Lạy Đ. Bà Maria, Lạy Đ. Bà Maria, » cũng có lòng sốt sắng mà ngất đi và ra bất tỉnh. Vậy có một lần người thiết nghĩa kia cũng có lòng sốt sắng kính mến Đ. Bà thấy ông thánh ấy sắp mình xuống đất mà kính lạy Đ. Bà cách sốt sắng làm vậy và thấy ở thể ấy lâu lắm, cùng đã ngất đi, thì đánh thức mà hỏi rằng: Anh làm đi gì thể ấy và tưởng làm sao? Ông thánh Hi-ma-nô thưa rằng: Tôi vui sướng quá sức tôi, vì tôi đang lật lảy những hoa quả rất tốt lành ngọt ngào bởi tên cực trọng Đ. Bà mà ra; vì lẽ khi nào tôi kêu đến tên cực trọng ấy, thì liền ra như có giống hoa tốt lành và các giống thơm bay màu rất thơm ngát, mà làm cho tôi đầy dẫy những

sự vui sướng bởi trời mà xuống. Vả lại tôi kêu tên Đ. Bà và tưởng đến Đ. Bà bao giờ, thì dầu khó nhọc thế nào thì tôi cũng đứng khoẻ lại, chẳng còn biết nhọc nữa, tôi cũng quên mọi sự khốn khó cay đắng tôi phải chịu, và ước ao ở thế này, và hằng đọc đi đọc lại tên rất thánh Đ. Bà luôn luôn.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời ông thánh Gioang thánh giá dạy rằng: Sự khiêm nhượng thật chẳng phải tại nhắm con mắt linh hồn lại, mà chẳng thấy hay là chẳng biết những ơn riêng Đ. C. T. ban cho ta đâu; một tại tin thật những ơn ấy là của Đ. C. T. ban, và mọi việc lành phước đức ta làm, thì cũng phải nhìn là của Đ. C. T. ban nữa; còn những tội lỗi, thì phải nhìn là của riêng ta mà chớ. Lại có lời đấng khôn ngoan kia dạy rằng: Hằng ngày hằng phải mượn lấy tay Đ. Bà mà dâng lòng ta cho Đ. C. G.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đ.

Mẹ Chúa Trời, xin cầu cho chúng tôi đáng chịu lấy những sự Chúa Khi-ri-xi-lô đã hứa.

Ngày mồng chín

Gẫm về khi Đ. C. G. mặc lấy tính loài người trong lòng Đ. Bà, thì Đ. Bà đã tỏ ra lòng nhơn đức là dường nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : — Rất thánh Đ. Bà đã dâng mình cho Đ. C. Trời cách riêng từ thuở còn niên ấu, và hằng ngày hằng tấn tới trong đàn nhơn đức trọn lành. Cho nên dầu tuổi còn nhỏ mặc lòng; song công nghiệp đã nhiều, và Đ. C. Trời hằng ngày hằng ban thêm cho người những ơn lạ, cho xứng đáng làm Mẹ Đ. C. G. Bằng khi Đ. Bà biết tỏ đã gần đến kỳ Đấng cứu thế toan ra đời, thì lòng người càng thêm sốt sắng nóng nẩy là ngần nào, thì có một Đ. C. T. hiểu dạng mà thôi.

Người trông mong Đấng ấy ra đời, trước là cho sáng danh Đ. C. T. sau là để cứu loài người cho khỏi tay ma quỷ cho nên Người hằng khóc lóc chảy nước mắt ròng ròng. mà kêu van xin Đ. C. T. kíp sai Đấng ấy ra đời, như lời Chúa đã phán hứa: Người chỉ ước ao và cầu nguyện một sự ấy mà thôi.

Vậy ta cũng năng chịu lễ, là chịu lấy Đấng Đ. Bà đã chịu thai trong lòng thuở xưa, chớ thì ta có dọn mình mà rước Người ngự vào lòng ta cho xứng đáng, như rất thánh Đ. Bà đã dọn mình thuở xưa chẳng? Hỡi ôi! lòng ta khác lòng Đ. Bà là thể nào.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM: — Khi thánh Thiên Thần vâng lệnh Đ. C. T. mà lay màng Đ. Bà, thì Đ. Bà đã tỏ lòng nhơn đức là thể nào. Người thấy Thiên Thần lấy hình người nam mà hiện đến, thì liền sợ hãi thẹn thuồng; ấy là dấu Người hay giữ nét na là thể nào. Lại khi Thiên thần đem lệnh Đ. C. T. mà truyền cho

Người biết Người sẽ chịu thai Đấng Cứu Thế, thì Người liền tin phép màu nhiệm ấy vững vàng; song Người lo một sự này là sợ mất đức đồng trinh mà thôi. Bằng khi thánh Thiên thần đã thưa lại tự sự trước sau cho Người biết Người sẽ làm Mẹ Chúa Cứu Thế mà chẳng mất sự đồng trinh, thì Người mới an.

Ấy là yêu chuộng đức đồng trinh hơn là chức làm Mẹ Đ. C. T. bội phần.

Người cũng đã làm gương nhưn đức khiêm nhượng cách trọn; vì khi Người nghe Thiên thần truyền vừa đoạn, thì liền vâng cùng vội vàng thưa rằng: này tôi là tôi tá Đ. C. T., tôi vâng như lời Thiên thần truyền cho tôi. Người chẳng cậy mình vì đã đặt làm Mẹ Đ. C. T. một xưng mình là tôi tá mà thôi.

Vậy ta hãy học các nhưn đức ấy cùng rất thánh Đ. Bà và hãy nhớ: vì bằng ta có bắt chước Người, thì mới đẹp lòng Người và mới trông Người phù hộ cho ta cách riêng mà chớ.

LỄ THỨ BA THÌ GẦM : — Khi Đức Bà thấy phép màu nhiệm cực trọng này là thấy mình đang chịu thai Đ. C. G. mà chẳng mất sự đồng trinh sạch sẽ, thì Người liền hạ mình xuống mà thờ lạy Đấng ấy và yêu dấu như con mình vậy. Người lại phú trót mình làm tội Đấng ấy, cho đang thông công việc chuộc tội cho thiên hạ.

Vậy khi nào ta toan chịu lễ và đang khi chịu lễ và sau khi chịu lễ đoạn, ví bằng ta có lòng như rất thánh Đ. Bà, thì ta có phước là dường nào; vì nếu ta có lòng làm vậy, thì ta sẽ chịu lễ nên chẳng sai; và ví bằng ta đang chịu lễ một lần cho nên, thì đã đủ cho ta đang nên thánh.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH THÔ-MA TRUYỆN

Ông thánh Tô-ma a Kem-pê là đấng có danh tiếng khôn ngoan hơn đức, vì đã dọn sách gương phước, là

sách rất quí giá hơn các sách dân đảng hơn đức, lại người có lòng sốt sắng kính mến Đ. Bà lắm. Thuở người còn niên ấu, thì đã khấn buộc mình hằng ngày đọc kinh nọ kinh kia mà kính Đ. Bà; chẳng hay khi người đã vào nhà trường mà học, thì dần dần ra lòng khô khan lạt lẽo mà bỏ quên những kinh đã quen đọc khi trước; ban đầu thì bỏ một ngày, sau lại bỏ đến hai ba ngày, đoạn bỏ tất đi hết, chẳng còn nhớ đến Đ. Bà nữa. Vậy có một lần khi đang nằm ngủ ban đêm, thì thấy chiêm bao lạ, là thấy Đ. Bà ở trên áng mây liện xuống cách oai nghi sáng láng cùng mặc áo tốt lành; bấy giờ người cũng thấy mình đang ở trong trường làm một cùng các bạn học khi Đ. Bà hiện đến. Đầu hết thì Đ. Bà an ủi cùng giả ơn các thầy dạy học, vì đã có lòng sốt sắng khuyên học trò lo việc rồi linh hồn. Thô-ma thấy vậy, thì vui mừng lắm, cùng trông hoặc Đ. Bà sẽ đến an ủi mình chẳng, cho nên người

chỉ nhìn xem Đ. Bà và nói trong mình rằng: một chốc nữa khi Đ. Bà đã thăm đủ các học trò đoạn, thì Người cũng lại nơi tôi; tuy rằng tôi chẳng xứng đáng mặc lòng, song bấy lâu nay tôi có sức ngăn nào, thì đã kính mến Người ngăn ấy.

Vậy khi Đ. Bà đã thăm viếng các học trò từng người đoạn, thì Người cũng lại đến gần Thô-ma, song Người ra oai thanh nộ và quở Thô-ma rằng: mày dám trông Tao thăm viếng mày nữa sao? mày đã ra ơ hờ khô khan và cả lòng nghe người ta mà bỏ những việc lành mày đã khẩn làm mà kính thờ Tao; mà bây giờ mày còn dám trông Tao đến cùng mày nữa sao? đoạn Đ. Bà xây mặt đi cùng ra dấu buồn mà phán rằng: Mày hãy lui ra cho xa; mày đã bỏ những việc lành mày đã quen làm mà kính thờ Tao, thì chẳng đáng cho Tao thương mày nữa. Đ. Bà phán đoạn, liền biến đi mất. Bây giờ Thô-ma

sợ hãi liền thức dậy cùng xét mình, thì thấy tỏ mình đã lỗi lắm; liền ăn năn dóc lòng sửa mình lại, và từ đó về sau càng ngày càng thêm sốt sắng kính thờ Đ. Bà và làm việc lành phước đức cho đến trọn đời.

HOA THIÊN LIÊNG: Có lời ông thánh Lu-y dạy rằng: Kẻ chẳng hay ra sức cứu linh hồn người ta, thì chẳng có lòng kính mến Đ. C. T. cho thật, và chẳng hay ra sức làm cho sáng danh Đ. C. T.. Lại có lời đấng khôn ngoan kia dạy rằng: Hoặc ta chưa có sức làm những việc lành cả thể, thì hãy tập làm những việc lành nhỏ mọn, như: ở hiền với người ta, thăm viếng kẻ liệt lão, an ủi kẻ âu lo, nhin nhục kẻ làm mất lòng ta và ở cho thật thà với mọi người.

LỜI THAN THỞ: Lạy Đ. Bà Maria là Đấng rất nhơn từ, hay thương kẻ có tội, xin hãy cứu lấy tôi cùng.

*Ngày mồng mười***Gẫm về kinh kính mừng Maria.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Khi thánh Thiên thần Ga-bi-ri-ê là sứ Đ. C. T. Ba Ngôi hiện đến mà truyền tin cho Đ. Bà chịu thai, thì lạy mừng Đ. Bà rằng: «*Kính mừng Maria đầy ơn phước Đ C T ở cùng Bà.*» Vậy Thiên thần lấy lòng cung kính mà nhìn Đ. Bà là Đấng đầy ơn phước: một lời ấy thì đã đủ dạy ta cho biết Đ. Bà đã đặt đẹp lòng Đ. C. T. là dường nào. Vì Người đã đặt đầy đầy mọi ơn trong lòng, trong linh hồn, trong trí khôn, cùng trí nhớ, trong lời nói, trong việc làm. Cho nên dầu những ơn Đ C T ban cho các thánh Thiên thần và các thánh nam nữ hiệp lại làm một, thì cũng chưa bằng những ơn Đ. C. T. đã ban riêng cho một mình Đ. Bà. Vậy ta hãy hiệp làm một cùng các thánh Thiên thần mà lạy mừng rất thánh Đ. Bà, vì đã đặt đầy đầy mọi ơn, mọi phước. Lại ta hãy cầu xin Người ghé mắt lại mà ban cho ta đặt phần

thông công những ơn rất trọng Người đã dâng.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Thánh Thiên thần lại rằng: « Đ. C. T. ở cùng Bà. » nghĩa là Đ. C. T. chẳng những là ở cùng Đ. Bà cách chung như Người quen ở cùng hết mọi người, mà lại Người ở cùng Đ. Bà cách riêng, vì Đ. Bà đã dâng đẹp lòng Đ. C. T. hơn hết mọi loài, mọi Đấng trên trời dưới đất thấy thấy, Đ. C. T. lại ở cùng Đ. Bà cách trọn hơn nữa bội phần, vì lòng Đ. Bà đã nên đền thờ sống cho Đấng cực thánh vô cùng là Đ. C. T. mặc lấy tính loài người ngự trong lòng ấy. Vậy khi nào ta dâng lòng thanh tịnh sạch tội, thì dâng thông công phần phước trọng ấy ; vì khi ấy Đ. C. T. cũng ngự trong lòng ta. Bằng khi ta ra ô uế vì mắc tội trọng, thì Đ. C. T. liền bỏ cùng phú nó cho ma quỷ. Thương ôi! Sự ấy rất khốn nạn là dường nào!

LỄ THỨ BA THÌ GÂM : — Thánh Thiên thần lại rằng: « Bà có phước lạ hơn mọi

người nữ. » Nghĩa là trong các loài Đ. C. T. đã dựng nên trên trời dưới đất chẳng có ai đặng những ơn phước rất lạ như Bà.

Kìa hoa huệ mọc giữa gai góc mà tốt lành đẹp đẽ thể nào, thì trong cả và loài người ta có một mình Bà sạch sẽ thanh tịnh thể ấy. Thuở xưa bà E-và đã làm cho cả và thiên hạ phải khốn thể nào, thì rày Đ. Bà làm cho cả và thiên hạ lại đặng phước thể ấy.

Lạy rất thánh Đ. Bà Maria là Mẹ lành tôi, dầu tôi là kẻ có tội, song tôi xin hiệp một ý cùng những kẻ thật lòng làm tôi Đ. Bà, mà hằng ngày hằng ngợi khen Đ. Bà ở đời này, cho đời sau lại đặng ngợi khen hát mừng và kính mến Đ. Bà đời đời chẳng cùng.

Truyện thánh.

ÔNG THÁNH PHAN-XI-CÔ GIÁM MỤC TRUYỆN

Từ thuở ông thánh Phan-xi-cô mới có trí khôn, thì đã ra sức bắt chước các

nhơn đức Đ. Bà. Người giữ nết na đức hạnh và ở hiền lành khiêm nhượng và nhịn nhục lắm. Vậy bởi người có lòng sốt sắng kính mến Đ. Bà, thì đã khẩn buộc mình hằng ngày hằng đọc kinh lần hột kinh thờ Đ. Bà. Vậy khi ông thánh ấy còn trẻ tuổi và đang còn học trong thành Pha-ri ở nước Pha-lang-sa thì đã phải Đ. C. T. thử cách lạ và khốn khổ lắm, vì đã ra tối tăm trong trí và khô khan trong lòng: dầu làm hết sức cho đặng làm việc lành như trước mặt lòng, thì cũng chẳng đặng; mà lại đã ra như ngã lòng trông cậy: vì ma quỷ đã in trong trí người rằng: Đ. C. T. đã loại rồi, cho nên dầu làm thể nào, thì cũng mất linh hồn sa hỏa ngục chẳng sai.

Ông thánh ấy chỉ tưởng đi nghĩ lại một điều ấy luôn luôn chẳng bao giờ quên đi đặng; cho nên phải khốn cực trong lòng quá đỗi, ăn chẳng còn biết ngon, nằm chẳng bao giờ nhắm mắt

nên đã phát bệnh. Vậy ông thánh Phan-xi-cô từng cực chẳng biết cậy ai, thì chạy đến cùng đảng hay an ủi kẻ âu lo, là Đ. Bà, liền vào nhà thờ sắp mình xuống trước ảnh Đ. Bà mà than thở rằng : « Lạy Đ. Mẹ, thân tôi vô phước không đáng kính mến Đ.C.T. ngày sau vì phải sa hỏa ngục mà ghét Đ.C.T. đời đời, thật là sự rất khốn nạn; song tôi, cũng cam chịu; tôi một xin Đ. Mẹ hãy thương mà ban cho tôi đáng lòng kính mến Đ. C. T. ở đời này, kéo đời này cũng không đáng, đời sau cũng không đáng, thì thiệt hại cho tôi thối quá. »

Người cầu nguyện rất sốt sắng thật thà làm vậy, thì Đ. Bà liền nhậm lời, cho nên những sự lo lắng sợ hãi đều tan đi hết; mà từ ấy về sau người đáng an trí an lòng và một ngày một thêm sốt sắng kính mến Đ. C. T. hơn nữa.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời ông thánh Phan-xi-cô dạy rằng : Những việc bề ngoài người ta phải làm theo đảng bậc

mình chẳng ngăn trở sự sốt sắng kính mến Đ. C. T. bề trong đâu, một làm cho những kẻ ấy dặng thêm công nghiệp trước mặt Đ. C. T. hơn mà chớ. Kia kẻ thật lòng kính mến Đ. C. Trời, dầu khi chẳng nhớ đến Đ. C. T. vì mắc lo tưởng những việc bề ngoài mình phải làm, thì cũng là kính mến Đ. C. T. thật, chẳng kém hơn khi nguyện gẫm hay là khi giục lòng kính mến Đ. C. T.

LỜI THAN THỞ : — Lay Đ. Bà Maria kẻ thật lòng làm tôi và trông cậy Đ. Bà là kẻ có phước thật. Tôi lay Đ. Bà Maria, là Đấng đầy đầy mọi ơn mọi phước, xin thương đến tôi cùng.

Ngày mười một

Gẫm về sự Đ. Bà đi viếng bà thánh Isave.

LỄ THỨ NHỨT THÌ CẨM : — Khi rất thánh Đ. Bà đã chịu thai Đ. C. G. đoạn thì lửa thiêng liêng bởi trời Đ. C. G. đem xuống, liền thiêu đốt lòng Người

nên nóng nảy sốt sắng, cho nên Người tốc tả vội vàng, mà trẩy đi đàng xa rừng bổi, cho đặng thăm viếng bà thánh Isave.

Vậy hễ ơn Đ. C. T. soi sáng lòng Đ. Bà làm việc gì, thì Người làm cách mau mắn chóng vánh là dường nào; dầu Người biết đàng đi thì xa xuôi khó nhọc cùng hiểm trở mặc lòng; song Người cũng chẳng xem sao; việc càng khó, thì lòng Người càng ái mộ, vì Người lo một sự vâng theo thánh ý Đ. C. T. cho trọn mà thôi. Ấy là gương rất sáng ta phải soi mà bắt chước, cho đặng vâng theo thánh ý Đ. C. T. trong mọi việc.

Thương ôi! lòng ta khác xa lòng Đ. Bà là thế nào: biết mấy lần ta đã từ chối ơn Đ. C. T. vì ta chẳng muốn ép mình chịu khó; nên đã bỏ qua nhiều việc, hay là làm song chẳng đặng vui lòng chóng vánh; một làm lấy qua lấy rồi, cho nên ta hằng ươn ể khô khan trong

đàng phước đức, thì nào có lạ gì.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Dầu Đ. Bà đã đăng chức làm Mẹ Đ. C. T. là chức rất cao rất trọng cai hết mọi loài trên trên trời dưới đất mặc lòng; song Người chẳng nệ hạ mình mà đi viếng bà thánh Isave, cùng ở cách lịch sự khiêm nhượng làm những việc rất hèn, mà giúp bà thánh ấy là chị họ với mình. Vậy Đ. Bà càng đăng sang trọng bao nhiêu, thì càng hạ mình xuống là bấy nhiêu. Hỡi ôi! cách Đ. Bà và cách ta ăn ở thì khác xa nhau là dường nào. Kia Đấng cực sang cực trọng, đầy đầy mọi ơn mọi phước và đã làm Mẹ Đ. C. T. thì hạ mình xuống như tôi tớ rất hèn mà ta là kẻ hèn hạ tội lỗi cùng yếu đuối mọi đàng, thì lại tăng mình lên, cùng muốn cho người ta khen ngợi thì làm sao ?

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : Đ. Bà ở trong nhà bà thánh Isave ba tháng tròn, thì Người làm đã đủ mọi việc cho đăng giúp bà thánh ấy; dầu những việc rất

rốt hèn, thì Người cũng chẳng nệ tra tay làm như tôi tớ trong nhà vậy. Lại bởi bà thánh Isave là vai chị, nên người đã ra sức ăn ở khiêm nhượng lịch sự cùng bà thánh ấy mọi đàng. Sau nữa hễ Người biết cách nào cho đặng tỏ ra lòng kính mến và yêu dấu bà thánh ấy thì Người chỉ dùng cách ấy luôn.

Vậy ta hãy bắt chước rất thánh Đ. Bà mà thương yêu người ta như mình vậy, song chớ khá thương yêu bằng miệng mà thôi, song phải lấy việc làm mà tỏ ra lòng thương yêu ấy nữa, nghĩa là sức ta ngăn nào, thì phải giúp người ta ngăn ấy; chẳng phải là vì người ta có công nghiệp gì cùng ta, hay là vì lẽ nào khác thế ấy đâu, một phải thương mà giúp vì là loài Đ. C. T. đã dựng nên và người đã dạy ta phải thương yêu như vậy, thì mới gọi là việc lành phước đức, và mới có công trước mặt Đ. C. T. mà chớ.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH PHI-LIP-PHÊ TRUYỆN

Ông thánh Phi-lip-phê Nê-riô lập dòng ở thành Rô-ma đã làm cho sáng danh Đ. C. T. và cứu muôn vàn linh hồn kẻ chẳng biết; mà người đã làm đặng bấy nhiều việc, thì bởi một sự kính mến và trông cậy công nghiệp rất thánh Đ. Bà mà chớ : vì chung hễ người cậy công nghiệp Đ. Bà mà xin sự gì cùng Đ. C. T. thì liền đặng sự ấy. Lại khi người đi giảng mọi nơi trong nước Italia, thì gặp nhiều người đi đàng tội lỗi quá lẽ; vả cũng có kẻ cứng lòng lắm. Dầu người giảng dạy hay là khuyên bảo thể nào, thì nó cũng chẳng nghe; nhưng người phú việc ấy trong tay Đ. Bà và xin ghé mắt lại cùng nó, thì nó liền mềm lòng mà xin trở lại ăn năn bỏ đàng tội lỗi. Lại có một người kia xấu nét lắm, chẳng còn lo đến phần rỗi linh hồn nữa, vì xưa đã quen phạm

các giống tội, cùng đã ra cứng lòng quá lẽ. Ông thánh Phi-lip-phê đã tận lực ủi an, song luống công vô ích; sau hết người chỉ xin nó đọc kinh *Lạy Nữ Vương* làm một với người mà thôi. Đọc kinh ấy vừa đoạn, nó liền trở ra lòng khác và ăn năn trở lại cùng Đ. C. T. Còn nhiều ơn khác ông thánh Phi-lip-phê đãặng bởi công nghiệp Đ. Bà thì khôn kể xiết. Có nhiều lần Đ. Bà hiện ra cùng ông thánh ấy mà an ủi người và tỏ ra lòng thương yêu người cách riêng.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời đặng khôn ngoan dạy rằng: Sự khiêm nhượng là cội rễ các nhơn đức; như rễ cây nằm chôn dưới đất, phải đạp dưới chơn, không thơm tho cùng chẳng tươi tốt; song cây sống cũng nhờ có rễ; cũng một lẽ ấy đức khiêm nhượng tuy ở kín đáo, người ta chẳng xem sao, có khi lại giầy đạp, song trước mặt Đ. C. T. thì rất quý giá, và làm

cho các đức khác đang sống mà chớ.

LỜI THAN THỞ: — Lay Đ. Bà Maria, xin hãy đốt lửa kính mến Đ. C. T. trong lòng tôi. Lay Chúa tôi, tôi chẳng biết lấy lời gì mà ngợi khen Đ. Mẹ cho xứng đáng.

Ngày mười hai

**Gẫm về phép lạ Đ. C. G.
đã làm, khi Đ. Bà đi viếng
bà thánh Isave.**

LỄ THỪ NHỨT THÌ GẤM : — Vốn ông thánh Gioang Bao-ti-xi-ta khi mới đầu thai trong lòng mẹ, thì cũng đã mắc tội tổ tông truyền như các người khác; song khi Đ. Bà đến viếng bà thánh Isave, thì Đ. C. G. đã cứu lấy người cho khỏi tội ấy, cùng đã ban cho người đang nhiên ơn khác nữa. Vậy Đ. C. G. có ý làm phép lạ cho ông thánh Gioang Bao-ti-xi-ta nên thánh, thì đã dùng Mẹ rất yêu dấu mà làm. Khi ấy Đ. Bà khi việc bảo trợ cho người ta trước mặt

Đ. C. T., là việc ngày sau người sẽ làm cách rộng rãi hơn nữa bội phần, và hằng làm cho đến tận thế.

Vậy Đ. C. G. có ý dạy ta cho biết Đ. Bà là Đấng cầm các ơn Đ. C. T. và phân phát cho thiên hạ, cũng là Đấng hay bầu chữa kẻ có tội và phù hộ kẻ lành. Chớ thì các điều ấy chẳng phải là những lẽ rất mạnh cho ta thêm lòng kính mến cây tròng Đ. Bà sao.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM: — Ông thánh Gioang-Bao-ti-xi-ta chẳng những là đã đặng khỏi tội tổ tông truyền, mà lại đã đặng nhiều ơn rất lạ nữa. Vì trí khôn người đặng nên sáng láng thấu biết những sự quá sức tự nhiên, và đầy lửa kính mến Đ. C. T. Vậy khi Đ. Bà mới đến nơi vừa cất tiếng chào bà thánh I-sa-ve thì ông thánh Gioan ở trong lòng mẹ liền nhìn biết Đ. C. G. mà nhảy mừng. Vậy khi ta chịu lễ, ta cũng đặng Đ. C. G. đến viếng linh hồn ta, vì bằng ta đã dọn lòng cho thanh tịnh mà rước

Chúa cho nên, ắt là ta cũng sẽ đặng nhiều ơn rất lạ. Song thương ôi! biết mấy lần ta đã chịu lễ, mà lòng còn lạt lẽo khô khan; ấy là dấu ta dọn mình chưa nên mà chớ. Vậy ta hãy cầu xin Đ. Bà phù hộ cho ta đặng biết đang dọn mình mà chịu lễ cho nên.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Ta hãy suy những ơn rất lạ Đ. C. G. đã làm cho Ông thánh Gia-ca-ri-a và bà thánh I-sa-ve là cha mẹ ông thánh Gioang-Bao-ti-xi-ta vì Đ. C. G. vào nhà hai ông bà ấy, thì đã đem sự lành đến trong nhà ấy, cùng cho hai ông bà ấy xem thấy tổ tông, Đ. Bà có lòng khiêm nhượng sốt sắng đạo đức là thế nào. Vậy khi Đ. C. G. và Đ. Bà ngự đến nhà nào, thì nhà ấy rất đời có phước vì Đ. C. G. chẳng có đến tay không.

Vậy ta hãy ra sức giữ nề! na đức hạnh và giữ lòng sạch tội, thì Đ. C. G. và Đ. Mẹ sẽ ở cùng ta luôn mà chớ.

Truyện thánh.

Ông thánh Li-go-ri-ô có chép truyện rằng: xưa có một đờn bà kia xấu nét tên là Hê-lê-na, có lần kia nó vào nhà thờ, vốn có ý bắt chước người ta và coi chơi mà thôi. Vừa khi thầy cả đang giảng và khuyên các bôn đạo lấy lòng sốt sắng mà lần hột kinh Đ. Bà vì đặng nhiều ích lắm. Hê-lê-na nghe liền sinh lòng muốn, cho nên khi ra khỏi nhà thờ liền mua một cái chuỗi mà lần; ban đầu thì đọc ngoài miệng vậy mà bắt chước người ta mà thôi, song trong lòng thì khô khan lạt lẽo chẳng có ý tứ gì.

Chẳng khỏi bao lâu thì Đ. Bà thương mà ban cho Hê-lê-na lấy sự đọc kinh lần hột làm vui sướng quá sức mình mà muốn đọc cả ngày, lại đặng hồi tâm tủy lại mà chẻ gớm cách ăn thói ở mình xưa nay và đặng lòng ăn năn ghét tội, đến đời chẳng còn đặng nghĩ an; lại biết tỏ có một phép giải tội là

chính bài thuốc linh nghiệm chữa các bệnh linh hồn mà thôi, thì quyết lo dọn mình mà chịu phép ấy cho nên.

Khi xưng tội thì chảy nước mắt ròng ròng và từ ấy về sau Hê-lê-na chẳng những là sửa mình bỏ tính mê nết xấu mà lại cũng đã bỏ hết mọi sự thế gian mà dâng mình làm tôi Đ. Bà cách riêng và tấn tới trong đạo hơn đực một ngày một hơn. Dầu nhiều khi còn phải chước nia quỷ cám dỗ mạnh lắm; song nhờ ơn Đ. Bà phù hộ, thì Hê-lê-na chẳng hề thua.

Đến sau Hê-lê-na đã lên bậc hơn đực cao trọng, thì lại dâng nhiều ơn lạ quá sức tự nhiên, cùng biết dâng những sự quá khứ vị lai; lại khi Hê-lê-na gần chết, thì Đ. C. G. và Đ. Bà đã hiện đến mà an ủi cùng giúp đỡ Hê-lê-na chết lành nữa.

HOA THIÊN LƯƠNG : — Có lời bà thánh Tê-lê-xa dạy rằng: Dầu người ta hay là bề trên quở trách ta trái lẽ cách nào

mặc lòng, thì ta cũng chớ tìm lẽ chữa mình bao giờ, có một khi có lẽ rất cần thì mới nên chữa mình cách khiêm nhượng mà chớ. Lại có lời trông sách gương phước dạy rằng: Hãy yêu cùng ước ao cho người ta chẳng biết gì đến mình, và xem mình như không vậy.

Lời than thở: — Lạy Đ. Bà Maria, kẻ thật lòng làm tội và tròng cây một Đ. Bà, thì có phước là dường nào.

Ngày mười ba

**Gẫm về sự ông thánh Giu-se
hồ nghi cho Đức Bà.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM: — Dầu ông thánh Giu-se là bạn Đ. Bà; song khi dầu ý mẫu nhiệm Đ. C. T. chưa muốn tỏ ra cho người biết phép mẫu nhiệm cực trọng Người đã làm trong lòng cực thanh cực sạch Đ. Bà; cho nên khi Đ. Bà đi viếng bà thánh thánh I-sa-ve về, mà ông thánh Giu-se thấy Người có thai, thì lấy làm buồn. Song

bởi ông thánh ấy rất hiền lành và biết tỏ bạn mình là người nhơn đức, thì chẳng muốn nói hay là làm điều gì cho Người mất tiếng tốt một có ý lánh khỏi Người cách kín mà thôi.

Vậy ông thánh Giu-se toan thể ấy, thì tỏ ra người hiền lành, khôn ngoan nhin nhục là thể nào; vì cứ sự bề ngoài cũng đủ mà đoán cho Đ. Bà có tội; song ông thánh ấy chẳng dám hồ nghi sự trái cho Người, phú mặc lượng Đ. C. T. đoán xét mà thôi.

Vậy khi nào thấy đã có lẽ mà đoán hay là nghi sự trái cho anh em, vì bằng ta có bắt chước ông thánh Giuse thì ta bớt đáng nhiều sự lỗi là dường nào.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Khi Đ. Bà thấy ông thánh Giu-se lâu lâu nghi nan cho mình làm vậy, thì người khốn cực trong lòng biết là ngần nào nhưng mà người cũng chẳng dám phản nài cùng chẳng hề nói lời gì cho đáng chữa mình, Người một làm thinh nín lặng

và hết lòng khiêm nhượng cậy trông một Đ. C. T. cùng phú mọi sự mặc thánh ý Người phân định mà thôi. Vậy khi nào ý mẫu nhiệm Đ. C. T. để cho người ta hồ nghi hay là đoán sự gì trái cho ta, thì ta hãy bắt chước rất thánh Đ. Bà, mà chớ khá trách móc phản nản hay là ngã lòng trông cậy thiệt hại linh hồn ta; một bằng lòng chịu khó và phú mặc thánh ý Đ. C. T. sở định mà thôi.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Ý mẫu nhiệm Đ. C. T. đã định cho Đ. Bà và ông thánh Giu-se phải gian nan thử thách, thì có một ý thử và làm cho hai Đấng ấy đăng thêm phước đức hơn nữa mà chớ; vì khi ông thánh Giu-se đang lo lắng tìm thế cho đăng lia khỏi Đ. Bà, thì thiên thần liền hiện đến mà tỏ ra cho ông thánh ấy đăng biết phép mẫu nhiệm cực trọng con Đ. C. T. đã xuống thai trong lòng Đ. Bà. Bởi đó cho nên ông thánh Giu-se liền hết nghi nan lâu đài

lại thêm lòng tôn kính mến yêu bạn mình hơn nữa bội phần.

Vậy khi nào ta lâm phải sự gì làm mất tiếng tốt ta trái lẽ cách nào mặc lòng thì ta cũng hãy bắt chước Đ. Bà mà phú mình mặc thánh ý Đ C T phân định; vì Đ. C. T. lòng lành vô cùng tha làm phép lạ mà cứu kẻ thật lòng trông cậy Người, mà chẳng tha bỏ kẻ ấy phải mang tiếng xấu đâu.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH PHAN-XI-CÔ GIÁM MỤC TRUYỆN

Ông thánh Phan-xi-cô có tiếng rất hiền lành và nhơn đức lắm, cho nên thiên hạ vâng phục người mọi đảng. Song cũng có kẻ mê đảng tội lỗi chẳng ưa người, thì bỏ vạ cho người một điều rất nặng. Vậy có một quan lớn kia xin người một điều trái lẽ mà người chẳng dám cho, thì quan ấy giận mà lập một kế rất độc cho đảng hại người. Vậy quan ấy ra sức tập dượt chữ người

cùng giả chữ người khéo lắm ; đoạn viết một cái thơ mà gởi cho một đờn bà kia. Trong thơ ấy nói nhiều điều quái lắm, như thể ông thánh ấy có nghĩa trái cùng nó vậy ; đoạn tri hô lên rằng: mình đã bắt đặng thơ ấy, cùng có chứng có tỏ tường, lại cao rao rằng: ông giám mục Phan-xi-cô là người giả hình hơn đức bề ngoài cho người ta khen, song vốn thật là người rất xấu nét lắm ; quan ấy cũng nói nhiều điều khác cho người ta lấy làm tin ; ai nấy thấy làm vậy, thì ngạc nhiên

Có kẻ hiểu ý, thì biết là đều bỏ vạ, nhưng mà cũng có nhiều kẻ lấy làm thật mà tin, thì chê ông thánh Phan-xi-cô cùng trách người nhiều điều. Song khi ông thánh Phan-xi-cô nghe điều ấy thì mặt mũi bằng tịnh cùng an lòng an trí mà rằng: Đ. C. T. đã biết ta phải có tiếng tốt, thì nào có ý gì, chỉ có một ý cho đặng làm nên việc đấng bậc ta phải làm mà thôi. Người chẳng nói lời

gi cho đảng chữa mình sốt, một phủ mặc thánh ý Đ. C. T. và Đ. Bà phân định mà thôi. Chẳng khỏi bao lâu quan ấy phải bình nặng gần chết, mới lo lắng sợ hãi, liền xưng ngay mọi điều và cây kẻ lấy tên mình mà rao khắp mọi nơi rằng: Minh đã bỏ vạ cho ông thánh Phan-xi-cô. Cho nên ông thánh ấy lại đảng tiếng tốt hơn khi trước bội phần.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Trong sách gương phước có lời rằng: Hãy ra sức giữ mình sạch tội, thì Đ. C. T. sẽ phù hộ cho chẳng sai. Ví bằng ta biết đảng nhin nhục chịu khó thì Đ. C. T. sẽ cứu ta. Lại có lời ông thánh Am-bô-lô-xi-ô dạy rằng: Ta đảng mọi sự trong Đ. C. G. vì Đ. C. G. là mọi sự cho ta.

LỜI THAN THỞ: — Lạy Trái Tim cực thanh cực sạch Đ. Bà Maria có lòng thể nào, thì xin hãy ban ơn cho tôi đảng lòng thể ấy.

Ngày mười bốn

**Gẫm về sự Đ. Bà ở thành
Na-gia-ret mà sang thành Bê-lem.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : — Những việc Đ. C. T. phân định thì khác xa những việc người ta toan tưởng là dường nào ; vì các đấng Vua trên trời đã định thì cao trọng hơn các đấng vua chúa thế gian định liệu bội phần. Kìa vua thượng vị trị nước Rô-ma giảng chỉ truyền làm sổ binh dân trong cả và nước, thì có ý khoe khoang cậy mình, vì thấy dân mình cai trị hằng hà sa số làm vậy, nhưng mà Đ. C. T. thượng trí vô cùng dùng bấy nhiều dịp ấy mà làm cho ứng nghiệm những lời các tiên tri đã phán : « *Ngày sau Đấng Cứu Thế sẽ sinh ra tại thành Bê-lem.* »

Vậy khi Đ. Bà, ông thánh Giu-se thấy vua đã giảng chỉ truyền làm vậy, thì tin ấy là ý Đ. C. T. đã định, cho nên hai Đấng thánh ấy thờ lạy thánh ý Đ.

C.T. cùng phu mình mặc thánh ý Người dầu lấy sự đi đàng làm khó nhọc lắm mặc lòng song cũng liều mình mà trẩy đi sang thành Bê-lem cho đặng vâng cứ lệnh vua. Hỡi ôi ! vì bằng ta bắt chước Đ. Bà và ông thánh Giu-se mà hằng tin việc bề trên dạy là việc Đ. C. T. định, thì ta sẽ lấy sự chịu lụy vâng lời làm dễ dàng là dường nào.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Khi Đ. Bà và ông thánh Giu-se đi đàng, thì tỏ ra lòng nhơn đức là dường nào. Vậy hai Đấng ấy vội vâng mà trẩy đi cho đặng vâng thánh ý Đ. C.T. cùng vui chịu khó nhọc mọi đàng, vì phải cất thân ra đi giữa mùa đông giá rét. Lại khi đi đàng thì ông thánh Giu-se và Đ. Bà chỉ nói khó cùng nhau về Chúa Cứu thế đã gần giáng sinh, và vui mừng cùng suy gẫm về phép mẫu nhiệm ấy chẳng có khi dừng. Chớ chi ta đặng bắt chước Đ. Bà và ông thánh Giu-se mà làm mọi việc vì Đ. C. T. và cho đặng vâng theo thánh

ý Đ. C. T. cho trọn, thì ta có phước là đường nào.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : — Đ. Bà và ông thánh Giu-se đã chịu khó nhọc vì đã phải đi đường lâu ngày ; song khi đến nơi, thì càng khổ hơn nữa bội phần ; vì hai ông bà khó khăn lắm, cho nên người thành Bê-lem khinh dễ chẳng xem ra gì, và chẳng ai cho trú, nên đã phải vào trong hang đá là chuồng bò lừa. Ấy là đền đài Nữ vương cai trị cả và thế gian phải vào mà trú ngụ ; và Chúa trời đất muôn vật phải sinh ra nằm nơi rất hèn thê ấy.

Lạy Chúa Ngôi Hai ra đời cứu thế, Chúa tôi đã vội chịu khó vì tôi là đường nào ! Vậy tôi thấy Chúa tôi đã phải hạ mình xuống mà chịu người ta khinh dễ làm một cùng Đ. Bà và ông thánh Giu-se, là hai đấng Chúa tôi yêu dấu hơn mọi sự đời ấy, thì có lẽ nào mà tôi còn dám phản nản năn nỉ, vì một hai tiếng người ta chê cười khinh dễ

mất lòng tôi nữa sao?

Truyện thánh.

NGƯỜI TRỞ LẠI NÊN LÀNH TRUYỆN.

Có một người kia trước thì sốt sắng đạo đức lắm; đến sau đã sa ngã phạm tội rất nặng; song khi đã suy lại thì biết tội mình nặng nề gớm ghiếc quá, mới phân nản ăn năn hết lòng, cùng có ý đi xưng tội mà trở lại cùng Đ. C. T. nhưng mà bởi nó lấy làm hổ thẹn thái quá, nên chẳng dám xưng tội rất quái gở ấy ra. Vậy nó ưu sầu phiền muộn chẳng biết liệu làm sao, thì dóc lòng gieo mình xuống sông mà chết. Song khi đã đến bờ sông, thì liền suy lại chết làm vậy thì phải sa hỏa ngục vô cùng, thì càng kinh khủng sợ hãi hơn nữa. Cho nên nó khóc lóc than van xin Đ. C. T. tha tội cho nó, nó lại dóc lòng đi xưng tội ấy và hãm mình ăn chay đi viếng các nhà thánh. Song khi đi xưng tội hể đến gần tòa

giải tội, thì ma quỷ lại cho nó lấp trí khôn, ra then thường chẳng dám mở miệng xưng tội; lại dóc lòng thả chết mất linh hồn sa hỏa ngục, chẳng thả xưng tội ấy nữa.

Vậy đang khi nó bối rối làm vậy, thì tưởng đến Đ. Bà mà kêu van hết sức, xin Người bầu chữa phù hộ cho, thì Đ. Bà liền thương mà phù hộ cho nó dặng lòng ăn năn tội thật chẳng còn hồ then nữa. Nên nó đã đi xưng mọi tội; lại khi trước nó đã lo lắng bối rối bao nhiêu, thì đến sau lại dặng vui mừng cùng an lòng an trí bấy nhiêu.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời dặng khôn ngoan kia rằng: Kẻ nào thật lòng phú trót mình mặc thánh ý Đ. C. T. thì làm cho Đ. C. T. cai trị lòng nó; và kẻ thật lòng mặc thánh ý Đ. C. T. khi gần chết, thì chẳng những là khỏi sa hỏa ngục, mà lại cũng khỏi xuống nơi lửa giải tội nữa. Lại có lời ông thánh Đa-ma-xê-nô than thở cùng Đ. Bà rằng:

Lạy Đ. Bà là Mẹ Đ. C. T. nếu tôi có lòng
trông cậy Đ. Mẹ thì chắc tôi sẽ đứng rồi.

LỜI THAN THỞ : — Lạy Mẹ Chúa tôi,
xin hãy làm cho tôi một ngày một thêm
trông cậy Mẹ Chúa tôi. Lạy Đ. Bà là
đấng hay cầu bầu cho kẻ có tội, xin
Đ. Bà cầu cho chúng tôi.

Ngày mười lăm

Gẫm về sự Đ. Bà sinh Đ. C. G.

LỄ THỨC NHỨT THÌ GẤM : — Ta hãy vào
trong hang đá thành Bê-lem cách thiêng
liêng, mà xem Đ. C. G. sinh ra thế nào.
Vậy khi Đ. Bà đang qui gối nguyện gẫm
cao sâu khỏi trí tự nhiên và lòng đầy
lửa kính mến Đ. C. T. cùng ước ao
xem thấy con Đ. C. T. thì liền sinh để
Đ. C. Giêsu trong hang đá rất hèn ấy
mà người chẳng đau đớn chút nào,
cùng chẳng mất sự đồng trinh sạch
sẽ.

Vậy ta hãy lấy lòng cung kính

mà thờ lạy Con Đ. Bà cực trọng cực sang, và hãy nhìn lấy Người là Chúa ta nữa. Lại ta hãy giục lòng tin kính mến yêu và thờ phượng, ngợi khen Người mọi đàng. Lại ta hãy lạy mừng Đ. Bà vì đã đặt phước làm Mẹ Chúa mình, và hãy tôn kính cây trôn Người hết lòng hết sức.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Khi Đ. C. G mới sinh, thì Đ. Bà liền ẵm lấy trong tay, cùng tỏ lòng mừng rỡ, cung kính mến yêu, vì Người biết con mình là Chúa trời đất muôn vật; đoạn Người lấy khăn mà vấn cùng đặt vào trong máng cỏ và sắp mình xuống thờ lạy con cực sang cực trọng ấy. Lạy Đ. Mẹ khi Đ. Mẹ thấy mình phải để Đ. C. G. nằm trong máng cỏ xót xa cùng lạnh lẽo dường ấy, thì Đ. Mẹ đau đớn trong lòng biết là ngần nào.

Đã hay Đức Mẹ đã chê bỏ hết mọi của cải thế gian mặc lòng; song khi Đ. Mẹ thấy chẳng có thể dâng dâng của

cải và sự sang trọng thế gian này cho Con Đ. Mẹ, thì Đ. Mẹ dăng trót lòng và xác, và hết sức lo lắng coi sóc gìn giữ con ; ấy là sự sang trọng hơn bội phần. Hỡi ôi ! Tôi dăng lòng sốt sắng mà dăng cho Đ. C. G. của cực trọng đường ấy chẳng ?

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : — Khi Đức Bà và ông thánh Giu-se đứng gần máng cỏ Đ. C. G. nằm, thì hai Đấng ấy đã làm gương sự nguyện gấm là thế nào. Vậy Đ. Bà và ông thánh Giu-se chẳng còn tưởng đến sự gì thế gian, một suy gấm về ngôi thứ Hai hạ mình xuống ra đời đang nằm trước mặt mình đó mà thôi.

Hai Đấng ấy chẳng lấy lời nói mà ngợi khen, hay là tỏ ra các điều kín nhiệm trong lòng, một làm thình nín lặng nhìn xem Đ. C. G. mà suy gấm cùng tạ ơn ngợi khen và thờ lạy trong lòng mà thôi.

Lạy Đ. Bà Maria, lạy ông thánh Giu-se, là hai Đấng có lòng tôn kính

thờ phượng Đ. C. G. cách sốt sắng là thế nào, xin ban ơn giúp sức cho chúng tôi dâng lòng như vậy. Lại xin cho chúng tôi dâng bắt chước hai Đấng mà yêu mến một Đ. C. G. cho trọn.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH GIÊ-LÊ-MEN-TÊ TRUYỆN.

Ông thánh Giê-lê-men-tê là thầy cả có tiếng rất hơn đức cùng khéo giảng lắm. Ngày kia người đi làm phép giải tội cho một trai kia phải gió, khi người đến nơi, thì trai ấy đã bất tỉnh, chẳng còn nói đặng nữa, cho nên người lo buồn lắm; vì nó xưa nay những đi đảng tội lỗi, chẳng biết gì đến việc rồi linh hồn. Vậy người liền đi nhà thờ mà làm lễ, có ý xin Đ. Bà phù hộ cho nó. Làm lễ đoạn, thì có kẻ đến tin cho người biết nó đã tỉnh lại cùng ra dấu ăn năn hết lòng và xin xưng tội. Ông thánh Giê-lê-men-tê thấy vậy thì lấy làm lạ lắm và chẳng biết tại đâu mà Đ. C. T. đã

thương nó thế ấy. Bấy giờ nó khóc lóc và thưa rằng: « Lạy cha, tôi tin thật cha đã làm lễ mà cầu nguyện cho tôi, và mẹ tôi chết đã lâu cũng đã cầu nguyện cho tôi nữa, thì Đ. C. T. mới thương tôi làm vậy, vì chưng mẹ tôi thuở trước rất ngoan đạo, khi gần chết có troi lại với tôi rằng: mẹ thấy con phải cheo leo hiểm nghèo về phần rỗi linh hồn, thì mẹ đã lo lắng lắm; song mẹ suy đều này, thì mẹ bớt lo ít nhiều, là thuở trước mẹ đã phú con cho Đ. Bà cách riêng. Vậy ở con rất yêu dấu mẹ xin con một điều này, để chứng lòng con nhớ đến mẹ, là nhìn Đ. Bà làm mẹ riêng con, và hằng ngày đọc kinh lần hột kinh thờ Người. Vậy tôi đã giữ như lời mẹ tôi đã troi, cho nên bấy lâu nay tuy tôi chẳng biết gì đến việc rỗi linh hồn mặc lòng; song tôi chẳng bỏ ngày nào mà chẳng đọc kinh lần hột. » Thầy cả Giê-lê-men-tê nghe

các đều thể ấy; thì mới hiểu tỏ rất thánh Đ. Bà là Mẹ bầu chữa kẻ có tội đã phù hộ cho trai ấy cách riêng, nên đã dặng trở lại ăn năn tội làm vậy.

HOA THIÈNG LIÈNG: — Có lời dặng khôn ngoan kia dạy rằng: Hoa khi đã sinh trái, thì hoa rụng, cũng héo đi; song Đ. Bà là cây hằng sống, cho nên và hoa và trái chẳng hề rụng héo bao giờ. Người đã sinh con mà chẳng mất sự đồng trinh, ấy là phép lạ trên hết các phép lạ

LỜI THAN THỞ: — Lạy Đ. Bà Maria là Mẹ bầu chữa kẻ có tội, xin ghé mắt thương xem tôi cùng. Lạy Đ. Bà Maria tôi phú dâng trót mình tôi trong tay Đ. Bà, xin Đ. Bà cứu lấy tôi cùng

Ngày mười sáu

Gẫm về sự Đ. Bà

đem Đ. C. G. vào đền thánh.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM : — Cứ lẽ luật đạo củ, hễ đờn bà khi đã sinh con trai đoạn, thì phải cứ bốn mươi ngày chẳng dặng vào đền thánh, vì kể đờn bà ấy đã ra ô uế. Khởi bấy nhiêu ngày mới dặng vào mà dăng của lễ, đền vì tội cho dặng nên sạch sẽ. Vốn luật ấy chẳng can gì đến Đ. Bà vì Người đã sinh con cách rất lạ quá sức tự nhiên, và còn trọn mình đồng trinh sạch sẽ, chẳng mắc tội lỗi gì. Nhưng mà Người cũng chẳng nệ hạ mình vâng lẽ luật ấy, như các đờn bà tội lỗi. Vậy luật chẳng buộc Đ. Bà mà Người giữ trọn, thì ấy là đã làm quá hơn những việc Đ. C. T. dạy làm. Còn phần ta thì làm sao ?

Thương ôi ! biết mấy lần ta chẳng những là đã chẳng làm quá, mà lại dầu chính việc ta phải làm, mà ta cũng bỏ

qua, hay là làm cực chẳng đã, vì sợ con mắt người thế gian ; cho nên đã chẳng đặt công gì trước mặt Đ. C. T.

Vậy ta hãy học cùng Đ. Bà cho biết đàng vâng lời chịu lụy và giữ lễ luật Đ. C. T. cho trọn.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Dầu Đ. Bà là Mẹ Đ. C. T. mặc lòng ; song bề ngoài Người cũng ở như các đờn bà khác mà thôi ; lại Người sinh đẻ Đ. C. G. mà hãy còn đồng trinh sạch sẽ, thì đã đáng cho cả và thiên hạ kinh thờ. Song Người hằng giấu sự ấy cùng bằng lòng chịu tiếng sinh con như đờn bà khác, cho người ta chẳng xem sao đến mình. Vả lại Người thuộc về dòng dõi các vua Giu-dêu, cùng là Nữ vương cai trị trên trời dưới đất ; song khi vào đền thánh, thì đã dâng của lễ như kẻ hèn hạ khó khăn ; Người ra sức lạnh cho khỏi những điều mở đàng cho người ta lấy mình làm trọng. Mà ta thì làm sao ? Hỡi ôi ! đã ghe phen ta

chẳng muốn cho người ta cứ sự thật mà kể ta là kẻ tội lỗi hèn hạ; một cứ sự gian dối mà kể ta là kẻ lành, có nhơn đức. Lại khi phải sự gì xấu hổ, phải khinh dể chê cười, thì ta liền phiền lòng đỏ mặt.

Vậy lòng ta đầy sự kiêu ngạo dường ấy mà Đ. Bà là Đấng rất khiêm nhượng, sẽ nhìn lấy ta làm con riêng Người làm sao đặng.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM : — Rất thánh Đ. Bà lại dâng của lễ rất trọng là Đ. C. G. cho Đ. C. Cha, thì Người đã tỏ ra lòng thương loài người ta là dường nào. Dầu Người yêu dấu Con quá trí khôn lường, mà phải dâng Con đi làm vậy, thì lấy làm cay đắng lắm mặc lòng; song bởi Người đã rõ thánh ý Đ. C. T. cùng đã biết tỏ tường có một công nghiệp cực trọng máu thánh Con mình có sức chuộc tội cho thiên hạ mà thôi. Nhơn vì sự ấy Người bằng lòng phú con mặc thánh ý Đ. C. T.

Vậy Đ. Bà đã có lòng thương ta dường ấy, thì có lẽ nào mà ta chẳng hết lòng kính mến Người? Lại ví bằng ta chẳng làm tới Người hết lòng, hết sức ta, thì ta vô ơn bội nghĩa là dường nào!

Truyện thánh

Có một lần Ông thánh A-lê-phong-sô về dòng Đ. C. G. đang sắp mình xuống trước ảnh Đ. Bà, mà động lòng sốt mến thới quá thì than thở cách thật thà mà rằng: Tôi lạy Mẹ rất hơn lành, tôi biết tỏ Mẹ yêu dấu tôi lắm thật, song dầu Mẹ yêu tôi mấy mặc, thì cũng chưa bằng sự tôi yêu Mẹ. Bấy giờ Đ. Bà phán quở rằng: A-lê-phong-sô mày nói làm sao đó?

Mày nói làm vậy, thì vô phép lắm; tao thương mày hơn là mày kính mến tao bội phần. Kia trời xa đất bao nhiêu thì lòng tao yêu mày hơn mày kính mến tao là bấy nhiêu. Bởi đó cho nên

ông thánh A-lê-phong-sô nói rằng: Lòng Đ. Bà thương yêu loài người ta chẳng chịu thua ai bao giờ. Cho nên dầu ta kính mến người hết lòng hết sức thế nào thì lòng Người thương ta cũng lấn hơn mà thôi. Vậy ta phải ra sức giục lòng ta kính mến Đ. Bà như ông thánh A-lê-phong-sô, cùng như ông thánh Ni-cù-lao. Vì chưng hễ lần nào ông thánh này nói đến sự kính mến Đ. Bà, thì lửa kính mến đốt lòng người, cùng đốt đến lòng kẻ khác nữa. Lại cũng bày những tiếng mới lạ mà tôn kính Đ. Bà, và khi tra tay làm việc gì, thì xin Đ. Bà làm phép lành cho trước và nói khỏ cùng người như thể là xem thấy người vậy. Lại khi nào ông thánh ấy nghe đọc kinh *Nữ Vương*, thì dâng lòng sốt sắng cho đến đổi ngắt đi, mà ra như thánh thiên thần bởi trời xuống cho dâng khuyên bảo người ta ở hết lòng kính mến Đ. Bà như vậy.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời dâng

khôn ngoan kia dạy rằng: Kẻ thật lòng muốn đi đàng hơn đức trọn lành, thì phải mắc nhiều sự khốn khó, chẳng có lẽ nào khỏi đặng. Lại có lời ông thánh An-rê A-vê-li-nô dạy rằng: một sự khốn khó người ta bằng lòng chịu, thì đặng ích hơn một trăm sự lành người ta vui lòng mà làm.

LỜI THAN THỞ: — Lay Mẹ rất lành cùng là đấng hay chịu lụy cách trọn, xin cầu cho chúng tôi.

Ngày mười bảy

Gẫm về sự Đ. C. G.

**Đ. Bà và ông thánh Giu-se
quen ăn ở tại thành
Na-gia-ret**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Nhà thánh Na-gia-ret thì có ba bà con, là Đ. C. G., Đ. Bà và ông thánh Giu-se.

Vậy nhà thánh ấy đặng một Đ. C. T. làm gia tài sản vật; còn của gì thế gian thì phải sạch lâu lâu; đã chẳng có danh

tiếng gì, mà lại phải trăm phần khôn khó, vì thiếu thốn mọi đàng về phần xác; nhưng mà nhà thánh ấy rất giàu có của cải thiêng liêng, là ơn Đ. C. T. và mọi giống phước đức.

Xưa nay chưa hề thấy nhà nào thánh hơn, thanh nhàn hơn, và đáng cho các thánh thiên thần cùng cả và loài người ta kính thờ cho bằng nhà ấy, vì chẳng phải là của cải hay là sự sang trọng thế này làm cho người ta đặt phước thanh nhàn thật đâu; có một Đ. C. T. và lòng thanh tịnh, sạch tội, mới làm cho người ta đặt phước thanh nhàn thật mà chớ. Vậy kẻ thật lòng kính mến Đ. C. T. và đặt một Đ. C. T. thì sang trọng giàu có và phước lộc là dường nào.

LỄ THỨ HAI THÌ GẦM : — Ví bằng Đ. C. G. muốn làm phép lạ, hay là giảng dạy cách khôn ngoan, hay là làm những điều khác như vậy, cho ta ngợi khen kính vì, thì cũng đặt; song bởi Người

có ý làm gương dạy ta ở khiêm nhường, khó khăn cùng khinh để mọi sự sang trọng giả trá thế gian, cho nên Người hằng ở như người dốt nát hèn hạ và ở cách kín nhiệm để cho người ta chẳng biết đến mình, và hạ mình thảo kính vâng lời chịu lụy Đ. Bà và ông thánh Giu-se cùng chịu khó làm việc giúp hai ông bà như con trong nhà vậy.

Vậy Đ. Bà là Đấng khiêm nhường, mà thấy Chúa trời đất muôn vật hạ mình xuống chịu lụy mình dường ấy, thì người then thường biết là ngần nào

Vậy ta phải hiệp một ý một lòng cùng Đ. Bà mà thờ phượng, ngợi khen Đ. C. G. đã hạ mình xuống đời ấy. Lại ta hãy suy xét Đấng chịu lụy làm vậy là Đấng nào và chịu lụy ai? và phải dốc lòng giữ hai điều này: một là chịu lụy những kẻ thay mặt Đ. C. T. mà coi sóc ta; hai là phải tôn kính Đ. Bà hết lòng hết sức vì Đ. C. G. đã chẳng nệ vâng lời chịu lụy Người thế ấy.

LỄ THỨ BA THÌ GẦM: – Nhà thánh ấy hằng bình an hòa thuận, và sốt sắng thờ phượng kính mến Đ. C. T. là thể nào; ấy là hình bóng nước thiên đàng. Vậy Đ. C. G. đã ở cùng Đ. Bà và ông thánh Giu-se ba mươi năm tròn, thì Người ở cách rất lạ lùng, hằng có lòng thảo kính cha mẹ, và làm gương mọi giống phước đức; còn Đ. Bà và ông thánh Giu-se chỉ một sự yêu dấu và làm mọi sự cho đẹp lòng con cực trọng mình mà thôi.

Vậy ta hãy ra sức bắt chước như làm vậy, ta ở đâu, ở bậc nào, hay là làm việc gì, thì chỉ một ý làm vì lòng kính mến Đ. C. T. và vâng theo thánh ý Người, thì ta mới nên giống Đ. C. G., Đ. Bà và ông thánh Giu-se mà chớ.

Truyện thánh.

Xưa có một người Giu-dêu ở thành Na-gia-rét, dầu chưa chịu phép rửa tội, song cũng tin Đ. C. G. cùng rất

thánh Đ. Bà lắm. Đến ngày sau phải quân Mau-rô cầm trong ngực, chẳng cho ra, phải ở đó cho đến chết; nhưng mà người ấy càng tin, càng kính mến Đ. Bà thì chẳng có sợ. Vậy có một đêm kia khi người ấy đang ngủ bỗng thấy hai bà như hai chị em đến gần mình; mà người chị bảo em mở lời tới ra cho mình, cùng đem mình đến cửa biển; lại bảo mình rằng: mày đã khỏi tù thì phải đi thành Lô-rê-tô mà học đạo Đ. C. T. cho trọn chớ quên kẻ chữa lấy mày. Đoạn người ấy liền hỏi bà là ai, xin nói cho tôi đừng hay. Bấy giờ Bà ấy liền rằng: ta là Maria; còn người mở dây cho mày là Lu-xi-a. Nói bấy nhiều lời đoạn, liền biến đi mất, mà người ấy thì thấy thật mình đã khỏi ngực mà ngồi trên bãi biển. Vậy nó liền sang nước Italia, đến thành Lô-rê-tô mới tỏ ra ơn lạ Đ. Bà đã làm cho mình; đoạn thì xin chịu phép rửa tội, cùng hằng nhớ ơn Đ. Bà luôn

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời bà thánh Tê-lê-xa dạy rằng: sự vâng lời chịu lụy hay làm cho những hoa thiêng liêng, là lòng ước ao làm việc lành, đừng trở nên trái, là việc lành thật. Lại có lời trong Kinh thánh dạy rằng: « Sự chịu lụy vâng lời thì đẹp lòng Đ. C. T. hơn của lễ tế. »

LỜI THAN THỞ : — Lạy Mẹ rất sang rất trọng, xin hãy ban ơn cho tôi biết và kính mến Đ. Mẹ cho thật. Lạy Đ. Bà Maria, xin Đ. Bà hãy làm cho Đấng đã chẳng nề làm con Đ. Bà vì lòng thương chúng tôi, khấn nhậm lời chúng tôi cầu nguyện.

Ngày mười tám

Gẫm về khi Đ. Bà xem thấy Đ. C. G. mới sinh, thì Người vui mừng là ngần nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Khi Đức Bà ẵm lấy Đ. C. G. mới sinh, thì Người vui mừng là ngần nào, một là vì Người

đặng xem thấy rõ ràng con cực sang cực trọng là nguồn mọi ơn, mọi phước, cùng đầy no mọi sự trọn lành; hai là vì Người biết tỏ ngày sau con rất yêu dấu ấy sẽ cứu lấy thiên hạ cho khỏi tay ma quỷ mà đặng nghĩa lại cùng Đ. C. T. và mở cửa thiên đàng cho người ta đặng vào; lại cũng biết các dân thiên hạ ngày sau sẽ thờ lạy và nhìn con mình là Chúa. Vậy Đ. Bà thấy mình đặng làm Mẹ con sang trọng dường ấy, lại thấy con hằng tỏ lòng kính Mẹ cách riêng, thì lòng người đặng vui mừng biết là ngần nào.

Vậy Đấng rất tốt, rất lành ấy đã thông mình cho Đ. Bà thể nào, thì cũng thông mình cho ta khi nguyện gẫm và khi rước lễ thể ấy.

Vậy ta phải học cùng Đ. Bà cho biết phải rước Đấng ấy và nói khó, cầu nguyện cùng Người và kính mến Người là thể nào.

LỄ THỨ HẠI THÌ GẤM: — Rất thánh Đ.

Bà đang nói khó cùng con, cùng nghe biết những phép mầu nhiệm con toan làm khi lập Hội thánh ngày sau, thì càng lấy làm vui mừng hơn nữa; vì khi ấy Đ. C. G. ban xuống cho Đ. Bà biết là bao nhiêu ơn rất lạ, cho đang soi sáng trí khôn và an ủi Đ. Bà. Và hễ Đ. C. G. phán lời nào, thì Đ. Bà lấy lòng cung kính mà nghe và ra sức nhớ lấy lời ấy. Lại Đ. C. G. làm việc gì, thì Đ. Bà hằng suy gẫm về việc ấy liên liên mà Đ. Bà đã làm thể ấy; thì chẳng lạ gì; vì chung xưa nay các thánh suy gẫm về những việc Đ. C. G. đã làm, những lời Đ. C. G. đã phán, mà lấy làm sung sướng quá sức mình; huống nữa là rất thánh Đ. Bà.

Vậy ta cũng phải năng suy gẫm về các phép mầu nhiệm, các việc Đ. C. G. đã làm, các lời Đ. C. G. đã phán, cho đang học đòi bắt chước Người. Lại ta hãy cầu xin Đức Bà ban ơn cho ta biết đang nguyện gẫm, cho đang thêm

lòng tin cậy, kính mến Đ. C. G. một ngày một hơn.

LỄ THỨ BA THÌ GẦM : — Rất thánh Đ. Bà lại đặng xem thấy con mình làm nhiều phép lạ cả thể, cho nên ngày sau thiên hạ sẽ đem lòng kính phục và theo Người cho đến trên rường mà nghe lời Người giảng dạy ; lại kể liệt mọi nơi tuôn đến thì Người làm phép lạ chữa nó cho lành ; và thiên hạ đều khong khen, thờ lạy, và nhìn lấy là Con Đ. C. T., thì Đ. Bà vui mừng biết là ngần nào. Sau nữa các môn đệ Đ. C. G. và đô hội như dân đã nghe lời rất khôn ngoan Người giảng, cùng những kẻ liệt Người đã chữa cho lành và những kẻ chết Người đã cho sống lại đều mừng cho Đ. Bà, vì sinh Con rất trọng rất sang dương ấy ; cùng hết lòng cung kính, ngợi khen Đ. Bà thấy thấy.

Vậy ta hãy hiệp một ý một lòng cùng phô kể ấy, mà mừng rỡ ngợi khen, cảm tạ Đ. Bà cho xứng ơn trọng Người đã

đặng đường ấy.

Truyện thánh

Nguyên ông thánh I-nha-xi-ô có lòng sốt sắng kính mến, và trông cậy Đ. Bà cách riêng. Hễ khi người toan làm việc gì, thì trước hết người phủ việc ấy trong tay Đ. Bà, mà xin Người phủ hộ giúp sức cho đặng làm việc ấy nên. Nhon vì sự ấy khi người toan lập dòng, thì chẳng những người xin Đ. Bà ban ơn soi sáng trí khôn, cho biết đàng liệu việc ấy cho trọn; mà lại khi đã đặng ít nhiều đầy tớ sẵn lòng hiệp ý với mình mà lập dòng mới, thì chọn ngày lễ Đ. Bà Mông Triệu Thăng Thiên, mà khẩn trọng thề trong nhà thờ Đ. Bà ; vì có ý chọn Đ. Bà làm bản mạng dòng mới ấy, và có ý dạy các thầy thuộc về mình phải chọn lấy Đ. Bà làm Mẹ riêng và trông cậy Người phủ hộ cho đặng lâm sáng danh Đ. C. T. bởi đó cho nên chẳng những một mình ông thánh I-nha-

xiêu dặng nhờ Đ Bà cứu giúp cách riêng ; mà lại các thầy khác cũng đều dặng Đ. Bà bầu chữa phù hộ cách riêng cho nữa ; nên đã dặng khỏi nhiều đều nguy hiểm. Vì chưng dầu dòng ấy đã dặng danh tiếng hơn các dòng thánh khác, vì có công giúp việc Hội thánh lắm mặc lòng; song đã phải nhiều đều gian nan khốn khó, kẻ nghịch thù những tìm phương hại cách nọ thế kia, cố ý cho tan tuyệt dòng ấy đi. Nhưng mà ơn Đ. Bà chẳng hề bỏ kẻ cậy trông, thì hằng phù hộ cho dòng ấy vững bền cường thịnh mà giúp việc Hội thánh cho đến bây giờ.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời dặng khôn ngoan kia dạy rằng : ai chẳng quen hãm xác thịt, thì chẳng có lẽ nào mà trông cho dặng nguyện gắm nên.

Lại có lời khác rằng : dặng sáng láng trên núi Ta-bô-rê, đoạn phải đóng đinh trên núi Ca-la-va-ri-ô thế nào, thì những kẻ Chúa ban ơn cho dặng

vui mừng sung sướng thiêng liêng, Người cũng để cho phải nhiều điều khốn khó thế ấy.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đ. Bà Maria, là Đấng làm cho chúng tôi đang sống, đang vui đang cậy. Xin cầu cho chúng tôi.

Ngày mười chín

Gẫm về nhiều sự làm cho Đ. Bà phải lo lắng láu đáu trong lòng.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Bồi Đ. C. T. đã soi sáng cho Đ. Bà thấu biết mọi sự vị lai, cho nên hễ bao giờ Người xem thấy mặt con rất yêu dấu, thì liền tưởng đến ngày sau con mình sẽ chịu đội mũ gai sẽ phải chịu đòn đánh nát cả và mình và sẽ chịu đóng đinh trên cây thánh giá, đổ hết máu mình ra vì tội thiên hạ. Lại khi Đ. Bà lấy khăn mà vấn Đ. C. G. hay là khi để Người nằm trên giường, thì Người liền nhớ đến

ngày sau kẻ dữ sẽ cho Người mặc áo trắng, áo đỏ mà nhạo cười, và xô Người nằm trên cây thánh giá mà đóng đinh. Vả khi Đ. Bà dâng Đ. C. G. vào đền thánh, thì cũng nhớ ngày sau con mình sẽ phải giết mà làm của lễ tế cho Đ. C. Cha. Vậy trong những khi nhớ lại làm vậy, thì lòng Đ. Bà đắng cay chua xót biết là ngần nào! Song Đ. Bà cũng bằng lòng vâng theo như vậy, vì đã biết tỏ có một phương ấy cứu đặng loài người ta cho khỏi sa hoả ngục mà thôi.

Lạy Đ. Bà là Mẹ phải đau đớn chua xót trong lòng vì chúng tôi, xin chớ để chúng tôi phải hư mất, kéo uổng công con Đ. Mẹ đã chịu khổ cực vì chúng tôi dường ấy.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM: — Đ. Bà thấy con mình rất khó khăn thiếu thốn mọi sự, lại phải người ta khinh dễ cười chê cùng bỏ vạ nhiều điều rất nặng, lại tìm trăm phương ngăn kể cho đừng giết con mình, thì lòng Người đau đớn biết

là ngần nào. Song Người cũng biết tỏ ý Đ. C. Cha đã định cho con mình phải chịu những điều thế ấy, và con mình cũng đã bằng lòng vâng như vậy thì Người cũng bằng lòng theo thừa lệnh trên.

Vậy ta thấy Đ. Mẹ có lòng vững vàng dường ấy, thì ta hãy ra sức bắt chước người và học cùng người cho biết担当 nhịn nhục, chịu mọi sự khốn khó Đ. C. T. đã định cho ta phải chịu, cho đáng đền vì tội ta.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Trong các sự khốn khó Đ. Bà phải chịu thì Người chẳng lấy sự gì làm đáng cay hơn, cho bằng khi thấy quân Giudêu tối tăm mê muội và cứng lòng chẳng chịu nhìn con mình là Chúa cứu thế thiên hạ đợi trông, và từ chối những ơn rất trọng con mình toan ban cho nó; phần thì Người thấy quân Giudêu đã vô ơn bội nghĩa lại cứ lòng độc dữ mà giết con mình; phần thì Người thấy muôn vàn

tội lỗi thiên hạ bằng ngày hằng phạm mất lòng con mình; lại thấy công nghiệp con mình sẽ ra hư không vô ích cho nhiều người, vì nó chẳng đáng nhờ vả phải sa hỏa ngục khốn nạn đời đời; sau nữa Người cũng thấy quân Giu-dêu ngày sau sẽ phải phạt rất nặng nề, thì lòng Người thấm thiết đau đớn biết là ngần nào. Hỡi ôi ! Khi ta từ chối hay là chẳng dùng ơn Đ. C. T. cho nên, thì ta lại làm cho lòng Đ. Mẹ đắng cay khốn cực như vậy. Vậy ta phải sợ kéo vì vô ơn bội nghĩa mà phải phạt như quân Giu-dêu chẳng. Lại hãy cầu xin Đức Bà phù hộ cho ta đừng khỏi khốn nạn dường ấy.

Truyện thánh

Trong hạnh bà thánh Ê-lêu-thê-car-tê có thuật rằng: Có một lần Đức Bà hiện ra cùng bà ấy, mà mặt mũi ưu phiền thăm nảo, thì bà thánh ấy thưa Đ. Bà rằng: Lạy Mẹ vì sao mà Mẹ khổ

sầu làm vậy ? Bấy giờ Đ. Bà trả lời rằng : lòng Mẹ cực lắm, vì kẻ có đạo đóng đinh Giê-su con Mẹ. Ấy là chỉ kẻ có đạo chẳng ở xứng con nhà giáo hữu và liêu mình phạm tội trọng mất lòng Chúa.

Lại có một người kia hằng cứ thói quen phạm tội trọng luôn chẳng muốn chữa cải; mà dám mở lời cầu cùng Đ. Bà rằng : « Xin Đ. Mẹ hằng tỏ lòng làm Mẹ hơn lành tôi luôn, » tức thì nó thấy Đ. Mẹ hiện ra mà phán quở nó rằng : « Mày xin Tao tỏ lòng hằng làm Mẹ hơn lành mày luôn, hơn sao mày chẳng tỏ tình làm con thảo hiếu Tao, mà cứ hằng ngày phạm tội, hằng ngày đóng đinh con Tao trên cây thánh giá, mà làm cho Tao phải trăm ngàn sự đau đớn ? » Nó nghe làm vậy, liền xấu hổ ăn năn dứt đàng tội lỗi.

HOA THIÊNNG LIÊNG : — Có lời ông thánh Phan-xi-cô giám-mục dạy rằng : Dầu Đ. Bà đặt sự lành hay là phải sự khốn khó, thì Người chẳng xem sao

đều ấy; người một lo sự kết hiệp làm một cùng con mình là Đ. C. G. mà thôi. Lại có lời khác ông thánh ấy rằng: một lượng sự nguyện gấm đang khi phải khốn khó cách thiêng liêng, thì có công trước mặt Đ. C. T. hơn một trăm cân đang khi bằng an vui vẻ cách thiêng liêng.

LỜI THAN THỞ: --- Lạy Đ. Bà Maria là Mẹ bầu chữa kẻ có tội, tôi phú linh hồn và xác tôi trong tay Đ. Bà.

Ngày hai mươi

Gấm về sự thương khó Đ. Bà.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Khi Đ. C. G. giã Đ. Mẹ mà đi thành Giê-ru-sa-lem chịu nạn, thì Đ. Mẹ đau đớn trong lòng biết là ngần nào. Vậy khi Đ. Bà thấy con mình phải tay quân dữ đánh đòn cùng dẫn đi đàng nọ đàng kia trong thành Giê-ru-sa-lem cách xấu hổ nhục nhã, cùng phải chịu giỗ, chịu vả cùng đội mũ gai và trăm ngàn sự khốn khó

khác, sau hết lại phải đóng đinh trên cây thánh Giá ở giữa hai người trộm cướp thì Đ. Bà đau đớn như phải gươm sắt thấu qua lòng vậy. Dầu các hình khổ quái lạ các thánh tử vì đạo đã chịu xưa nay hiệp làm một, thì cũng chưa bằng những sự đau đớn Đ. Bà đã chịu trong một buổi ấy. Hỡi ôi! rất thánh Đ. Bà đã phải chịu thương khó đường ấy, thì một tội lỗi ta mà chớ. Vậy ta hãy ăn năn ghét tội hết lòng và sắp mình dưới chơn thánh giá mà khóc lóc làm một cùng Đ. Bà, xin Người phù hộ cho ta đừng lòng ghét bỏ tội thật.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Ta suy vì lẽ nào cho nên Đ. C. T. đã định cho Đ. Mẹ phải thương khó đường ấy. Vậy trước là có ý cho Đ. Bà nên giống Đ. C. G.; sau là nên gương cho ta bắt chước khi phải gian nan khốn khó ở đời này.

Vậy ta hãy nhớ rằng rất thánh giá là chính đàng lên thiên đàng, cũng là

phần gia tài Đ. C. G. đã chọn.

Bởi đó khi ta phải sự gì khốn khó thì hãy nhớ đến Đ. Bà khi đứng kề chơn thánh giá đã phải khốn cực đường nào, thì ta sẽ lấy đều ấy mà an ủi lòng ta và hiệp các sự khốn khó ta làm một cùng sự thương khó Đ. Bà, mà dâng cho Đ. C. T. cho đăng đèn vì tội lỗi ta.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM : — Khi rất thánh Đ. Bà đứng dưới chơn thánh giá Đ. C. G. thì Người đã làm gương chịu khó bằng lòng, và tỏ lòng sốt sắng kính mến Đ. C. T. và vâng theo thánh ý Cha cả là đường nào.

Lại người cũng đã tỏ ra lòng khát khao phần rồi ta là đường nào nữa ; vì dầu Người yêu con mặc lòng ; song người cũng chẳng tiếc với ta. Ở các giáo nhưn, là con cái thánh giá, cùng là con riêng Đ. Bà, ta thấy nữ vương các thánh tử vì đạo đã tỏ lòng nhưn đức thể ấy, thì ta hãy ngợi khen Người, và hãy xin người phù hộ cho ta

đặng bắt chước người. Lại khi ta lâm phải sự gì khốn khó, thì ta hãy chạy vào trong lòng Mẹ rất nhơn lành ấy mà xin người an ủi ta.

Truyện thánh

GỐC TÍCH DÒNG KẺ LÀM TÔI TÁ Đ. BÀ.

Trong đời thứ mười ba đang khi cả nước Italia đầy những bẽ bối loạn lạc rồi đạo khuấy đời, thì ở thành Phô-lô-ren-xi-a còn có nhiều kẻ đạo đức sốt sắng. Vậy chính ngày lễ Đ. Bà mông triệu thăng thiên, đang lúc những người nhơn đức ấy hiệp nhau đọc kinh cầu nguyện sốt sắng, thì Đ. Bà hiện ra cho bảy người đặng xem, và bảo phô ông ấy chọn đàn ăn ở trọn lành hơn nữa. Bảy người ấy thấy là người sang trọng giàu có, lại cũng có kẻ có chức tước phần đời; song vừa nghe lời Đức Mẹ truyền, liền đi bàn việc cùng Đức Giám mục thành Phô-lô-ren-xi-a, đoạn bỏ hết mọi sự vinh ba phú quý, hiệp nhau

một nơi trong lều chật hẹp, hằng chăm lo việc đi đàng nhưn đức trọn lành. Cách ít lâu khi bảy đấng ấy đi ăn xin nơi thành Phô-lô-ren-xi-a, thì bỗng chúc những trẻ con còn nhỏ dại đều chỉ trỏ mà hò lên rằng: nầy là tôi tớ Đ. Bà. Các đấng ấy thấy thiên hạ vắng lai khen ngợi, bèn tìm nơi thanh vắng trên núi Se-na-ri-o, ở trong hang, hãm mình nhiệm nhặt, đồ ăn là rau cỏ, đồ uống là nước trong, trót ngày thâu đêm những gẫm về sự thương khó Đ. C. G. cùng những sự đau đớn Đ. Mẹ.

Đến ngày thứ sáu tuần thánh, Đ. Mẹ lại hiện ra cùng bảy Đấng ấy, mình mặc áo tang khó, lại bảo các đấng ấy phải mặc áo như vậy, và dạy lập dòng riêng mà kính sự thương khó Đức Mẹ đã chịu dưới cây thánh giá Chúa Con.

Vậy các đấng ấy đã theo ý Đức Mẹ mà lập dòng ấy cùng lấy hiệu là: *Dòng kẻ làm tôi tớ Đức Bà*. Đức Giáo Tông In-nô-xen-xi-ô thứ IV đã châu phê

dòng ấy, và có nhiều kẻ xin vào dòng cho nên đã hóa ra một dòng lớn, cùng làm ích cho Hội thánh lắm. Các thầy dòng ấy đi khắp các tỉnh các thành về nước Italia mà giảng sự Chúa chịu nạn, và khuyên dạy nhiều người bỏ đảng tội lỗi, bỏ bè bối cánh phe mà trở về đạo chính.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời bà thánh Tê-lê-xa dạy rằng : Hoặc có khi Đ. C. T. ban ơn cho ta dâng lòng sốt sắng vui mừng cách thiêng liêng, thì cũng chẳng nên tỏ sự ấy ra cho người ta biết làm chi, có khi có lẽ cần, thì mới nên mà chớ.

LỜI THAN THỞ : — Lạy rất thánh Đ. Bà Maria, hễ trong lòng tôi có sự gì chẳng đẹp ý Con Đ. Mẹ, thì xin Đ. Mẹ hãy lấy quyền phép mà phá sự ấy đi cho tuyệt. Lạy Mẹ khoan thay, nhơn thay, xin ghé mắt thương xem chúng tôi cùng.

Ngày hai mươi một

**Gẫm về sự khi Đ. C. G. sống lại
đoạn, thì đã hiện ra cùng Đ. Bà.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Dầu trong sách E-van chẳng nói tỏ khi Đ. C. G. sống lại đoạn Người đã hiện ra cùng Đ. Mẹ trước hết mặt lòng, song đã có nhiều lẽ rất mạnh mà đoán rằng : Khi Đ. C. G. vừa sống lại hiển vang, liền hiện đến cùng Đ. Mẹ trước hết ; vì Đ. C. G. lết lòng cung kính yêu dấu Đ. Mẹ, lại Đ. Mẹ yêu dấu con cách trọn, cho nên khi thấy con chịu nạn chịu chết thì đau đớn quá trí khôn lường, không ai khá ví ; cho nên khi Đ. C. G. sống lại đoạn liền vội vàng đến thăm Đ. Mẹ trước hết, thì thậm phải để cho Đ. Mẹ đã chịu đau đớn chưa xót thể nào, thì cũng đang vui mừng hỉ hoan thể ấy.

Vậy nếu ta có công chịu khó vì Đ. C. G. bao nhiêu, thì Người sẽ ban phần thưởng lại cho ta bấy nhiêu ;

và ai sẵn lòng vác thánh giá hiệp cùng Đ. Mẹ mà theo Đ. C. G. cho đến trên núi Ca-la-va-ri-ô, thì sẽ đặng theo Người lên núi Ô-li-vê-tê mà lên trời hưởng phước thanh nhân vui vẻ vô cùng mà chớ.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Khi rất thánh Đ. Bà thấy Con sống lại, thì Người vui mừng là dường nào. Trước Người đã phải đau đớn bao nhiêu, thì bây giờ lại đặng vui mừng bấy nhiêu. Vậy Người cung kính thờ lạy con, và hôn các dấu thánh con còn giữ lại làm dấu khởi hoàn toàn công.

Lạy Đ. Mẹ ! Khi ấy Đ. Mẹ vui mừng biết là ngần nào ; tuy Đ. Mẹ khi ấy còn ở dưới đất là chốn cách đây mặc lòng song Đ. Mẹ đã đặng say no sự vui vẻ thiên đàng.

Vậy ta hãy mừng rỡ cùng Đ. Mẹ và xin Người ban ơn cho ta ngày sau đặng thấy mặt Đ. C. G. vang hiển tốt lành và hưởng phước thanh nhân làm một

cùng Người.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: — Khi Đ. C. G. sống lại, thì Đ. Bà lại đặng thấy các thánh Tông đồ và các đầy tớ khác, thì Người càng vui mừng hơn nữa bội phần; vì khi Đ. C. G. phải tay quân dữ, thì các đấng ấy đã bỏ Người mà trốn đi hết; có một mình ông thánh Gioan theo Người cho đến trên núi Calavariô mà thôi, chẳng khác nào đoàn chiên chẳng có kẻ chăn, thì chạy tan tác. Đến khi Đ. C. G. sống lại mà Đ. Mẹ xem thấy các con chiên lạc ấy hiệp lại làm một cùng nhau, thì Người vui mừng biết là ngần nào.

Hỡi ôi! tôi đã ghe phen làm cực lòng Đ. Mẹ, vì đã bỏ Đ. C. G. mà theo ma quỷ. Bao giờ tôi làm cho lòng Đ. Mẹ lại đặng vui mừng vì thấy tôi trở lại?

Lạy Đ. Mẹ sức tôi hèn mọn yếu đuối chẳng làm đặng việc gì; nhưng mà tôi trông cậy Đ. Mẹ sẽ nâng đỡ lấy tôi, mà giúp cho tôi khỏi sa tội lỗi, ngỗ

đặng làm tòi Chúa cho đến trọn đời.

Truyện thánh.

THẦY BÊ-NA-ĐÔ TRUYỆN

Có một thầy kia tên là Bê-na-đô, quê ở nước Pha-lang-sa, con nhà phú quý; song đã bỏ hết mọi sự thế gian, dâng mình làm tòi Đ. C. T. cùng chịu chức làm thầy. Thiên hạ tôn là đấng thánh vì có lòng đạo đức lắm mà nhứt là có lòng sốt mến, cậy trông Đ. Bà và làm cho danh Đ. Mẹ đặng cả sáng Người năng khuyên bảo thối thúc mọi người kính mến Đ. Bà, nhứt là năng dạy người ta lấy lòng sốt sắng mà đọc kinh « *Lạy thánh Nữ Đồng trinh Maria,* » là kinh ông thánh Bê-na-đô xưa đã đặt. Vậy người đã dịch kinh ấy ra nhiều tiếng cùng đã in nhiều bản mà phát ra cho người ta, và đã phát hơn hai mươi vạn bản kinh ấy, và người đã làm nhiều phép lạ, khuyên nhiều người ăn năn

trở lại vì kinh ấy. Như có một lần kia có một người tù phải án lắng trì, quan đã truyền điệu đi xử; người liền chạy theo khuyên nó ăn năn xưng tội; song nó chẳng nghe, lại nói nhiều lời lộng ngôn phạm thượng. Người khuyên nó trông cậy Đ. Bà, và bảo nó đọc kinh *A thánh nữ*, thì Người sẽ cứu cho khỏi khổ nạn đời đời. Song nó cứ cứng lòng mãi; dầu người đọc kinh ấy mà bảo nó đọc theo, nó cũng chẳng chịu. Bấy giờ thầy Bê-na-đô phải túng thế mà nói cùng nó rằng: mày đã không chịu đọc với tao, thì ít nữa mày hãy nuốt một bòn kinh này. Người nói đoạn, liền nhét một bòn kinh vào miệng nó, khi ấy chơn tay nó đã phải trói lại nên vùng vẫy cũng nan phương, bèn ép tình mà nuốt kinh ấy, kéo thầy Bê-na-đô cứ còn khuấy khuấy. Hay đâu bởi phép Đ. Mẹ, nó vừa nuốt kinh ấy liền động lòng ăn năn thấm thiết cùng xưng tội mình ra. Thầy Bê-na-đô liền vui

mằng mà hôn mặt nó cùng khuyên nó vững lòng trông cậy Đ. Mẹ và dọn mình xưng tội để người giải tội cho.

Vậy đang khi nó xưng tội, thì động lòng ăn năn tội thái quá, thì đã trút linh hồn và khỏi án lắng trì.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời ông thánh Phan-xi-cô giám mục dạy rằng: khi thấy những sự ở đời hay thay đổi dường ấy, thì hãy đem con mắt thiêng liêng xem lên trời là thành vững cùng là quê thật. Lại có lời ông thánh Bê-na-đô dạy rằng: dầu chẳng làm việc gì dữ, một việc ở nhưng chẳng làm việc gì lành, thì cũng đủ mất linh hồn.

LỜI THAN THỞ: --- Lạy Đ. Bà là đấng bầu chữa kẻ có tội, cầu cho chúng tôi

Lạy Đ. Bà Maria, xin Đ. Mẹ tỏ Đ. Mẹ là Mẹ lành chúng tôi.

Ngày hai mươi hai

**Gẫm về khi Đ. C. G. lên
trời đoan, thì Đ. Bà ở lại thế
gian là thế nào.**

LỄ THỨ NHẤT THÌ GÃM: — Ta hãy lên núi Ô-li-vê-tê cách thiêng liêng làm một cùng Đ. Bà và các thánh tông đồ, cùng lấy đức tin mà suy; khi Đ. C. G. đã làm phép lành cho Đ. Bà và các thánh tông đồ đoan, thì Người ngự về trời cách vang hiễn chói lói, có chín phẩm thiên thần châu chực, muôn vàn thánh nam nữ mừng đưa.

Vậy khi ấy tuy xác Đ. Bà còn ở dưới đất này, choặng vâng theo thánh ý Đ. C. T. mặc lòng; nhưng mà lòng trí Người đã lên trời làm một cùng con.

Vậy ta hãy hiệp một ý cùng Đ. Mẹ và ra sức bắt chước Người mà xem thế gian này như chốn cách đây, và hằng khao khát choặng lên trời là chính

quê thật. Lại ta hãy năng nhớ phần thưởng Đ. C. T. đã sắm để cho ta trên ấy, mà hăng ra sức làm việc lành cho đáng ngày sau lãnh phần thưởng trọng ấy.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Khi Đ. Mẹ đã từ giả Đ. C. G. ngự về trời đoan, thì lòng Người hăngkhấn khấn tưởng nhớ những sự trên trời và ước ao một sự trên trời mà thôi. Người cũng đã biết con mình lên trước cho đặt dọn chốn cho mình ngày sau. Lại Người yêu dấu con hơn mọi sự, cho nên Người quên hết mọi sự đời này, chỉ một sự ước trông về cùng con cho chóng mà thôi.

Hỡi ôi ! lòng ta khác xa là dường nào chẳng mấy khi ta tưởng đến những sự trên trời, ta một nhìn xem và trứu mến những sự hèn thế gian mà thôi. Ta ra sức tìm phước giả đời này mà bỏ quên phước thật đời sau, thì ta u mê đại đột là dường nào!

LỄ THỨ BA THÌ GÂM : — Chẳng những

là lòng Đ. Bà nhớ trông thiên đàng mà thôi, mà lại miệng Người hằng nhắc đến thiên đàng luôn. Cho nên hễ là Người nói khó cùng các thánh Tông đồ hay là các đầy tớ bao giờ, thì chỉ nói về phước thanh nhàn trên trời mà thôi. Người cũng lấy sự ấy mà an ủi các đấng ấy chịu mọi sự khốn khó cho bằng lòng cho đáng phước ấy. Bởi đó mọi việc Đ. Bà làm khi còn ở thế gian này thì là như từng nước bước cho mau tới nước thiên đàng.

Vậy nếu ta muốn cho đặng phước thiên đàng, thì phải chịu khó hãm mình lập công đền tội, cùng hằng nhớ thiên đàng là quê vức ta.

Hỡi ôi ! nào xưa nay ta đã làm việc gì cho đáng lên thiên đàng ? Vậy ta phải biết vì bằng những việc ta làm chẳng có ý cho sáng danh Đ. C. T., và cho đặng phần thưởng đời đời, thì phải kể là những việc hư không mà chớ.

Truyện thánh.

Hôm qua ta đã thuật truyện về thầy Bê-na-đô bởi có lòng trông cậy Đ. Bà, nên đã làm cho nhiều người có tội ăn năn trở lại cách lạ. Hôm nay ta lại thuật một tích khác cũng về một thầy ấy. Vậy ngày kia có một người tù đã phải luận xử giảo; mà nó chẳng chịu trở lại ăn năn tội; đã nhiều thầy cả đến khuyên bảo nó, song mất công. Khi thầy Bê-na-đô nghe đều ấy, thì vừa lúc quan quan điệu nó đi xử, người bèn chạy theo mà khuyên bảo nó. Song thẳng ấy đã ra như điếc cùng câm, chẳng tỏ dấu gì ăn năn sốt. Thầy Bê-na-đô chẳng ngã lòng, dầu nó đã lên thang mà chịu xử, thì người cũng leo lên theo nó mà an ủi nó trông cậy Đ. Bà cho đừng ăn năn trở lại kéo mất linh hồn. Thẳng ấy đã không thềm nghe, lại nổi xung lên, đập thầy ấy một cái mạnh, ngã xuống đất. Mọi người thấy vậy liền la

lên, vì lấy làm gớm lẫm, và giận thẳng ấy quá chừng; song thầy Bê-na-đô cứ vui vẽ bằng tình, và dầu người đã bị thương nặng cùng đau đớn lắm mặc lòng, thì cũng rán sức gượng dậy mà quì gối đọc kinh *A thánh nữ*. Người đọc kinh ấy rồi đoạn. Thằng ấy liền ra khác tức thì: vì chưng bỗng chốc thấy nó khóc lóc tỏ dấu ăn năn tội hết lòng hết sức; cho nên thầy Bê-na-đô đã liệu cho nó đăng chịu phép giải tội trước khi phải xử. Ấy thầy Bê-na-đô bởi có lòng trông cậy Đ. Bà, thì đã cứu đăng nhiều kẻ có tội như vậy.

HOA THIÊN LIÊNG: — Có lời ông thánh Ghê-rê-gô-ri-ô dạy rằng: sự năng nói khó cùng Đ.C.T và giữ miệng chẳng mấy khi nói khó cùng người ta ấy là chính đáng lên bậc hơn đức trọn lành. Lại có lời trong sách Gương phước rằng: sự giữ miệng làm thinh, nín lặng, thì dễ hơn là nói mà giữ cho

khỏi lỗi trong lời nói.

LỜI THAN THỞ : — Lạy Đ. Bà Maria, xin Đ. Bà phù hộ cho ngày sau, khi linh hồn tôi ra khỏi xác, đặng về hưởng phước thanh nhàn trên thiên đàng. Lạy Đ. Bà là Mẹ rất lành, xin Đ. Bà giúp sức cho tôi đặng kính mến Đ. Bà cho trọn.

Ngày hai mươi ba

Gẫm về khi Đ. Bà còn ở thế gian này, thì bốn đạo đời ấy đặng nhờ là thế nào.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM: — Đ. C. G. lòng lành vô cùng, khi lên trời mà đã để Đ. Bà ở lại thế gian này một ít lâu nữa, thì có một ý cho Hội thánh mới lập đặng nhờ; cho bốn đạo đời ấy đặng chạy đến cùng Người mà nhờ lời Người dạy dỗ cho biết đàng giữ đạo. Lại cho đặng nhờ Người giải cơn bối rối nghi nan về đàng rồi. Cho nên khi bốn đạo chạy đến, thì Đ. Mẹ rất vui lòng ủi an, dạy dỗ mọi điều, cùng ban cho đặng sự khôn ngoan, và đặng

mọi ơn Đ C G đã phú cho Người phân phát.

Vậy khi ta lâm phải sự gì bối rối hay là phải khốn khó cách nào, thì hãy lấy lòng trông cậy chạy đến cùng Đ. Bà mà xin người ban ơn soi sáng cho ta biết đang lo liệu, và cứu giúp ta cho khỏi mọi đều khốn khó nữa.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Rất thánh Đ. Bà đã gồm có mọi giống nhưn đức, thì đã nên gương rất sáng, lại nên như bài giảng hằng sống có sức thối thúc giục giả mọi người mọi bậc học đòi bắt chước Người, mà thờ phượng Đ. C. T. cùng tấn tới trong đảng nhưn đức một ngày một hơn. Cho nên các bốn đạo đời ấy đều ra sức đua nhau bắt chước Người trong mọi việc.

Vậy ta cũng phải ra sức bắt chước gương Người, và xin Người phù hộ cho ta dặng yêu chuộng các nhưn đức Người đã yêu chuộng hơn hết, là đức khiêm nhượng, đức sạch sẽ. Lại

hãy học cùng Người cho biết đảng kinh mến Đ. C. T. và ghét mình ta cùng giữ việc bốn phận ta cho nên.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Rất thánh Đ. Bà cũng đã giúp các bốn đạo đời ấy nhiều cách khác nữa; vì chưng khi bốn đạo phải sự khốn khó riêng hay là chung, như khi ốm đau, đói khát, hay là khi cấm đạo, thì liền chạy đến cùng Đ. Bà mà xin Người an ủi, vì đã biết tỏ Người có thần thể trước mặt Đ. C. G, và bởi Người hay thương riêng kẻ túng ngặt; thì sẵn lòng cứu giúp mọi đảng.

Vậy ta hãy thêm lòng trông cậy Người, vì khi Người còn sống ở đời này đã có thần thể trước mặt Đ. C. G. và đã có lòng thương bốn đạo thể ấy, huống nữa là bây giờ Người ở gần tòa Đ. C. G. trên trời. Bởi đó cho nên khi ta thiếu thốn hay là khi phải sự gì khốn khó phần hồn phần xác, thì hãy lấy lòng trông cậy vững vàng mà chạy đến

cùng Đ. Bà xin Người bầu chữa cứu giúp, thì ắt là Người sẽ nhậm lời chẳng sai.

Truyện thánh

Thuở xưa kinh đô thành Rô-ma bị trận lụt cả, hoi sông tràn đầy, nứt đập lở bờ nước chảy minh mông; những rần lớn sâu độc trôi ra khắp chợ khắp thành. Đến khi nước hạ, thì kể sinh khí độc nặng nề, nên người ta bị dịch mà chết vô vắn vô số.

Đang buổi khốn khó ấy nhằm thì ông thánh Ghêrêgôriô đang làm Đức thánh Pha-pha cai trị Hội thánh, thì người liệu mình tận tâm tận lực cứu chữa nạn dân; song bởi khí dịch nặng quá không phương cứu đặng. Vì vậy người chạy đến nhà thờ Đ. Bà xin Đ. Mẹ cứu chữa. Khi ấy người nghe như có tiếng thiêng liêng bảo người phải nghinh ảnh Đ. Mẹ mà suốt dân đi kiệu khắp phố phường chợ búa, hầu xin Chúa

đoái thương vì công nghiệp Đ. Mẹ. Vậy ảnh Đ. Mẹ kiệu đến đâu thì khí độc liền tan hết đó. Khi ảnh kiệu vừa đến một cầu kia, thì thiên hạ đều thấy rõ ràng thánh thiên thần Minh-ghê xỏ gươm vào vỏ, là dấu tỏ Đ. Mẹ đã cầu bầu cho người con Chúa giận. Thiên hạ kẻ thấy, người nghe, ai mà chẳng cảm ơn Đ. Mẹ khôn chừng, và thêm lòng sốt sắng kính mến cây trôn Người một ngày một hơn. Tượng ảnh Đ. Mẹ đã kiệu khi ấy, rày còn trong đền thờ nước Rôma, và đã xuống ơn cứu nạn chẳng biết là mấy ngàn lần.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời đấng khôn ngoan dạy rằng: Dầu việc rất hèn mà có ý làm vì Đ. C. T., việc ấy cũng có sức giúp ta đặng nên thánh, cùng đặng phần thưởng đời đời.

LỜI THAN THỞ: — Lạy Đ. Bà đồng trinh sạch sẽ, là nữ vương cai hết thánh đồng trinh, xin hãy ban ơn cho tôi biết ăn năn khóc lóc tội tôi cho thật.

Ngày hai mươi bốn

Gẫm về sự Đ. Bà sinh thì.

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Dầu sự chết là hình phạt sự tội, và dầu Đ. Bà đã khỏi tội tổ tông cùng mọi tội mình làm mắc lòng; song ý mẫu nhiệm Đ. C. T. vô cùng đã định cho Đ. Bà phải chết như các con cháu ông A-dong; trước là đặng làm chứng tỏ lý Đ. C. T. đã định cho mọi người phải chết, là lý đoán chẳng trừ ai; sau là cho Người đặng nên giống Đ. C. G. là Đấng đã chẳng nề chịu chết vì ta. Lại Đ. C. T. cũng muốn cho Đ. Bà chết, hầu nên gương dạy ta cho biết chết lành.

Vậy dầu lý đoán Đ. C. T. định cho mọi người phải chết, là lý đoán nặng nề mắc lòng; song Đ. Bà cũng sẵn lòng vâng phục án chung ấy. Vậy ta hãy bắt chước Đ. Bà mà vâng theo thánh ý Đ. C. T. cho trọn và ra sức dọn mình cho đặng chết lành như rất thánh Đ. Bà.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Các thánh xưa nay đều dạy rằng: Đức Mẹ chết chẳng khác thể như qua giấc ngủ rất êm ái vậy, nghĩa là khi Đức Bà chết, thì Người chẳng phải đau đớn chút nào. Người một bỏ sự sống hay hư nát đời này cách dịu dàng mà lãnh sự sống đời đời, chẳng khác nào như kẻ ở tù rạc đã lâu, mà thoát chúc tự nhiên đăng bình an vậy; vì linh hồn Người lìa khỏi xác; chẳng phải là vì già yếu, bệnh hoạn hao mòn; một bởi lửa kính mến Đ. C. T. thiêu đốt những dây thiêng liêng buộc cầm linh hồn Người trong xác. Mà lửa thánh ấy thiêu đốt cách dịu dàng êm ái, cho nên Người chẳng lo sợ đi gì, mà thoát chúc linh hồn lìa khỏi xác mà lên trời.

Vậy ta hãy vui mừng vì Đức Mẹ đã chết cách êm ái dịu dàng dường ấy. Lại ta hãy xin Người phù hộ cho ta đăng chết lành như vậy. Nhưng mà ta phải nhớ; hề sống lành, thì sẽ đăng

chết lạnh; bằng sống dữ thì sẽ phải chết dữ mà chớ.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: — Đức Bà là gương cùng là Đấng bầu chừa cho kẻ mong sinh thì, cho nên Người ban ơn cho kẻ ấy đừng sức mạnh chống trả các chước ma quỷ, cùng bớt sự đắng cay phiền muộn bởi sự chết mà ra, và phù hộ cho kẻ ấy chết lạnh bình an.

Vậy ta phải phú mình trong tay Rất thánh Đ. Bà, và xin người giúp sức cho ta ở đời này giữ mình sạch tội, và chớ bỏ sự thể gian, và bằng dọn mình cho đừng chết lạnh, hầu khi linh hồn ta gần lìa khỏi xác, đừng Đ. Bà đến viếng thăm an ủi, là đừng vui mừng chóng vánh mà về cùng Chúa hưởng phước vô cùng. Lại phải năng lấy lòng sốt sắng mà nguyện rằng: *Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời; cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử. A-men.*

Truyện thánh

GỐC TÍCH HỌ ÁO ĐỨC BÀ.

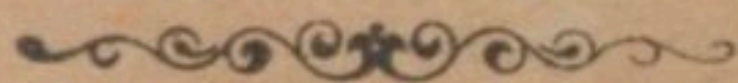
Trong những phương thế giúp ta tỏ dấu làm con Đ. Mẹ cùng nhờ người phù hộ cho ta đừng chết lạnh, thì có một phương thần hiệu này, là mặc áo Đ. Bà Ca-ra-mê-lô.

Vậy gốc tích áo dòng ấy là thế này : năm Chúa ra đời một ngàn hai trăm năm lẻ, ngày mười sáu tháng bảy lịch tây, thì Đ. Bà hiện ra cùng ông thánh Xi-mong Xi-tóc, đang làm bề trên dòng Ca-ra-mê-lô, Đ. Mẹ tay cầm áo thánh mà phán bảo người rằng : Ở con, con hãy chịu lấy áo thánh này làm áo riêng dòng con ; hễ khi chết mà mang áo này thì chẳng phải chịu lửa đời đời. Bởi đó ông thánh Xi-mong lập họ áo Đức Bà. Đức giáo tông Phiô thứ năm và Đức giáo tông Ghê-lê-men-tê thứ tám cùng các Đức giáo tông khác đều phê nhận lấy áo họ này ; và ban nhiều ân

xá đại xá cho những kẻ vào họ, và xưa rày Đ. C. T. cũng đã làm nhiều phép lạ mà ban ơn cho những kẻ mặc áo này, cho nên dễ biết họ này rất đẹp lòng Đ. Mẹ và Đ. C. G. là con Đ. Mẹ nữa. Vì vậy xưa rày giáo hữu khắp mọi nơi đều đua nhau vào họ ấy, choặng nhờ ơn Đ. Mẹ bầu chữa khi sống và nhứt là chừng thì lâm tử.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời đáng kia dạy rằng : Làm việc lành phước đức mà giữ đạo tạm khi đang thì mà thôi, thì chưa đủ ; song phải ra sức giữ đạo cho đến chết, thì mới trọn công mà chớ.

LỜI THAN THỞ : — Lạy Mẹ rất nhơn từ, xin hãy phù hộ bầu chữa tôi choặng chết lành. Lạy Đức Bà Maria, là Mẹ nhơn thay, khoan thay, xin hãy cứu lấy tôi cho khỏi kẻ thù và hãy rước lấy linh hồn tôi khi mong sinh thì.

Ngày hai mươi lăm

**Gẫm về xác Đ. Bà đặng sáng
láng tốt lành.**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Đ. C. T. đã gìn giữ linh hồn Đ. Bà khi còn sống cho khỏi mọi sự bợn nhơ, thì rày lại giữ xác Người khi đã chết cho khỏi hư nát nữa. Bởi đó cho nên rất thánh Đ. Bà chẳng mắc lý đoán Đ. C. T. phạt tội cả và loài người ta rằng: *Mây là tro bụi, và ngày sau mây sẽ trở nên bụi tro.* Vậy Đ. C. T. đã ban cho Đ. Bà ơn rất trọng này, thì có ý thưởng Người vì đã giữ lòng thanh sạch cho đến chết. Lại bởi Người đã nên đền thờ Đ. C. G. ngự, cho nên Đ. C. T. đã giữ xác Người cho trọn vẹn, cho ta đặng biết xác ấy trọng vọng là thể nào. Ôi! mỗi khi ta chịu lễ, thì xác ta cũng nên đền thờ Đ. C. G. ngự; song biết mấy phen ta đã làm cho đền thờ ấy ra ô uế, chẳng đáng cho Chúa ngự vào.

Vậy ta phải dóc lòng ra sức giữ xác hồn thanh tịnh, để rày làm đền thờ Chúa ngự sau lại đặng sống lại tốt lành hiển vang.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : -- Đến ngày tận thế, thì mọi người mới sống lại; song Đ. Bà chết đủ ba ngày liền sống lại; linh hồn nhập xác mà lên trời, hưởng phước vui vẻ vô cùng. Vậy xác thánh ấy khi ra khỏi mồ, thì chói lói hơn mặt trời mặt trăng, và đặng mọi đều như xác các thánh sẽ đặng trên trời là đặng nhẹ kíp, tinh thần và chẳng hay chịu khó, lại đặng sống đời đời.

Vậy ta hãy mừng Đ. Mẹ vì đã đặng ơn rất trọng dường ấy. Lại ta phải suy nghĩ sau ta sẽ sống lại; song sống lại thế nào? sống lại mà đi đâu? sống lại mà lên thiên đàng hưởng phước đời đời, hay là sống lại mà xuống hoả ngục trầm luân kiếp kiếp? ta muốn biết đều ấy, thì chẳng đợi hỏi ai, một phải hỏi lấy mình mà chớ.

LỄ THỨ BA THÌ GÂM: — Ta thấy Đức Bà sống lại tốt lành vinh hiển đường ấy, thì phải hết lòng vui mừng và thêm lòng trông cậy Người hơn nữa bội phần, vì dầu Người đã đặt sang trọng đường ấy mặc lòng, song Người cũng chẳng nệ xưng là Mẹ riêng ta, cùng hằng sẵn lòng bầu chữa ta.

Vậy ta hãy lấy lòng trông cậy vững vàng mà chạy đến cùng Đ. Bà, mà xin Người phù hộ cho ta phần hồn phần xác, hầu ở đời làm tôi Chúa cùng Đức Mẹ hết lòng, sau khỏi thế đặt lên trời hưởng phước vui vẻ vô cùng.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH LU-Y TRUYỆN

Bà thánh Ba-lang-ca phối hiệp cùng vua nước Pha-lang-sa đã lâu, mà chẳng có con thì lấy làm lo buồn lắm, và hết lòng ước ao choặng một con trai để nối quyền làm vua.

Vậy khi ông thánh Đò-mi-ni-cô khuyên bà ấy chạy đến cùng Đ. Bà và siêng năng lần hạt cùng làm những việc lành khác, mà cầu khẩn cùng Đ. Bà, thì sẽặng con trai tốt lành; bà ấy vâng làm như vậy, thì chẳng khỏi bao lâu đã sinh đặng một trai rất trọng phần đời phần đạo hóa hai, là ông thánh Lu-y. Vậy Lu-y từ thuở bé đã ăn ở xứng đáng kể làm con riêng Đ. Mẹ. Người đã giữ vẹn sạch các giống tội, và khi đã lên làm vua, thì đã làm gương các nhơn đức, chăm lo làm sáng danh Chúa cùng hết lòng tôn kính Đ. Mẹ. Những ngày thứ bảy quanh năm, người quen mời những kẻ bạn nhơn vào đến, và bắt chước Đ. C. G. mà rửa chơn cho nó, đoạn lại mời nó ăn yến, và khi nó ăn, thì người giúp bàn như đẩy tở, và người lấy sự ấy là vui làm trọng, hơn sự các quan đến châu mình. Khi đã ăn yến đoạn người lại thí nhiều tiền bạc cho những kẻ ấy mà kính Đ. Bà. Sau

nữa vua thánh ấy có ý kinh Đ. Bà cho tron, thì đã ước ao chết trong ngày thứ bảy; thật đến sau người đã đặng như lòng ao ước, là đã chết nhằm ngày thứ bảy mà về nghỉ ngơi trên nước thiên đàng.

EOA THIÊNNG LIÊNG: — Có lời đặng thánh kia dạy rằng: kẻ càng có nhiều hơn đức, thì càng phải sợ tội kiêu ngạo; vì các nết xấu khác bởi tội mà sinh ra; song tội kiêu ngạo bởi sự hơn đức mà sinh ra. Lại có lời bà thánh Têlêxa rằng: Đ. C. T. soi sáng trí khôn trong giờ nguyện gẫm và đã cho suy tưởng về đều gì, thì phải năng tưởng đi tưởng lại đều ấy chớ quên.

LỜI THAN THỞ: — Lay Đ. Bà Maria, là Mẹ Chúa tôi, tôi chạy đến xin Đ. Bà phù hộ cho tôi, vì tôi là kẻ khó khăn hèn hạ, và xin Đ. Bà chớ bỏ lời tôi cầu nguyện.

Ngày hai mươi sáu

**Gãm về sự Đ. Bà
mông triệu thăng thiên**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM : — Khi Đ. Bà lên trời, thì các thiên thần và các thánh nam nữ thấy đều xuống châu chực hầu hạ mừng rước Người cách oai nghi vinh hiển chói lói. Lại Đ. C. G. cũng vội vàng ngự xuống rước Mẹ rất yêu dấu mà đưa Người vào nước thiên đàng. Khi ấy Đ. C. Cha đặt Người lên ngự tòa sáng láng đã sẵn bên hữu Đ. C. Con; cùng đội cho Người mũ triều thiên quý giá vô cùng, và phong chức cho Người đăng làm nữ vương cai trị trên trời dưới đất, lại làm chủ mọi ơn mọi phước. Sau nữa Đ. C. Cha cũng phán truyền cho các đấng trên trời cùng cả và loài người thế đều phải kính Người là Mẹ Đ. C. T., và nhìn lấy Người làm nữ vương cai trị mình. Vậy ta hãy vui mừng vì Đ. Bà đã đăng phước

trọng đường ấy, cùng hãy giục lòng ước ao hiệp làm một cùng Người trên trời, và xin Người phù hộ cho ta đăng ăn may ớn rất trọng ấy.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM. — Khi Đ. Bà lên trời, thì Người đã đăng phần thưởng rất cao rất trọng là đường nào; phần thì vì Người đã làm Mẹ Đ. C. T., nên Đ C T đã ban cho Người nhiều ớn rất lạ; phần thì vì những công nghiệp Người đã lập khi còn ở đời, thì vô ngần vô số, nhứt là đã có công giúp đỡ Đ C G khi còn ở thế gian. Bởi đó rày Người đăng sang trọng, vinh hiển rực rỡ chói lói hơn các thiên thần cùng các thánh thấy thấy; có một mình Đ. C. T. sáng láng vinh hiển hơn Người mà thôi.

Vậy ta hãy hết lòng cung kính sắp mình xuống dưới chơn rất thánh Đ. Bà và phú dâng trót mình ta để làm tôi, Người cho trọn.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Dầu Đ. Bà đã đăng sang trọng vang hiển đường ấy

và các đấng thánh trên trời hằng hằng hát ngợi khen liên liên mặc lòng; song Người chẳng hề quên ta, là con cái Người còn ở dưới đất này. Người là nữ vương cai trị cả và Hội thánh cùng là Mẹ bầu chữa các bợn đạo, cho nên dầu kẻ lành kẻ dữ, miễn là thật lòng ăn năn trở lại, thì đều đặn trông cậy Người thấy thấy; vì Người hằng phù hộ cho ta luôn và hay ban những ơn rất trọng cho những kẻ thật lòng trông cậy Người.

Vậy ta hãy hết lòng trông cậy chạy đến xin Người phù hộ cho ta đặn thật lòng làm tôi Người ở đời này, hầu khi ta lìa khỏi thế đặn về hưởng phước vui vẻ làm một cùng Người trên thiên đàng.

Truyện thánh.

ÔNG THÁNH SI-TA-NI-LAO TRUYỆN

Ông thánh Si-ta-ni-lao là người dòng quan lớn về nước Phô-lô-ni-a, từ thuở

bé đã có lòng kính mến Đ. Bà cách lạ. Mỗi sớm mai thức dậy liền chạy đến nhà thờ Đ. Mẹ mà cầu khẩn ngợi khen Đức Mẹ. Khi người học hành làm bài vở, thì làm những sự tốt lành Đ. Mẹ; khi nói truyện người cũng xen vào ít lời mà khuyên người ta kính mến Đ. Bà. Có lần kia có kẻ hỏi người sao mà kính mến Đ. Bà lắm làm vậy: thì người rằng: Vì Mẹ Đ. C. T. là Mẹ tôi, nào có lạ gì mà hỏi? Người hằng ra sức bắt chước các nhơn đức Đức Mẹ; nhứt là đức sạch sẽ. Bởi đó Đức Mẹ cũng đã tỏ lòng yêu dấu người cách riêng: có một lần người đau bệnh nặng gần chết, Đ. Bà đã hiện ra mà chữa người lành đã tức thì. Lại có lần khác Đ. Mẹ hiện ra có ẵm Đ. C. G. mà trao cho người bằng Người đã vâng theo thánh ý Đ. Mẹ mà vào dòng ông thánh I-nha-xi-ô; dầu cha mẹ ngăn trở, thì người cũng trốn lên đi đàng sá xa xuôi hiểm trở, đến thành Rôma cho đặt vào dòng ấy.

Khi người vào dòng vừa được mười tháng, thì đã đặng đầy no phúc đức, liền lâm bệnh nặng; khi đã chịu các phép lần sau hết đoạn, thì tay người cầm ảnh Đ. Mẹ, cánh mang chuỗi hạt miệng đọc kinh ăn năn; đoạn mặt mũi hớn hở mà la lên rằng: Đ. Mẹ tốt lành quá, Đ. Mẹ ở đây, có nhiều thánh nam nữ theo châu Người, nói đoạn liền sinh thì.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời đấng kia dạy rằng: hãy nhớ Đ.C.T. đã dựng nên ta cho đặng lên thiên đàng, và hãy cầu xin Đ.Bà dắt dìu ta theo Người. Lại có lời ông thánh Bê-na-đô dạy rằng: kẻ có lòng kính mến Đ. C. T. như Đ. Bà đã kính mến, thì chẳng có sự gì làm khó sót.

LỜI THAN THỞ : — Lạy Mẹ Chúa tôi, xin hãy ban ơn cho tôi đặng giữ lòng thanh tịnh sạch tội và hãy dẫn đàng cho tôi biết việc rời linh hồn. Lạy Đ. Bà Maria đã lên trời cả hồn cả xác

xin hãy đem linh hồn tôi lên cùng Đức Bà.

Ngày hai mươi bảy

**Gẫm về trái tim cực thanh cực
sạch rất thánh Đ. Bà.**

LỄ THỨ NHẤT THÌ GẤM: — Trái tim cực thanh cực sạch rất thánh Đ. Bà rất đáng cho mọi loài trên trời dưới đất kính thờ ngợi khen là dường nào; vì trong các loài Đ. C. T. đã dựng nên thì chẳng có gì trọn tốt trọn lành cho bằng trái tim rất thánh Đ. Bà, vì Đ. C. T. Ba Ngôi phép tắc vô cùng đã công luận cùng nhau mà dựng nên trái tim ấy, cùng đã ban cho trái tim ấy những ơn rất lạ; Đ. C. Cha đã ban cho trái tim ấy dặng nên mềm mại dịu dàng hằng vâng theo thánh ý Đ. C. T. trong mọi sự; Đ. C. Con thì ban sự hiền lành cùng sự thương yêu cho ngày sau dặng làm Mẹ mình, và mình dặng ngự trong ấy; Đ. C. Thánh Thần ban lòng

đầy lửa kinh mến cực thanh cực sạch, cho Người xứng đáng làm bạn mình. Bởi đó trái tim rất thánh Đ. Bà đã **đăng** gồm no mọi ơn mọi phước, các **đấng** trên trời hằng hát mừng ngợi khen trái tim cực trọng ấy chẳng có khi dừng.

Vậy ta phải hiệp một ý một lòng cùng các **đấng** ấy mà tôn kính trái tim Đ. Mẹ ở đời này, cho ngày sau lại **đăng** mừng hát ngợi khen trái tim ấy làm một cùng các thánh ở trên trời đời đời chẳng cùng.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Trong các loài Đ. C. T. dựng nên, thì chẳng có gì quý trọng như rất thánh trái tim Đ. Bà vì trái tim ấy đã **đăng** đầy đầy mọi ơn đức, và rất nên giống trái tim Đ. C. G. mọi **đàng**, và lửa kinh mến Đ. C. T. T. hằng đốt trái tim ấy luôn luôn, cho nên một trái tim ấy, thì kinh mến Đ. C. Trời hơn các thánh Xê-ra-phin thấy thấy, và một lời trái tim ấy than thở, thì có sức,

ngợi khen và làm cho sáng danh Đ. C. Trời hơn các việc cao trọng cả thể các loài khác làm. Lại trái tim ấy cũng là kho tàng chứa mọi ơn thiêng mọi sự thánh, cùng là chốn đầy các ơn đức.

Vậy từ nay về sau tôi dốc lòng lấy trái tim ấy làm gương cho đặt bắt chước, cùng sẽ học cùng trái tim ấy cho biết đáng ở khiêm nhượng, sạch sẽ, hiền lành, nhín nhục, cùng chê bỏ mọi sự thế gian và kính mến Đ. C. T. cho trọn.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Đừng kể trái tim Đ. C. G. thì chẳng có trái tim nào đáng kính yêu, mến chuộng cho bằng trái tim Đ. Bà, vì trái tim cực thánh gồm no mọi sự hiền lành và đầy đầy mọi ơn lành hằng xuống cho ta. Vì chưng Mẹ rất nhơn từ hằng xem xét ta thiếu thốn sự gì thì Người giúp đỡ và an ủi ta khi lâm cơn hoạn nạn. Vậy rất thánh Đ. Bà thương ta dường ấy

thì ta phải hết lòng kính mến Người và làm tội Người cho trọn. Lại ta cũng phải ra sức bắt chước các nhơn đức Người, thì mới kể ta thật lòng kính mến Người mà chớ.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH VINH-SEN-TÊ TRUYỆN.

Ông thánh Vinh-sen-tê đã dặng tiếng trọng trong Hội-thánh và đã làm cho muôn vàn kẻ có tội trở lại ăn năn, thì cũng bởi người có lòng kính mến Đ. Bà cách riêng. Vậy từ thuở bé người đã giữ mình sạch tội và bắt chước các nhơn đức Đ. Bà. Ma quỷ biết ông thánh này ngày sau sẽ làm thiệt hại nó thối quá, thì nó hằng bày chước nọ mưu kia cho dặng cảm dỗ người phạm tội; song bởi người hằng trông cậy Đức Bà, thì đã lướt mọi chước cảm dỗ. Như có một lần người ở trong phòng đang xem sách ông thánh Hiê-rô-ni-mô đã làm dạy về sự giữ

mình đồng trình sạch sẽ, thì người động lòng sốt sắng, liền sắp mặt xuống đất xin Đức Bà phù hộ cho mình đăng giữ Đức ấy. Thoát chước người nghe tiếng rằng: sự giữ mình đồng trình sạch sẽ là đức họa hiếm; không mấy kẻ giữ đăng; mà phận mây, thì chớ trông hoặc rày mây còn đồng trình, thì chầy kíp tao cũng làm cho mây mất đức ấy mà chớ. Ông thánh Vin-sen-tê nghe làm vậy, thì lấy làm lạ, vì chẳng có lẽ nào mà rất thánh Đức Bà chẳng sẵn lòng phù hộ cho kẻ có lòng ước ao giữ đức ấy, cho nên người càng thêm lòng sốt sắng, mà cứ đọc kinh cầu nguyện, thì Đ. Bà đã hiện ra sáng láng mà bảo rằng: Ớ con, con đừng bối rối trong lòng làm chi, những tiếng con mới nghe khi nãy là chước ma quỷ dối trá cho con ngã lòng; song con hãy vững lòng mà giữ lời con đã khẩn, con hãy hết lòng trông cậy Con

Mẹ, và trông cậy Mẹ. Kìa ma quỷ sẽ cám dỗ cùng sẽ bày nhiều chước cho con ngã thua; nhưng mà con hãy cứ một lòng trông cậy ơn giúp sức cho con, thì con sẽ đứng trền chẳng sai.

Đức Bà phán bấy lời liền biến đi, ông thánh Vinh-sen-tê rất vui lòng hoan hỉ và dặng sức mạnh mà quyết một lòng làm tôi Chúa cùng Đ. Mẹ cho trọn, và từ đó về sau một ngày một thêm lòng sốt sắng và giữ mình sạch sẽ như thiên thần.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời ông thánh Li-gô-ri-ô dạy rằng: những sự khốn khó thế gian là như hoa hay sinh trái hằng sống đời đời; và máu ta phải đổ ra vì đạo là như dầu thánh xức ta cho dặng sống vô cùng. Lại có lời ông thánh Giu-ti-ni-a-nô dạy rằng: Đ. C. T. đã giấu một kho thiêng liêng đầy mọi ơn thánh và công nghiệp các thánh cùng mọi sự lành ở trong thánh giá.

LỜI THAN THỞ: — Lạy Đ. Bà Maria

là Đấng hay an ủi kẻ âu lo, xin cầu cho chúng tôi. Lạy trái tim cực thánh cực sạch rất thánh Đ. Bà, rất giống trái tim Đ. C. G., cầu cho chúng tôi.

Ngày hai mươi tám

**Gẫm về sự ta phải ra sức
bắt chước rất thánh Đức Bà**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GÃM: — Chẳng có sự gì đẹp lòng rất thánh Đ. Bà cho bằng sự ra sức bắt chước các nhơn đức Người, vì lòng Người chẳng ước ao sự gì hơn cho bằng phần rỗi linh hồn ta, mà nếu ta chẳng chí công ra sức bắt chước Người, thì có lẽ nào mà lo phần rỗi đặng; lại nếu ta xưng mình kính mến Đ. Bà, cùng đọc kinh lần hạt hay là làm một hai việc lành phước đức bề ngoài mà kính Người, song bề trong hãy còn mê theo tội lỗi, thì có lẽ nào trông Người sẽ nhậm lời ta cầu nguyện sao? Vì bằng ta có lòng thối hối ăn năn

cùng ra sức bỏ đàng tội lỗi, cùng bắt chước các nhơn đức Người, thì mới đẹp lòng Người, và những kinh ta đọc mới thấu đến tai Người mà chớ.

LỄ THỨ HAI THÌ GÂM : — Hễ con cái giữ phép tắc nét na, và sốt sắng nhơn đức, thì làm cho sáng danh cha mẹ, và làm cho cha mẹ đặng vui mừng ; cũng một lễ ấy Đ. Bà thấy ta ra sức bắt chước các nhơn đức Người, thì người vui mừng biết là ngấn nào, lại chẳng có sự gì làm cho sáng danh ngời hơn sự ấy. Mà kẻ kính thờ Đ. Bà cách ấy, thì chẳng những là làm sáng danh Đ. Bà ở đời này mà thôi, mà lại cũng thêm sự cả sáng cho Đ. Mẹ ở trên trời nữa ; vì chưng hễ khi các thánh thiên thần, và các thánh nam nữ thấy những linh hồn lên trời vì đã bắt chước các nhơn đức Đ. Bà, thì biết các đấng ấy vui mừng và ngợi khen Người là dường nào.

Vậy ta hãy ra sức bắt chước những

gương phước Đ. Mẹ đã làm, và khi Người còn sống ở đời này đã ăn ở thế nào, thì ta hãy ra sức bắt chước như làm vậy.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: - Chẳng có sự gì làm ích cho ta, cho bằng sự ra sức bắt chước các nhơn đức rất thánh Đ. Bà; lại chẳng có sự gì hay giúp sức cho ta đặng thêm lòng sốt sắng cho bằng sự ấy nữa; vì kẻ thật lòng kính mến Đ. Bà, mà hay suy một điều rằng khi trước Đ. Bà hay giữ nhơn đức nọ nhơn đức kia, hay là Đ. Bà đã quen ở thể nọ thể kia, thì liền sinh lòng ước ao bắt chước, và yêu mến nhơn đức ấy, cùng đặng sức mạnh mà giữ các nhơn đức ấy nữa. Vả lại Đ. Bà là Mẹ rất nhơn lành hằng khát khao ao ước cho con cái Người nên thánh, cho nên Người hằng ban ơn giúp sức cho đặng thắng trận ma quỷ, và lo việc rồi linh hồn. Bởi đó cho nên ví bằng ta chẳng dùng phương linh nghiệm dường ấy

cho đặng nên thánh, thì ta thiệt hại là dường nào.

Truyện thánh

Kẻ làm một đôi việc bề ngoài mà kính Đ. Bà; song bề trong chẳng ra sức bắt chước người mà tu như nhơn lành tội, thì chớ trông rồi linh hồn. Vậy xưa có một trai kia con nhà giàu sang phần đời phần đạo, ban đầu khi nó mới vào nhà trường, bởi tính tự nhiên mềm mỏng, và đã có công cha mẹ vẽ vời, lại thêm các thầy tập luyện thì nó đã nên người rất nhơn đức; mọi người trên dưới thấy đều yêu đương mến vì; đã nên gương cho chúng bạn học đòi bắt chước; lại nó rất có lòng sốt sắng kính thờ Đ. Bà, cùng siêng năng đọc kinh lần hạt, chẳng hay nó lâm nghĩa trái với một người trắc nết, hay xui dục nó làm đều quấy quá; ban đầu nó còn sợ phép Đ. C. T. chẳng dám xiêu theo; chẳng khỏi bao lâu liền sa

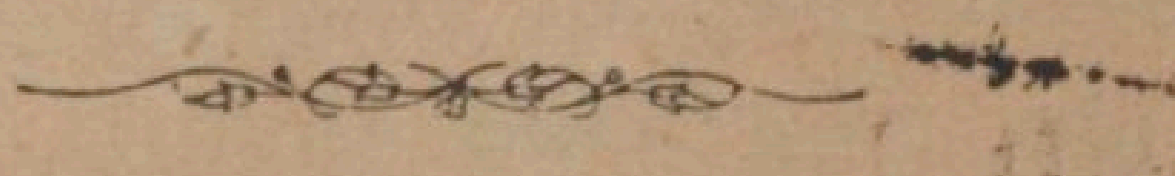
ngã mà làm đều ô uế xấu xa đến đời đã sinh thói quen. Nhưng vậy nó cứ làm các việc bề ngoài mà kính Đ. Bà và cứ xưng tội chịu lễ như mọi khi. Đ. Bà thấy nó khốn nạn làm vậy, thì cũng đã ban ơn soi sáng cho nó hiểu cách ăn nết ở làm vậy, thì xấu xa là thể nào nên lòng nó những bối rối chẳng hề an. Song bối xác thịt nó đã ra nặng nề lòng chẳng quyết chừa tội nên còn sa đi ngã lại nhiều phen. Vậy có một lần ban đầu hôm nó lâm phải chước cám dỗ về đảng ấy; mà ơn Chúa cũng có soi sáng giục lòng nó chớ sa phạm tội song nó từ chối ơn Chúa mà nghe theo chước quỷ.

Khỏi một giây nó liền phải gió mà chết tươi ăn năn tội chẳng kịp. Ngày sau thầy cả làm lễ cầu cho linh hồn nó khi mặc áo lễ bước ra bàn thờ, thì có kẻ bắt áo kéo lui lại chẳng cho ra; thầy cả chẳng thấy ai; song lại nghe tiếng kêu lên rằng: này là linh hồn thẳng

traí kia mới chết hòm qua đã phải luận phạt đời đời trong hỏa ngục rồi, thầy chớ làm lễ cho nó làm chi nữa. Nó cũng kể lại mọi sự như ta đã nói trước này nữa.

HOA THIÊN LIÊNG : — Có lời đấng kia dạy rằng : chẳng nhưn đức nào mà Đ. Bà chẳng có cách trọn lành : vậy ta chẳng có lễ mà trông bắt chước cho đặng trọn lành như vậy ; song ta muốn bắt chước ít nhiều thì đặng lắm. Lại có lời trong sách gương phước rằng : khi nào ta lấy sự khó làm vui mừng ngon ngọt vì lòng kính mến Đ. C. G. thì hãy tin thật ta đã đặng phước thanh nhàn thật.

LỜI THAN THỞ : — Lạy Đ. Bà là Đấng gồm no mọi nhưn đức, xin ban ơn giúp sức cho tôi đặng bắt chước Đ. Mẹ.

Ngày hai mươi chín

**Gẫm về những lễ giục ta trông
cậy rất thánh Đ. Bà**

LỄ THỪ NHỨT THÌ GẤM: — Rất thánh Đ. Bà là Mẹ Đ. C. T. cũng là Mẹ ta, rày đã đăng thanh nhân vui vẻ trên trời; song người chẳng quên ta là con cái Người, còn phải mỗ coi cô độc và ở chốn cách đây dưới đất khốn nạn này đâu. Người là Mẹ rất lành, thì chẳng nệ ghé mắt thương xem con dữ; lại Người đã biết tỏ mọi sự ta thiếu thốn và thấy kẻ thù linh hồn hằng rình chực làm hại ta chẳng có khi dừng; cho nên Người hằng ra sức cứu giúp ta. Lại hễ ta cầu xin Người sự gì, thì Người sẵn lòng nhậm lời ta thấy thấy.

Vậy ta hãy nhìn lấy Người làm Mẹ bầu chữa ta, và hãy lấy lòng trông cậy mà chạy đến cùng Người, ắt Người sẽ phụ hộ cho ta chẳng sai.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM. — Phép đạo dạy rằng: các đấng thánh đã lập công lao nhiều, và hơn đức bao nhiêu khi còn sống ở đời, thì rày đấng thần thể trước mặt Đ. C. T. trên nước thiên đàng bấy nhiêu. Vậy Đ. Bà đã đầy công nghiệp và đã làm gương hơn đức, cùng đã đặng các hơn đức cách trọn, thì biết rày Người đấng thần thể trước mặt Đ. C. T. là đường nào.

Vả lại các thánh sư dạy rằng: Đ. C. G. là mạch mọi ơn mọi phước, mà Đ. Bà là như cái máng xối, Đ. C. G. dùng mà thông những ơn ấy xuống trong lòng ta. Sau nữa Đ. C. G. yêu mến Đ. Bà cách trọn, cho nên Người xin sự gì, Đ. C. G. chẳng từ chối bao giờ. Bởi đó ông thánh Đô-mi-ni-cô còn dạy tỏ tường rằng: Đ. C. T. đã ban mọi quyền phép trên trời dưới đất cho Đ. Bà nên khi Đ. Bà đến trước mặt Đ. C. T., thì chẳng phải như đầy tớ đến xin; song Người đến như thể là Bà chúa có quyền

có phép vậy. Vậy ta hãy bắt chước Hội Thánh mà lay mạng Đ. Bà là Đấng ta trông cậy và hãy xin Người thương lấy ta như mẹ lành thương con vậy.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Khi Đ. Bà đã chịu thai Đ. C. G. đoạn, mà Đ. C. G. thương ta là thể nào, thì Đ. Bà cũng thương ta thể ấy. Lại khi Người đứng dưới chơn thánh giá, mà Đ. C. G. trối ta là con Người, thì Người lại thêm lòng thương ta hơn nữa.

Vậy mẹ thế gian thương con cái, và sẵn lòng lo liệu mọi sự cho con cái thể nào, thì Đ. Bà chẳng những là thương ta thể ấy mà thôi; mà lại chẳng có mẹ nào hay thương con cái cho bằng Đ. Bà thương ta; và rày Người đã lên thiên đàng, thì các nhơn đức Người càng hiển ra hơn khi trước, cho nên đức Người thương ta cũng càng tỏ ra hơn nữa.

Lạy Đ. Mẹ là mẹ sự thương yêu, lòng Đ. Mẹ hằng mở ra, mà ban mọi ơn lành

cho con cái liên liên ; vậy tôi xin Đ. Mẹ chớ bỏ quên tôi còn ở dưới đất khốn nạn này; tôi xin Đ. Mẹ hãy phù hộ cho tôi, hầu ngày sau đăng về ở làm một cùng Đ. Mẹ trên nước thiên đàng.

Truyện thánh

Đã hay mọi giờ mọi khắc ta hằng phải cậy nhờ ơn Đ. Bà: song khi ta mắc bệnh hoạn và trong giờ lâm chung, ta càng phải cậy nhờ Người phù hộ cho ta hơn nữa; vì chung giờ ấy ma quỷ cảm dỗ ta hơn mọi giờ khác, và rủi như ta ngã thua khi ấy, thì chẳng có lẽ gì mà chỗi dậy đăng nữa, một phải mất linh hồn đời đời . Như vì sự ấy chẳng có khi nào Đ. Bà phù hộ cho kẻ có lòng cậy trông Người cho bằng khi ấy.

Ta hãy nghe truyện ông thánh An-rê A-vê-li-nô, đã phải giao chiến trong giờ lâm chung là thế nào. Ông thánh này khi còn sống, thì đã sốt sắng kính

mến Đ. Bà hết lòng mà đến khi người đau nặng gần sinh thì, thì đã phải chiến trận cùng ma quỷ cách gỡ lạ, đến đời những kẻ giúp đứng xung quanh đều kinh khiếp, vì thấy mặt mũi người biến sắc ra xanh xao, răng thì nghiến lại cả và mình thì run rẩy, và chảy nước mắt ra ròng ròng, chẳng nói đặng lời gì. Anh em bà con thấy vậy, thì sợ hãi khóc lóc, chẳng biết ý làm sao; song cũng có bớt lo đôi chút, vì thấy An-rê năng trở mặt lại xem ảnh Đ. Bà: lại cũng nhớ khi trước người đã nói nhiều lần rằng: ngày sau khi mình gần chết, Đ. Bà sẽ phù hộ cho mình cách riêng. Mà thật như vậy, vì chưng thoát chút thấy An-rê mặt mũi bằng tịnh, chẳng còn run rẩy sợ hãi gì nữa, lại tỏ dấu vui vẻ nhìn xem ảnh Đ. Mẹ, như thể cảm tạ ơn người vì đã cứu giúp mình thắng đặng ma quỷ. Đoạn khỏi một chốc người sinh thì cách êm ái dịu dàng mà về cùng Chúa và Đ. Mẹ trên

thiên đàng.

HOA THIÊNG LIÊNG: — Có lời Đấng thánh kia dạy rằng: Đ. C. G. là mạch mọi ơn; mà Đ. Bà là như máng xối Đ. C. T. dùng mà ban ơn xuống cho ta, cho nên Đ. Bà đã đặt phần thông công phép tắc vô cùng làm một cùng Đ. C. T.

LỜI THAN THỞ: — Lạy Đ. Bà Maria là Đấng mọi người phải trông cậy, xin cầu cho chúng tôi.

Ngày ba mươi

**Gẫm về sự phải bền
đỗ kính Đ. Bà cho đến chết**

LỄ THỨ NHỨT THÌ GẤM: — Có lời trong sách thánh rằng: «Ai có lòng bền đỗ cho đến cùng, thì kẻ ấy mới được rồi linh hồn,» Mà lời ấy chỉ về sự kính mến Đức Bà cũng vậy. Hơn vì sự ấy ông thánh Alêphonsô than thở rằng: Lạy rất thánh Đức Bà đồng trinh sạch sẽ tôi đã quả quyết nếu tôi có lòng bền

đồ mà làm tôi cùng kính mến Đ. Mẹ đến chết, thì tôi sẽ đặng rồi linh hồn chẳng sai. Song lay Mẹ rất lành, tôi chẳng sợ Mẹ bỏ tôi trước, tôi một lo e tôi vô ơn bội nghĩa mà bỏ quên Mẹ trước mà thôi. Vậy kẻ đã tra tay cầm cày mà còn trở mặt lại đằng sau, thì nhiều lắm; vì có nhiều người ban đầu thì sốt sắng kính mến Đ. Bà, mà sau đã ra ơ hờ khô khan, nên đã phải hư mất linh hồn đời đời. Vậy ta chớ liều mình mắc phải thể ấy, một hãy giữ lòng bền đồ vững vàng mà làm tôi Đ. Bà cho đến chết, và hằng kêu xin người giúp sức cho ta đặng sốt sắng làm tôi người cho trọn.

LỄ THỨ HAI THÌ GẤM : — Ví bằng ta kính mến Đ. Bà chẳng đặng bền đồ, thì tại ta nhẹ dạ nhẹ trí mà chớ. Kia khi ta đặng lòng sốt sắng, thì như lửa kính mến Đ. Bà đốt lòng ta và làm cho ta lấy sự đọc kinh lần hạt và làm các việc lành khác mà kính thờ Đ. Bà, làm vui mừng sung sướng; nhưng mà khi

lòng sốt sắng ấy lần lần bớt đi, thì ta lấy các việc ấy làm nặng, cùng làm cách ơ hờ và làm bề ngoài mà thôi; mà sau hết thì bỏ tất chẳng còn làm việc gì nữa.

Hỡi ôi! xưa nay ta đã từng mắc phải sự ấy nhiều phen: chớ thì chẳng phải tại đều ấy sao? Vả lại ma quỷ rất đời ghét Đ. Bà, cho nên nó làm hết sức choặng xui giục người ta bỏ Đ. Bà; vì nước thiên đang đầy đầy những thánh cũng bởi Đ. Bà; mà hỏa ngục mất nhiều linh hồn, thì bởi Đ. Bà nữa.

Vậy ma quỷ càng ghét Đ. Bà, thì ta càng phải kính mến người, và hằng cầu xin người giúp sức cho ta đặt lòng sốt sắng kính mến người một ngày một hơn.

LỄ THỨ BA THÌ GẤM: — Ví bằng ta có ý nhớ những lễ hay giục lòng ta kính mến Đ. Bà, thì ta sẽ kính thờ người bền đỗ đến cùng; vì người là đáng trọng hơn mọi sự, cùng là Mẹ Đ. C. T.

và hằng có lòng thương ta cách riêng, cùng hay ban mọi ơn lành cho ta. Cho nên ví bằng ta chẳng biết ơn người và chẳng kính mến người, thì ta chẳng ra người vô nhơn bội nghĩa lắm sao ?

Vì vậy ta hãy dốc quyết từ nay về sau hằng bền lòng kính mến người, và làm một hai việc lành mà kính thờ người cùng ra sức bắt chước các nhơn đức người cho đến trọn đời.

Truyện thánh

ÔNG THÁNH PHANXICÔ XAVIÊ TRUYỆN

Ông thánh Phan-xi-cô Xa-vi-e, là quan thầy phương đông này, có lòng sốt sắng kính mến Đ. Mẹ lắm. Khi người toan khấn trọn thể trong dòng ông thánh I-na-xi-ô, thì chọn lễ Đ. Bà mong triệi thăng thiên, mà khấn trong nhà thờ Đ. Bà tại thành Pha-ri, vì có ý cậy nhờ Đ. Bà phù hộ choặng giữ lời khấn.

Lại khi ông thánh ấy đang nguyện gắm trong nhà thờ Đ. Bà tại thành Lô-rê-ta thì Đ. Bà đã soi sáng cho người phải trải qua phương đông mà giảng đạo. Đến khi đã qua phương đông, thì càng thêm lòng sốt sắng kính thờ Đ. Bà hơn nữa và khi người giảng dạy bốn đạo, thì người hằng khuyên bảo mọi người cây trồng Đ. Bà; cho nên khi đã giảng đoạn, thì quen bắt bốn đạo đọc kinh *Lạy nữ vương*, cho đừng nhớ bài giảng mà giữ đạo cho nên. Ông thánh ấy còn làm nhiều việc khác mà tỏ lòng kính mến Đ. Bà: người mang tràng chuỗi trong mình luôn và năng dùng tràng chuỗi ấy mà làm nhiều phép lạ.

Vả lại khi ông thánh ấy toan đi đâu tra tay làm việc gì, thì phú các việc ấy trong tay Đ. Bà; cho nên Đ. Bà đã phù hộ người cách riêng, chẳng những ban cho người đừng ơn làm cho muôn vàn kẻ có tội cùng kẻ ngoại đạo trở lại cùng Đ. C. T. mà thôi, lại cũng đã cứu

người cho khỏi nhiều sự tai nạn nữa. Đến sau khi người đau gần chết tại gò Tam-Châu, phải túng cực thiếu thốn mọi đàng; song người trông cây và phủ mọi sự trong tay Người, thì nhiều lần than thở cùng Đ. Bà rằng : xin Đ. Bà hãy tỏ ra làm mẹ riêng tôi : và khi than thở làm vậy, thì dặng vui mừng quá sức mình, an lòng an trí mà sinh thì.

HOA THIÊNG LIÊNG : — Có lời ông thánh Bê-na-đô dạy rằng : xưa nay chưa từng nghe người nào chạy đến cùng Đ. Bà, xin bầu chữa cứu giúp, mà Đ. Bà từ bỏ chẳng nhậm lời. Lại có lời khác rằng : ai có lòng bền đỗ mà kính thờ và trông cây Đ. Bà, thì kẻ ấy dặng rồi chẳng sai.

LỜI THAN THỞ ; — Lạy Mẹ rất nhơn từ, xin phủ hộ cho tôi dặng bền lòng kính thờ Đ. Mẹ cho đến chết. Chớ chi tôi dặng nhiều lòng mà dâng cho Mẹ ; lại chớ gì tôi dặng nhiều miệng mà hát

mừng ngợi khen Đ. Mẹ nữa.

Ngày ba mươi mốt

Gẫm về sự dâng mình cho Đ. Bà.

LỄ THỨ NHẤT TẠI GẤM : - Nếu ta muốn dâng mình cho Đ. Bà, cho đẹp lòng người và ích cho ta, thì trước hết ta phải thật lòng mà dâng mình cho người, nghĩa là chẳng phải lấy lời nói không mà thôi, song phải lấy lòng thật thà cung kính và lòng mến mà dâng mình làm tôi người. Lại cũng phải dâng mình cho trọn, nghĩa là dâng trót lòng, trót linh hồn, trót trí khôn, trót xác cùng cả và mình và mọi sự trong ngoài ta cho người nữa. Sau nữa lại phải dâng mình cho đến chết, và phải giữ lời đã giao ước cùng người cho đến trọn đời.

Lạy Đức Bà Maria, kẻ dâng trót cả mình cho Đ. Bà và làm con Đ. Bà, thật là kẻ có phước là dường nào; và kẻ

sống vì một Đ. C. G. và Đ. Bà, thì phước lộc vô ngần.

LỄ THỨ HAI THÌ GẮM : — Khi ta đã dâng mình làm con cái tôi tớ Đ. Bà, ta phải buộc mình hết lòng cung kính thờ lạy và giúp việc người hăng. Lại phải yêu mến người như mẹ, cùng hết lòng trông cậy vững vàng mà cầu xin Người và ngợi khen Người hết sức ta, cùng ra sức khuyên bảo mọi người dâng mình làm tôi Người như ta cho danh người càng ngày càng sáng. Sau nữa chính việc ta phải làm cho đẹp lòng Người, là phải ra sức bắt chước các nhơn đức Người. Ấy là tóm lại mọi điều ta phải giữ khi dâng mình làm tôi Đức Bà.

Vậy xưa nay ta đã giữ những điều ấy thế nào? Lại ta có dốc lòng từ nay về sau giữ cho trọn các điều ấy chăng?

LỄ THỨ BA THÌ GẮM : — Sự dâng mình làm tôi Đ. Bà như vậy, thì làm ích cho ta là dường nào. Kia có lời đáng khôn

ngoan kia dạy rằng : Sự sốt sắng dâng mình làm tội Đ. Bà, thì làm ích cho ta cho đến đôi đầu cầm trí cầm lòng mà suy xét về những ơn bởi sự ấy mà ra cho đến đời đời, thì cũng chẳng suy xiết ; vì kẻ khó khăn phần hồn, thì nhờ mà trở nên giàu có ; kẻ liệt lạc thì đặng bài thuốc linh nghiệm mà chữa tật linh hồn ; kẻ dốt nát thì đặng nên thông minh ; kẻ yếu đuối thì đặng nên mạnh mẽ ; kẻ âu lo thì đặng an ủi, kẻ k'ốn khó lại đặng thới bình ; kẻ có tội, thì đặng ơn trở lại ăn năn ; kẻ nhờn đức thì đặng nên trọn lành và nên thánh ; các linh hồn nơi lửa luyện ngục, thì mau ra khỏi nơi khốn khó mà về Thiên đàng ; sau nữa chẳng có thứ người nào mà chẳng nhờ ơn Đ. Bà. Nói tắt một lời : cả thế gian đều đầy đầy ơn Đ. Bà ban xuống, vì lòng Người rất nhơn từ hay thương hết mọi người và hay cứu giúp ta hơn các thánh bội phần Mà Đ. Bà có lòng thương mọi

Người dượng ấy, thì biết Người sẽ thương những kẻ thật lòng mến và làm tôi Người là dượng nào.

Truyện thánh

Ông thánh A-lê-phong-sô kể truyện con gái kia rất khó khăn hay làm nghề chần chiên, là nghề rất hèn hạ; song gái ấy có lòng sốt sắng đạo đức và kính thờ Đ. Bà hết sức hết lòng; cho nên hằng ngày quen đi viếng nhà thờ Đ. Bà ở trên núi kia, và quì gối trót canh trước tượng Đ. Bà mà than thở nói khó cùng Người và lấy sự ấy làm vui mừng sung sướng quá sức mình. Vậy nó thấy tượng ảnh Đ. Bà khó khăn, chẳng mặc giống gì tốt thì lấy làm buồn, cùng ra sức tìm tằm vải tốt mà mặc cho tượng ảnh ấy; lại nó cũng kiếm các giống hoa tốt ngoài đồng mà kết triều thiên và đội cho Đ. Bà cùng nói cách thật thà rằng: Lay Mẹ tôi hết lòng muốn đội mũ vàng mũ ngọc cho Đ. Mẹ; song tôi khó

khẩu làm nghề chần chiên, thì chẳng có đi gì sốt, một có tròng hoa này thay vì mũ triều thiên, tôi xin Mẹ nhậm lấy như của riêng ở hết lòng mà kính mến Mẹ. Váy dầu của rất hèn; song bởi nó có lòng thật tình mến mà dâng, thì cũng đã đẹp lòng Đ. Bà lắm, cho nên Người đã ban cho nó nhiều ơn riêng lại khi nó gần chết, thì Đ. Bà đã hiện đến và đem triều thiên vàng mà đội cho nó, cùng đưa linh hồn lên thiên đàng.

HOA THIÊN LIÊNG: — Có lời ông thánh An-tôn dạy rằng: tên Maria thì ngọt trong miệng như mật ong rất ngọt ngào và êm ái hơn cung hát rất thanh bai cùng làm cho vui lòng hơn mọi sự vui vẻ sung sướng. Lại có lời khác rằng: ai thật lòng làm tôi Đ. Bà, thì kẻ ấy chẳng mất linh hồn đặng.

LỜI THAN THỞ — Lạy Đ. Bà Maria là Mẹ lành, tôi xin dâng trót linh hồn và xác cùng mọi sự trong ngoài tôi mà làm tôi Đ. Mẹ cho đến trọn đời.

MỤC LỤC

Tiểu dẫn	
Kinh đọc trước khi gẫm	4
Kinh đọc sau khi gẫm	5
Kinh đọc ngày cuối tháng. . . .	6
<i>Ngày áp ngày mồng một.</i> — Gẫm về những lễ buộc ta phải sốt sắng làm việc tháng Đức Bà. . . .	9
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Ca-rô-lô Ciám mục truyện	11
<i>Ngày mồng một</i> — Gẫm về Đ. C. Trời đã chọn rất thánh Đ. Bà từ trước vô cùng. . . .	14
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Arê truyện	17
<i>Ngày mồng hai</i> — Gẫm về sự Đ. Bà chẳng hề mắc tội tổ tông truyền	19
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Phê-rô Phô-rie truyện	23
<i>Ngày mồng ba</i> — Gẫm về lễ sinh	

nhật Đức Bà	25
<i>Truyện thánh. — Ông thánh Ni-</i> <i>cô-la-ô truyện</i>	27
<i>Ngày mồng bốn — Gẫm về tên</i> <i>cực thánh Đ. Bà</i>	30
<i>Truyện thánh — Các vua thánh</i>	33
<i>Ngày mồng năm — Gẫm về sự</i> <i>Đ. Bà phú mình vào đền thánh</i>	36
<i>Truyện thánh Bà thánh Tê-lê-</i> <i>xa truyện.</i>	39
<i>Ngày mồng sáu — Gẫm về cách</i> <i>Đức Bà quen ở trong đền thờ</i> <i>thành Jérusalem</i>	
<i>Truyện thánh — Ông thánh Đô-</i> <i>mi-ni-cô truyện</i>	45
<i>Ngày mồng bảy — Gẫm về sự Đ.</i> <i>Bà chịu truyền tin</i>	49
<i>Truyện thánh — Ông thánh</i> <i>Lu-y truyện</i>	51
<i>Ngày mồng tám — Gẫm về Đ. C. G</i>	

mặc lấy tính loài người ta trong lòng Đ. Bà, thì Đ. Bà nên sang trọng là dường nào. . . .	54
<i>Truyện thánh</i> -- Ông thánh Hi- ma-nô truyện	56
<i>Ngày mồng chín</i> — Gẫm về khi Đ. C. G. mặc lấy tính loài người ta trong lòng Đ. Bà, thì Đ. Bà đã tỏ ra lòng nhọn đức là dường nào.	59
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Thô- ma truyện	62
<i>Ngày mồng mười</i> - Gẫm về kinh kinh mừng Maria.	66
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Phan- xicô Giám mục truyện	68
<i>Ngày mười một</i> -- Gẫm về sự Đ. Bà đi viếng bà thánh I-sa-ve .	71
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Phi- lipphê truyện	75
<i>Ngày mười hai</i> — Gẫm về phép lạ Đ. C. G. làm, khi đi viếng bà thánh	

Isave	77
<i>Truyện thánh</i> — Bối lần hột mà đã ăn năn trở lại	80
<i>Ngày mười ba</i> — Gẫm về sự ông thánh Giu-se hồ nghi cho Đức Bà	82
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Phanxicô Giám mục truyện	85
<i>Ngày mười bốn</i> — Gẫm về sự Đ. Bà ở thành Na-gia-rét mà qua thành Bê-lem	88
<i>Truyện thánh</i> — Người trở lại nên lành truyện	91
<i>Ngày mười lăm</i> — Gẫm sự Đ. Bà sinh Đ. C. G.	93
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Giêlêmen- tê truyện	96
<i>Ngày mười sáu</i> — Gẫm về sự Đ. Bà đem Đ. C. G. vào đền thánh	99
<i>Truyện thánh</i> — Ông thánh Alêphong- sô truyện.	102

Ngày mười bảy — Gẫm về sự Đ. C. G.
Đ. Bà và ông thánh Giuse quen ăn
ở tại thành Na-gia-rét . . . 104

Truyện thánh — Một người Giu-dêu
trở lại vì trông cậy Đ. Bà . . . 107

Ngày mười tám — Gẫm về khi Đ. Bà
xem thấy Đ. C. G. mới sinh, thì Người
vui mừng là ngần nào . . . 109

Truyện thánh — Ông thánh I-na-xi-ô
truyện . . . 113

Ngày mười chín — Gẫm về nhiều sự
làm cho Đ. Bà phải lo lắng. 115

Truyện thánh — Đức Bà hiện ra cùng
bà thánh E-lêu-thê-car-tê. . . 118

Ngày hai mươi — Gẫm về sự thương
khó Đ. Bà. . . 120

Truyện thánh — Gốc tích dòng kẻ làm
tôi tá Đ. Bà. . . 123

Ngày hai mươi mốt — Gẫm về sự khi
Đ. C. G. sống lại đoạn, thì đã hiện ra

cùng Đ. Bà.	126
<i>Truyện thánh — Thầy Bê - na - đô</i>	
<i>truyện</i>	129
<i>Ngày hai mươi hai — Gẫm về khi Đ. C.</i>	
<i>G. lên trời đoạn thì Đ. Bà ở lại thế</i>	
<i>gian là thế nào.</i>	132
<i>Truyện thánh — Thầy Bênadô truyện</i>	
<i>(tiếp theo).</i>	135
<i>Ngày hai mươi ba — Gẫm về khi Đ. Bà</i>	
<i>còn ở thế gian này, thì bốn đạo đời</i>	
<i>ấy đặng nhờ là thế nào.</i>	137
<i>Truyện thánh — Đức Bà cứu thành Rô-</i>	
<i>ma khỏi ôn dịch</i>	140
<i>Ngày hai mươi bốn — Gẫm về sự Đức</i>	
<i>Bà sinh thì</i>	142
<i>Truyện thánh — Gốc tích họ áo Đ. Bà</i>	
<i>145</i>	
<i>Ngày hai mươi lăm — Gẫm về xác Đ.</i>	
<i>Bà đặng sáng láng tốt lành</i>	147
<i>Truyện thánh — Ông thánh Lu-y vua</i>	
<i>nước Pha-lang-sa truyện</i>	149
<i>Ngày hai mươi sáu — Gẫm về sự Đ. Bà</i>	

Mông triệu thăng thiên . . .	152
<i>Truyện thánh — Ông thánh Si-ta-ni-lao</i> <i>truyện</i>	154
<i>Ngày hai mươi bảy — Gẫm về trái tim</i> <i>cực thanh cực sạch Đ. Bà . . .</i>	157
<i>Truyện thánh — Ông thánh Vinh-sen-</i> <i>tê truyện.</i>	160
<i>Ngày hai mươi tám — Gẫm về sự ta</i> <i>phải ra sức bắt chước Đ. Bà . . .</i>	161
<i>Truyện thánh — Kể chẳng ra sức bắt</i> <i>chước Đ. Bà, thì khốn là thế nào</i>	166
<i>Ngày hai mươi chín — Gẫm về các</i> <i>lẽ giục ta trông cậy Rất thánh Đức</i> <i>Bà</i>	169
<i>Truyện thánh</i>	172
<i>Ngày ba mươi — Gẫm về sự phải bền</i> <i>đỗ kinh Đ. Bà cho đến chết . . .</i>	174
<i>Truyện thánh — Ông thánh Phanxicô</i> <i>Xavie truyện</i>	177
<i>Ngày ba mươi mốt — Gẫm về sự dâng</i>	

minh cho Đức Bà . . .	180
<i>Truyện thánh — Ông thánh A-lê-</i>	
<i>phong-sô truyện.</i> . . .	183

